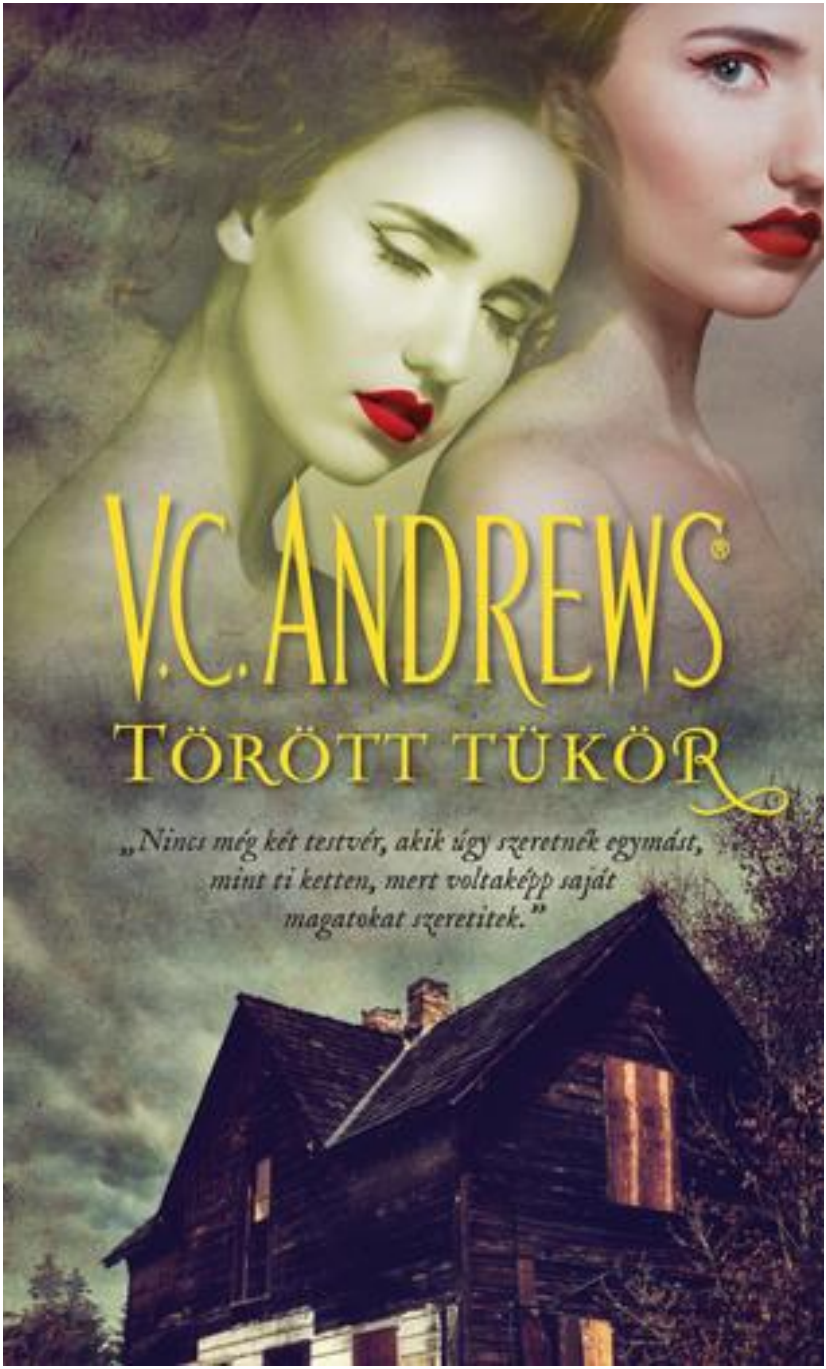
V.C. ANDREWS®
TÖRÖTT TÜKÖR
„Nincs még két testvér, akik úgy szeretnék egymást, mint ti ketten, mert voltaképp saját magatokat szeretitek."

„Nincs még két testvér, akik úgy szeretnék egymást, mint ti ketten, mert voltaképp saját magatokat szeretitek.”
Miközben az ikertestvérét eláruló Haylee otthon, biztonságban játssza az összetört testvér szerepét és a gondoskodó lányét, aki tapintatosan igyekszik egypetéjű ikreit egy gyermek két felének tekintő, lánya eltűnése miatt ideg-összeroppanást kapott anyja mellett állni, az alatt Kaylee a bedeszkázott ablakú alagsori szobában „mézesheteire” készül elrablójával. A férfi, aki hol gyengéden a tenyerén hordozza, hol ijesztően agresszívvá válik vele szemben, „házasságot köt” a lánnyal, és úgy tűnik, egy egész életre tervez vele – teljesen figyelmen kívül hagyva áldozata szavait, tetteit, a saját beteg pszichéjében megteremtett fantáziavilágban él.
A szakápoló, akit a lányok apja az anyjuk mellé fogad, megérzi, hogy Hayleevel nincs minden rendben, és az időnként újabb kérdésekkel felbukkanó rendőröknek szintén mintha gyanús lenne a lány, ám apjuk nem lát át a hazugságain, és amíg Haylee le nem lepleződik, Kayleenek vajmi kevés esélye van a szabadulásra…

V. C. ANDREWS®

Törött tükör

A tükörikrek

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Broken Glass by V. C. Andrews
Copyright © 2017 by Vanda Productions, LLC
All rights reserved.

A könyv fikció. A cselekmény, a karakterek, a helyszínek az írói fantázia szüleményei, bármiféle egyezés a neveket, helyeket és történéseket illetően csupán a véletlen műve.

Fordította: Sinka Erika

Borítóterv: Popovics Ferenc
Borítófotók © lambada és powerofforever / iStockphoto.com

Hungarian edition
© by I. P. C. Könyvek Kft., 2018
Hungarian translation
© by Sinka Erika, 2018

Prológus

Haylee

Anya vacsorapartnere, Simon Adams kiszállt a kocsiból, amikor hallotta, hogy anya kiabálni kezd velem. Anya kipattant a kocsiból, mielőtt Adams megállíthatta volna, mert meglátta, hogy egyedül álldogálok a járdán. Megvártam, amíg már mindenki kiment a moziból, hogy én lehessek az utolsó. Miután az ikertestvérem, Kaylee elment abban a hiszemben, hogy az internetes szerelmemmel fog találkozni, hogy kimentsen előtte, egészen pontosan nem tudhattam, mi fog történni, de elképzelésem azért volt róla, különben nem küldtem volna őt oda.

A mozi, direkt ezért választottam, olyan mozi volt, ami nem bevásárlóközpontban működött. A legtöbb üzlet a környéken már bezárt akkorra, mire a film véget ért. A távozó nézők sietve beültek a parkolóban meg az utcán várakozó autóikba, tartva attól, hogy veszélyes a környék. Talán az is volt. Nekem igazából fogalmam sem volt róla. Korábban még sosem jártunk ebben a moziban, és vásárolni sem szoktunk errefelé.

– Micsoda? Mit beszélsz? – kiabálta anya, miután megpróbáltam elmagyarázni, hogy Kaylee miért nincs velem. – Hogy érted azt, hogy nem is jön vissza? Honnan nem jön vissza?

Elsírtam magam, ez mindig jó taktika. Anya sosem szerette, ha valamelyikünk sírva fakad, attól tartva, hogy a másik is rákezdi.

– Hol van Kaylee? – ripakodott rám toporzékolva.

– Nem tudom – feleltem lehajtott fejjel. Anya órákkal korábban kettőnket látott bemenni a moziba, és most, hogy visszajöttek értünk, már csak én álltam itt előtte, kétségbeesetten ingatva a fejemet. Pontosan tudtam, hogy kellő aggodalom és rémület látszik az arcomon. Gondosan kiterveltem, milyen képet vágok, milyen hangon szólalok meg. Ha az ember előre kigondolja, egy jelenet hogy fog lezajlani, az olyan, mintha egy darabot próbálna. Anya egyetlen olyan dolgot sem tett vagy mondott, amire ne számítottam volna. Akár előre megírhattam volna a dialógust.

Hátranézve láttam, hogy a pénztárosnő, egy hatvan körüli asszony, meg a ruhatáros nő, aki alig húszéves lehetett, bennünket bámul.

A mi jelenetünk drámaibb volt, mint maga a film, amit játszottak. Néhány erre jövő járókelő is megállt, hogy lássa, mi történik.

– Hogyhogy nem tudod, hol a testvéred? Talán még mindig odabent van. A mosdóban?

– Nincs a mosdóban.

– Megnézted?

– Nem kellett, anya. – Vettem egy mély levegőt. – Kaylee nem sokkal azután, hogy bementünk a moziba, itt hagyott, hogy egy férfival találkozzon.

De úgy volt, hogy még a film vége előtt visszajön – vágtam ki, és megint elsírtam magam.

– Micsoda? Milyen férfival?

– Mi történt? – Simon sietett oda hozzánk, és a bejárati ajtót fürkészte. – Hol a másik lány?

A másik lány? Fogalma sem volt arról, melyikünk vagyok. Hajszál híján nevetésre váltottam a sírás helyett.

Anya vetett rá egy bosszús pillantást, de máris visszafordult hozzám. Nem csodálkoztam rajta. Simon nem az a férfi, akiről az embernek a határozottság és az erő jutna eszébe. Egy évvel korábban veszítette el a feleségét egy balesetben, és talán ennek a tragédiának köszönhetően lett ilyen teszetosza, de az is lehet, hogy egész életében ilyen volt. Én csak anya istápoltjának neveztem, mert anya azt mesélte, ez az első randija a felesége halála óta, és hogy igyekszik majd nagyon finoman bánni vele. Mondtam is Kayleenek, hogy a randijük sokkal inkább pszichológiai terápiának, semmint romantikus estének ígérkezik. Amióta anya meg apa elvált, anya már vagy fél tucat pasival találkozott, de egyiket sem találta elég jónak ahhoz, hogy folytassák. Nem gondoltam, hogy Simon beválna.

– Mi a baj? Mi történt? Hol van a másik lány? – kérdezte újból Simon.

– Pont ezt szeretném megtudni. Kaylee azt mondja, elment a moziból, hogy egy férfival találkozzon – válaszolta anya.

– Egy férfival? Kivel? Milyen férfival? Te tudtad?

– Simon elhúzta a száját, mintha anya hibájának tartaná a dolgot.

– Természetesen nem! Haylee csak most mondta. – Anya megragadott, és megrázott a vállamnál fogva. – Hagyd abba a sírást, és beszélj! – förmedt rám.

Vettem egy mély levegőt, letöröltem a könnyeimet, és belefogtam.

– Sajnálom, anya, meg kellett volna mondanom, de akkor Kaylee megutált volna.

– Mit mondasz? Mit kellett volna elmondanod? És miért utált volna meg?

– Kaylee az interneten levelezett egy idősebb férfival. Én mondtam neki, hogy ebből nagy baj lehet, hisz az efféle férfiak veszélyesek, de ő állította, hogy minden rendben. Elmesélte, hogy az elmúlt hónapban szinte minden éjjel csevegtek, leveleztek a számítógépen, és hogy ő beleszeretett.

Anya elhűlten hallgatta. Közben rázogatta a fejét, mintha a szavaim zuhanycseppenként záporoznának a szemébe. Arcának minden izma megrándult, amikor kénytelen-kelletlen felfogta a szavaim értelmét.

– Összejött valakivel az interneten? Az ilyesmi veszélyes lehet – mondta Simon. – Na és hol van most? – kérdezte közelebb lépve, és hirtelen sokkal határozottabbnak, férfiasabbnak tűnt. – Hát nem látod, hogy édesanyád meg én is mennyire aggódunk?

Játssza az eszét anya előtt, jutott eszembe, és magamban jót mosolyogtam. De akkor is szánalmas.

– Beszélj! – parancsolt rám anya. – Gyorsan!

– Kaylee azt mondta, végül úgy döntöttek ezzel a férfival, hogy találkoznak, de mert tudta, hogy nem fogsz beleegyezni, előállt azzal az ötlettel, hogy tegyünk úgy, mintha nagyon szeretnénk megnézni ezt a filmet. – Csak úgy dőltek belőlem a szavak, mint amikor a víz áttöri a gátat.

– Tegyetek úgy?

– Az ő ötlete volt. Miután itt kitettetek bennünket, ő elment, hogy valahol találkozzon vele. De megígérte, hogy itt lesz, mielőtt a film véget érne. Én mindvégig próbáltam lebeszélni róla, de nem hallgatott rám.

Anya végignézett az utcán.

– Melyik irányba ment? És mit tudsz még?

– Ez minden, amit tudok. Én belementem a játékba, mert azt mondta, egy életen át utálni fog, ha nem teszem meg a kedvéért. És azt nem tudtam volna elviselni. Nem. Hisz annyira egyek vagyunk. De nagyon aggódtam. – Megint elsírtam magam.

– El kellene mennünk a rendőrségre – mondta Simon. Anya nem reagált. Csak állt, mintha megbénult volna. Nem mertem ránézni. Néha olyan érzésem volt, hogy olvas a gondolataimban. – Hívom a rendőrséget – jelentette be Simon, és a telefonját elővéve hátrébb lépett a kocsihoz.

– Hogy engedhetted, hogy ezt tegye? És hogy hallgathattál erről a titokról? Nem azt beszéltük meg, hogy szóltok, ha bármelyikőtök valami veszélyes dologra készül?

Lehajtott fejjel biccentettem.

– Kaylee megígértette velem – suttogtam. – Nem árulhattam el.

– És engem? Engem elárulhattál?

Felemeltem a fejem.

– Én is ezt mondtam neki, anya, de ő meg azt, hogy bíznunk kell egymásban, ha egy életen át különleges testvérek akarunk maradni. Féltem összetörni a szívét.

– Ez annyira nem vall rá – motyogta anya.

Sietve ránéztem.

– Ahogy énrám sem.

– Nem – rázta meg a fejét anya. – Persze hogy nem.

Simon lépett oda hozzánk.

– Már úton vannak – mondta. – Még azt sem tudod, melyik irányban indult el?

– Kaylee azt mondta, a férfi ajánlotta ezt a környéket a találkára, mert a háza itt van a közelben, és onnan hamar visszaérhet a moziba – feleltem a könnyeimet törölgetve.

– A háza? – nyögte anya elszorult torokkal, a legrosszabbtól való félelmében. – Odament annak az idegen férfinak a házába?

– Ezt beszélték meg.

– Egyedül él? Mennyi idős? És hogy ismerkedtek meg az interneten?

– Erről semmit sem tudok. Kaylee nem avatott be mindenbe – válaszoltam.

– A pasik, akik ilyesmiben utaznak, tudják, hol kell keresniük a védtelen, fiatal lányokat – mondta Simon bólogatva, mintha avatott ismerője lenne a tinilányoknak.

Olyan villámló tekintettel néztem rá, amiért össze akar itt zavarni nekem mindent, hogy hátrébb hőkölt egy lépést.

– Mióta tartott ez a dolog? – firtatta anya.

– Úgy hat-hét hete.

– És képesek voltatok mindketten ilyen sokáig eltitkolni előlem? – kérdezte anya elképedve, olyan pillantással, mint egy kislány, aki most tudja meg, hogy a Télapó nem létezik. Én soha nem hittem a Télapóban. Az élet voltaképp tündérmese. Nem hiányzik ebből a képből egy kövér, szakállas öregember.

– Neked is… – pislogtam félénken anyára – megvoltak a magad problémái. Mi legalábbis így gondoltuk. És Kaylee

meggyőzött róla, hogy ha miattunk is aggódnod kéne, csak még boldogtalanabb lennél, hisz bennünket is nagyon bántott, hogy apa ilyen csúnyán elbánt veled. És még azt is mondta, az én hibám lenne, ha így alakulna…

– Ez annyira nem vall rájuk – magyarázta anya Simonnak. – Még ennél kevésbé súlyos dolgot sem tettek soha.

– A nevét tudod? – faggatott Simon.

– Kaylee mondott egy nevet, de nem biztos, hogy az az igazi neve.

– Ezt meg hogy értsem? – hűlt el anya.

– A férfi bemondhatott hamis nevet – válaszolt helyettem Simon –, de Kaylee is hazudhatott. Igaz? – kérdezte tőlem, mint valami szakértő.

– Lehet – hagytam rá. Anyához fordultam. – Lehet. Nem tudom, hogy Kaylee el akarta-e árulni nekem a férfi igazi nevét. Lehet, hogy csak kitalált egyet, hogy elhallgattasson, mert mindig rákérdeztem.

– Mindegy. Milyen nevet mondott? – követelőzött Simon.

– Bob Brukowski – feleltem. – Nekem mindig olyan hamisnak hangzott.

– Ezt nem hiszem el – rázogatta a fejét anya. – Ez nem lehet igaz. Ez nem lehet igaz. – A kezével befogta a két fülét, mintha így ki tudná rekeszteni a valóságot, és újra kinyitva a szemét, visszatalálhatna a tökéletes életünkhöz.

– Komoly probléma ez az egész országban – jegyezte meg Simon. – Hogy a számítógépen keresztül kihasználják a fiatal lányokat.

Anya komoly erőfeszítéssel, mintha csak oda lenne ragasztva, elvette a kezét a füléről, és ökölbe szorította mindkettőt.

– De ez nem az én problémám! Legalábbis nem kellene annak lennie – jelentette ki. Az erei a nyakán pattanásig feszültek. A szemei kiguvadtak, az orrlyukai kitágultak.

Simon összeszorított szájjal bólintott. Egy járőrkocsi kanyarodott a járdához, két rendőr szállt ki belőle. Simon megfordult, és (szemlátomást) boldogan, hogy megszabadulhat anyámtól, odasietett hozzájuk. Elmondta, mi történt, aztán a két rendőr odajött hozzánk.

– Mrs. Fitzgerald – szólalt meg a magasabbik –, én Donald őrmester vagyok, ő pedig a társam, Monday őrmester. – Előhúzott a zsebéből egy kis noteszt. – Hogy hívják a lányát, és hány éves?

– Kaylee Blossom Fitzgerald, tizenhat. Ő itt a testvére, Haylee. Egypetéjű ikrek, ezért fénykép nem szükséges, hogy azonosítani lehessen – mondta anya. – Vagy ha mégis, akkor a mobiljával készíthet egyet Hayleeről. Egy jottányi különbség sincs köztük, még a szeplőik száma is azonos. Egyforma a frizurájuk, ugyanolyan ruhában járnak, és még a hangszínük is egyezik.

A két rendőr zavartan nézett rám, az alacsonyabbik majdnem elnevette magát anya nevetséges mondatain.

– Haylee – kérte Donald őrmester –, mondd el, amit a testvéredről és erről a férfiról tudsz. Minden apró, jelentéktelennek tűnő részlet fontos lehet. Érted?

– Értem.

– Mi lenne, ha beülnénk? – kérdezte a járőrkocsi felé intve.

Amikor elindultam, anya is velem akart jönni, de Monday őrmester visszatartotta. Tudtam, miért. Arra gondoltak, hogy lehetnek dolgok, amiket anya előtt nem szívesen mondanék el. Simon megfogta anya kezét. Visszanézve azt láttam, hogy mintha a szerepek felcserélődtek volna köztük. Most anya szorult gyámolításra. Milyen ironikus, futott át a fejemen, immáron Simon viselkedik pszichológusként. Elvigyorodtam, de gyorsan le is töröltem a mosolyt az arcomról, amikor beültem az autóba. A két rendőr felém fordult.

– No – fogott bele Donald őrmester –, akkor most meséld el, hogy kezdődött ez az egész, és mondj el mindent, amit erről a férfiról tudsz. Állítólag a testvéred elárulta a nevét.

– Igen, de ahogy már anyának is mondtam, nem tudom, hogy tényleg így hívják-e. Nekem Kaylee egy bizonyos Bob Brukowskit emlegetett...

– Küldött magáról ez az ember fényképet az interneten? – tudakolta Monday őrmester.

– Gondolom, igen, de én nem láttam róla egy fotót sem. Csupán azt tudom, amit Kaylee elmondott nekem. Talán azért nem mutatott fényképet róla, mert akkor láthattam volna, hogy túl öreg hozzá, vagy ilyesmi.

– Vagyis csak annyit tudsz, hogy a testvéred találkozott ezzel a Bob Brukowskival valahol itt a környéken, és hogy a férfi sokkal idősebb nála, és hogy magához vitte a testvéredet?

– Igen. Kaylee egészen odavolt attól, hogy idősebb nála, és nem egy középiskolás. Teljesen el volt szállva, hogy egy felnőtt férfi érdeklődik iránta. Én próbáltam figyelmeztetni, de nem hallgatott rám.

– És pontosan mi történt ma este? – kérdezte Monday nyomozó. – Hogy volt ez kitalálva?

– Előre kitervelt mindent – kezdtem bele a történetbe. Miközben beszéltem, egyre erősebben és erősebben éreztem, hogy Kaylee már soha többé nem jön vissza. Bár láthattam volna az árnyékban megbújva, mint egy filmrendező, amikor találkozott azzal az emberrel!

– Van a testvérednek mobiltelefonja? – kérdezte Donald őrmester.

– Igen, mindkettőnknek van, de ma egyikünk sem hozta magával – mondtam a vállam megvonva. – Azt hiszem, jobb lett volna, ha hozzuk. De annyira ideges voltam, hogy teljesen megfeledkeztem róla.

– A húgom is tinédzser – közölte Monday őrmester. – Ő meg a barátnői egy lépést sem tesznek a telefonjuk nélkül, még a fürdőszobába is azzal mennek.

- De mi csak a testvérem tervével voltunk elfoglalva. Erre nem is gondoltunk – nyomatékosítottam, és még el is csuklott a hangom, pontosan úgy, ahogy terveztem.

Teljesen biztos voltam abban, hogy most már mindennek vége. Ami történt, megtörtént. Szomorkodnom kellett volna, de valami azt kérdezte bennem: *Ha már nincs testvéred, akkor is iker vagy? Az emberek akkor is összetévesztenek majd kettőtöket? Végre valahára saját magad lehetsz, nem?*

Nagyon kellett vigyáznom, hogy a rendőrök észre ne vegyék, hogy mosolygok magamban. Nem értenék.

Senki sem értené, aki nem tudja, hogyan neveltek bennünket.

1

Haylee

Hiába a figyelmeztetések, a rossz példák, melyik anya volna képes azt feltételezni, hogy a lánya ilyen dolgokra képes? Valamennyien abban a tudatban élnek, hogy ők angyalokat nevelnek. Tudom abból, ahogy a barátaim szülei a gyerekeikről beszélnek. Hogy fordulhatna elő, hogy az ő lányuk interneten kapcsolatba lépjen egy idősebb férfival? Ráadásul mindezt az orruk előtt. S ez különösen érvényes volt a mi anyánkra.

Simon Adamsnek igaza volt. A hasonló esetekről harsogott a média. De anya szent meggyőződése, hogy mi sohasem teszünk ilyen tiltott vagy ostoba dolgokat. Az ő szemében mi a jobbnál is jobbak vagyunk. Gyűlöltem, ahogy örökösen velünk kérkedett, mintha a mesékből léptünk volna elő tökéletes iker királykisasszonyokként. Makulátlan Hamupipőke-klónokként, akiknek se a viselkedésükben, se a megjelenésükben a legapróbb hibát sem lehet felfedezni.

Amikor még kicsik voltunk, mindketten abban a hitben éltünk, hogy mi tulajdonképpen nem is születtünk. Angyalok hadával ereszkedtünk a földre, úgy lebegtünk be a szülőszobába. Mert bennünket nem a gólya hozott.

Anyának halvány fogalma sem volt arról, menynyi olyan dolgot elkövettünk, amit ő helytelenített – többnyire én csináltam ezeket, de az én drága, nyomorgatott testvérkém

kénytelen volt velem tartani, de legalábbis elhallgatni anya elől, aki Kayleere kevésbé gyanakodott. Mert akármit mondott is másoknak vagy épp nekünk, pontosan tudtam, hogy a szíve mélyén Kayleet jobban szereti nálam, hiába küzdött magában ez ellen az érzés ellen.

Ugyanakkor csöppnyi kétségem sem volt afelől, hogy amiért Kayleet jobban szereti nálam, rémálmokkal küzd. Vajon mi történne, ha én vagy bárki más egyszer csak a szemébe vágná, hogy igenis különbséget tesz köztünk? Rettenetes volna a számára. Egész életünkben azért harcolt, hogy egyformán bánjon velünk, és ezért igyekezett mindig úgy gondolni ránk, mint egy tökéletesnek megalkotott leánygyermek két felére. Szigorúan került mindent, amiben csak egy kicsit is különbözhettünk volna a másiktól. Körömszakadtáig ragaszkodott ahhoz, hogy egyikünk se legyen egy picivel se jobban szeretve a másiknál.

A legjobban apa szenvedte meg, aki olykor véletlenül, máskor szándékosan, de külön egyéniségekként próbált bennünket kezelni. Eljátszottam, hogy ez engem ugyanúgy bánt, ahogy anya látni szerette volna, a lelkem mélyén azonban, a titkos gondolataimban, távol anya árgus szemétől, örültem neki, még akkor is, ha apa olyasmit tett Kayleevel vagy Kaylee-ért, amit irigyelhettem volna. Ő legalább látott köztünk különbséget, és anya barátaitól eltérően nem duplikátumoknak, klónoknak tekintett minket. Engem mérhetetlenül bosszantott, hogy anya egyáltalán nem bánta, ha az emberek ilyesmiket mondtak rólunk. De én igen. Ki akarná klónnak tudni magát?

Már nagyon untam azt hallgatni, hogy egypetéjű ikrek vagyunk, akik a fogantatást követően ugyanabból a petesejt

és sperma kombinációból születtünk osztódással, hogy a DNS-ünk ugyanabból a forrásból táplálkozott. Nekem még saját DNS sem adatott, mint sokan másoknak. Nekem a fogantatásunk pillanatától mindenen osztoznom kellett Kayleevel. Anya mindig azt mesélte mindenkinek, hogy még a méhében is egyforma helyet foglaltunk el, és hogy mindenből, amivel táplált bennünket, egyforma adagot fogyasztottunk. Én még csak elképzelni sem tudtam, ezt honnan tudhatja vajon, de neki erre is volt válasza:

– Különben hogy születhettek volna tökéletesen egyformának?

Így tehát anya logikájának és hitének megfelelően hogyan is létezhettem volna Kaylee nélkül? Nekünk még a szívünk is azonos ritmusra ver anya szerint. És egy nap ugyanannyiszor veszünk levegőt, mint a másik. Ha valamelyikünk tüsszentett, hamarosan a másiknak is követnie kellett, és így volt ez az ásítással, a fájdalmakkal, de még a borzongással is. Tükörikrek voltunk, egyikünk a másik tükörképe.

De talán most már nem, végre már nem. Én továbbléphetek, és Kaylee meg ott marad örökre a tükörbe zárva. *„Gyere, és segíts nekem!”* – kiáltja biztosan. De én erre csak annyit mondok: *„Segíts magadon. Én már megtettem a magamét. Ezért vagy a tükörbe zárva.”*

Még egy rendőrségi autó érkezett a helyszínre, és még mielőtt hazamentünk volna, körbecirkáltunk a környéken, anya az egyik, én a másik járőrkocsiban ülve, Kaylee nyomát kutatva.

Volt, hogy megálltunk, hogy megkérdezzük egy-egy járókelőtől, nem láttak-e errefelé egy lányt, aki úgy néz ki,

mint én, és ilyenkor meg kellett mutatnom magam. Az egyik ilyen alkalommal ki is szálltam a kocsiból.

– Ugyanilyen ruhában van – mondták a rendőrök a reménybeli szemtanúknak. De ők csak a fejüket rázták, és szabadkoztak, amiért nem látták Kayleet. Egy idősebb úr mintha mondani akart volna valamit. Jó alaposan megnézett magának, szinte elállt a lélegzetem a feszültségtől, de a végén kijelentette, hogy sajnos a szeme már nem olyan jó, mint régen.

Nekem úgy tűnt, hogy órákon át autóztunk. Egyszer elhaladtunk a bezárt kávézó mellett, és nekem megint elakadt a lélegzetem. Lehet, hogy ott találjuk Kayleet a földön fekve? Erre vajon hogyan reagálnék? De a környék teljesen kihalt volt. A járdákon, az utcákon senki sem járt, és senki sem ült autókban várakozva. Még az árnyékok is elhagyatottnak látszottak.

Simont otthagytuk a mozinál arra az esetre, ha Kaylee esetleg mégis odajönne. Amikor visszaérve ott találtuk egyedül, tehetetlenül ácsorogva, anya kezdte elveszíteni a fejét. Több rendőrt, több járőrkocsit követelt, és azt akarta, hogy a mozi egy kilométeres körzetében kopogtassanak be minden házba.

– Az a férfi a közelben lakik, azért akart itt találkozni Kayleevel – mondta. – Itt kell lennie valahol!

A rendőrök próbáltak az eszére hatni, de ő sarkon fordulva rátámadt Donald őrmesterre, aki elsőként érkezett a helyszínre, és azt visította:

– Csináljanak valamit! Hát nem értik? A lányomat elrabolták, különben már visszajött volna. Akarata ellenére fogva tartják, vagy épp olyan messzire vihetik, ahol már

sohasem fogjuk megtalálni. Minden egyes pillanattal egyre rémesebb lesz a helyzet!

– Kérem, nyugodjon meg, Mrs. Fitzgerald – mondta az őrmester anyának, majd rám nézett, mintha tőlem várna segítséget, én azonban csak álltam lehajtott fejjel, és igyekeztem ugyanolyan tanácstalannak látszani, mint ők.

Egy rendőrnő is érkezett, feltehetően azért, hátha jobban tudja kezelni anyát. Hogy őszinte legyek, engem is megdöbbentett a viselkedése. Kayleevel természetesen már korábban is sokszor láttuk dühöngeni tehetetlenségében, és ilyenkor mindig olyan hevesen csapkodta magát, hogy utána kék meg zöld foltok éktelenkedtek a combján, de most teljesen kivetkőzve magából úgy dobálta a végtagjait, hogy azt hittem, kiszakadnak a testéből. Aztán nekem rontott, amiért megtartottam magamnak Kaylee titkát.

– Hát nem érted, hogy téged is elrabolhattak volna? – kiabálta.

Mindenki furcsán nézett rá. Nekem kellett elmagyaráznom, hogy szent meggyőződése, ha valamelyikünkkel valami történik, akkor az a másikkal is meg fog történni. De persze a rendőrök így sem értették. Ekkor elmondtam Donald őrmesternek, hogyan kergette majdnem az őrületbe anya apát azzal, hogy egyformán kellett bánnia velünk, míg aztán el nem váltak.

– Mert apa besokallt – magyaráztam. A rendőrök együtt érzőn néztek rám. Mondaniuk sem kellett, lerítt az arcukról. Ez nekik is sok lett volna, bárkinek az lett volna.

Monday őrmester visszament a kocsijához, hogy kapcsolatba lépjen apával.

Anya aztán egyszer csak rohanni kezdett az utcán, követelve, hogy folytassák a kutatást, nem várva további segítségre. Merthogy értékes perceket vesztünk. Már épp csöngetni akart valaki ajtaján, amikor utolérték. Anya a haját tépte, erőszakkal kellett megfékezni. A rendőrnő, Denker őrmester megkérdezte, hogy hívják a háziorvosunkat.

– Nyugtatóra van szüksége. A végén még kárt tesz magában – mondta nekem.

Megadtam dr. Bloom nevét. Simon Adams félrevonult, a döbbenettől a szava is elállt. Magamban jót mulatva elképzeltem, hogy elhűlve azon töpreng magában, mibe is keveredett. Meglepődtem, amikor Monday őrmester odajött hozzám, és azt mondta, beszéltek apával, aki már elindult hozzánk. Arra számítottam, hogy üzleti úton jár valahol nagyon messze.

Nemigen találkoztunk vele a válás kimondása óta. De anya valahogy mindent tudott róla és a barátnőjéről. A legutóbbi hír az volt, hogy a románcuk véget ért, és apa most egymaga él egy bérelt lakásban. Úgy volt, hogy egy hét múlva együtt vacsorázunk. Anya pedig naponta elmondta, hogy vigyázzunk, mert apa majd biztos az érzelmeinkre akar hatni.

– Szegénykém – ingatta a fejét. – Akkor most megint egyedül van. De hát mindig is magának való volt. Neki ez a lételeme, bármit állítson is nektek. Mert túlságosan önző ahhoz, hogy másvalakivel együtt legyen – bizonygatta. – Egy könnycseppet sem érdemel.

Anya mostanra már kifáradt, érzelmileg teljesen kimerült. Denker őrmester együtt érzőn üldögélt mellette az egyik járőr kocsihátuljában. Hallottam, amikor azt meséli,

hogy neki is van egy tinédzser lánya. Mire anya felkapta és hevesen megrázta a fejét. Hát ezek itt még mindig nem értik, hogy Kaylee nem egyszerűen egy tinilány? Hogy Kaylee meg én különlegesek vagyunk?

Természetesen mostanra már kisebb tömeg verődött össze a mozi előtt a járőrkocsik láttán. A rendőrök mind kikérdezték az újonnan érkezőket, de ahogy vártam és reméltem, senki sem tudott semmit. Aztán két civil ruhás nyomozó is befutott, és nekik újból el kellett mondanom mindazt, amit tudok. Cowan hadnagy tette fel a kérdéseket. Idősebb volt Simpson nyomozónál, akit ránézésre egyetemistának saccoltam volna. És sokkal jóképűbb volt a főnökénél a vörösesbarna hajával és a zöldesbarna szemével. Valahányszor megválaszoltam Cowan hadnagy egy kérdését, Simpson nyomozóra néztem, hogy lássam a reakcióját. Egyszer még rá is mosolyogtam.

– Szükségünk lesz a testvére számítógépére – közölte Cowan hadnagy. – Az édesapja már úton van, és az orvos is, hogy segítsen az édesanyjának. Addig is velünk maradhatna, hogy elmondja, amire emlékszik.

– Engedélyt kellene kérnem anyától – mondtam, és hátranéztem a járőrautóra, amelyikben ült.

– Jobb, ha nem – rázta meg a fejét Cowan hadnagy. – Valamelyest már megnyugodott. Ők is hazaindulnak hozzátok.

Vállat vonva velük mentem a kocsijukhoz. De mielőtt beültem volna, Simon Adamsre néztem. Mostanra már végképp nem tudta, hogy mit tegyen, maradjon-e, vagy menjen.

– Anya ismerőse semmiről semmit nem tud – magyaráztam Simpson nyomozónak. – Talán hazaküldhetnék. Apa úgyis hozzánk tart – tettem még hozzá, jelezve, hogy ez gondot okozhat.

A nyomozó Simonra, majd Cowan hadnagyra nézett, aki bólintott.

– Írja fel a nevét, a címét és a telefonszámát -adta utasításba.

Beültem hátra.

A járőrautó, amiben anya ült, elindult. Amikor mellénk értek, láttam, hogy anya megfordul a hátsó ülésen, arcát az üvegnek nyomja, és mintha kaparta volna a körmeivel, miközben sikongatott. Gyorsan lehajtottam a fejem, szégyelltem a viselkedését. Mindenki láthatja, milyen szánalmas, de a jó benne az, hogy mindenki engem fog sajnálni, gondoltam magamban. Mert én nemcsak a testvéremet, a másik felemet veszítettem el feltehetően, de anyám sem lesz már a régi.

Ebben mindenki egészen biztos lehetett. Anyának nagy szüksége lesz rám. Kétszer annyira, mint eddig, különösen most, hogy apa már nem él velünk. Néha persze majd Kayleeként kell viselkednem, de nem baj, mert azután önmagam is lehetek. Kaylee nélkül rengeteg új dolgot fedezhetek fel, és bármi, amit felveszek, csak az enyém lesz. Nem lesz ott senki, aki utánozna, másolna engem.

– Addig gondolkodjon – kérte Cowan hadnagy, amíg Simpson nyomozóra vártunk. – Minden apró részlet fontos lehet. A legcsekélyebbnek tűnő valami is segíthet.

– De én tényleg nem tudok sokat – tártam szét a kezem. – Mivel én mindvégig elleneztem, hogy a testvérem levelezik azzal az emberrel, ezért a legtöbb dolgot előlem is eltitkolta.

Simpson nyomozó is beült a kocsiba.

– De azt mondta, hogy a nevét elárulta magának – jegyezte meg Cowan hadnagy, amikor indított.

– Bob Brukowski. De szerintem kitalált név. Talán mert attól félt, hogy kutakodom utána, és kiderülhet, hogy bűnöző.

– Maguk ketten elég közel állnak egymáshoz, igaz? – kérdezte Simpson nyomozó.

– Közelebb nem is állhatnánk, ha csak össze nem vagyunk nőve – feleltem. – És soha semmi titkunk nem volt egymás előtt, de Kaylee úgy döntött, hogy saját maga akar lenni, és én nem akartam megakadályozni ebben.

Kis ideig egyikük sem szólalt meg.

– Mutatott kinyomtatott leveleket attól a férfitól, vagy esetleg a fényképét?

– Nem. Amit tudok, azt abból tudom, amit elmondott. De látni sohasem láttam semmit. Ezt a kapcsolatot megtartotta magának. Mert ez volt az első olyan dolog az életében, ami nekem nem volt.

– És nem beszéltek egymásnak a fiúikról? – tudakolta Cowan hadnagy. Nem feleltem mindjárt. Ő hátrafordult és megkérdezte: – Vagy igen?

– Néha igen – válaszoltam. – Mert általában tiszteletben tartottuk a másik véleményét.

A két nyomozó összenézett, és egy darabig nem kérdeztek semmit. Simpson nyomozó utánanézett annak a névnek, amit tőlem hallottak.

– Ilyen nevű ember nem lakik azon a környéken. Van egy hasonló nevű valaki Cape Mayben, de ő már hetven körül jár.

– A ragadozókat a koruk sem nagyon korlátozza. De előbb nézzük meg, mit találunk a lány számítógépén – mondta Cowan hadnagy.

Csak nézzétek, gondoltam magamban vidáman. Apa és az orvos már ott volt a házunknál, amikor megérkeztünk. Anyát gyorsan bekísérték, és dr. Bloom utánasietett a hálószobába.

Apa, abban a pillanatban, hogy beléptem, valósággal nekem esett:

– Mi történt, Haylee? Igaz, hogy Kaylee egy idősebb férfival levelezett az interneten?

„Most meg mit vagy így meglepődve – kérdeztem volna tőle a legszívesebben. – *Évek óta annyit sem tudsz rólunk, mint a szomszédaink. Mert csak a magad új életével voltál elfoglalva.”*

– Nekem ezt mondta, apa. Én figyelmeztettem, hogy ez nem jó, és hogy veszélyes. De a részleteket titokban tartotta – tettem még hozzá. – Megígértette velem, hogy senkinek egy szót sem szólok róla. Én abban bíztam, hogy kinövi, rájön, hogy ostobaság, és ennyi.

– De mégis a kezére játszottál ma este, hogy találkozhasson azzal a valakivel?

– Én nem ezt akartam. Vele akartam menni, hogy megvédjem, ha kell, de ő azt hitte, azért akarom elkísérni, hogy elhódítsam a pasiját, vagy ilyesmi, ezért mégsem mentem vele. De nagyon aggódtam, és ő megígérte, ha a férfi furcsán viselkedne, akkor azonnal visszajön a moziba.

Apa a nyomozókra nézett.

– És most mit csinálunk?

– Tovább folytatjuk a keresést a környéken, remélve, hogy akad szemtanú. Mi meg addig is megnéznénk a számítógépét – felelte Cowan hadnagy.

– Hogyne – bólintott apa. – Haylee, mutasd meg, hol van.

– Anya hogy van? – kérdeztem.

– Dr. Bloom bead neki valami nyugtatót, aztán majd meglátjuk – válaszolta apa. – Itt maradok éjszakára. Ne aggódj – tette hozzá gyorsan.

– Anya engem okol, de nem állíthattam meg Kayleet anélkül, hogy meg ne utált volna érte. Nagyon nehéz ez – nyöszörögtem. – El sem tudod képzelni, apa, milyen éjszakáim voltak arra gondolva, hogy Kaylee nagy bajba kerülhet. Nagyon rossz érzés volt, de nem akartam, hogy Kaylee meggyűlöljön. Nem árulhattam el. Nem!

– Ne aggódj – simogatta meg a fejem apa. – Itt maradok, amíg ennek a végére nem járunk.

– Annyira örülök, apa – mondtam, és megöleltem, szorosan hozzásimulva.

– De most jobb, ha segítesz a nyomozóknak – súgta ő a fülembe.

Kibontakoztam az öleléséből, miközben eljátszottam, hogy a sírás környékez, majd felvezettem a nyomozókat Kaylee szobájába. Ők kihúzkodták a vezetékeket, és Donald őrmester fölnyalábolta a gépet.

– Nekünk elég a hardver – magyarázta Simpson nyomozó. – Azt tudja, hogy tartották a kapcsolatot? E-mailben? Twitteren? Facebookon? Vagy másként?

Megráztam a fejem.

– Látni sosem láttam semmit. A testvérem teljes titokban tartotta a dolgot. Magáénak akarta, nem a kettőnkének. Hisz

annyi mindenen osztoznia kellett velem… gyakorlatilag mindenen. Onnan tudom, hogy ez mennyire elkeserítette, hogy mindketten így éreztünk. Ez a románc azzal az idősebb férfival azonban csak az övé volt. Azt elárulta, hogy van ez az ember, mire én elmondtam neki, menynyire aggódom, de ő azzal nyugtatgatott, hogy tudja, mit csinál.

Beszéd közben néha elcsuklott a hangom, és a határán álltam, hogy a könnyeim is eleredjenek, de aztán arra gondoltam, hogy enélkül is jól csinálom, nagyon jól magyarázok mindent.

– Nem egészen értem, hogy „mindenen” osztozniuk kellett – rázta meg a fejét Cowan hadnagy. – Pontosan mit akar ez jelenteni?

– Azt, hogy mindenen. Egyforma ruhákban járunk, ugyanannyi pár cipőnk, játékunk és babánk van. Amim nekem van, az van Kayleenek is, és fordítva, és ráadásul mind pontosan ugyanolyan. Még a fogkeféink is hajszálra egyformák. Ezért voltunk ma is egyforma ruhában – mondtam. – Mert anya így akarja, még most is, ebben a korban.

A két nyomozó csodálkozva nézett rám.

– De miért? – tudakolta Simpson nyomozó.

– Mert egypetéjű ikrek vagyunk. Ugyanaz a DNS-ünk. Ilyenek csak nagyon kevesen vannak. Ezért nevelt anya úgy bennünket, hogy a holmijaink is mind egyformák legyenek. Mi a tökéletes lánya egy-egy fele vagyunk – tettem még hozzá erőltetett mosollyal, mintha én megérteném. De aztán gyorsan arckifejezést váltottam. – Ezért borult ki annyira. Mert az egyik fél most elveszett.

A tekintetük, amikor összenéztek, elárulta, arra gondolnak, hogy most már minden világos. Tudtam, hogy már nem engem okolnak a hallottak után. Anyát tartják őrültnek.

– Reggel visszajövünk – biccentett Cowan hadnagy. – Addig, ha eszébe jut valami, ami fontos lehet, kérem, írja le. Nem győzzük hangsúlyozni, hogy bármilyen jelentéktelennek tűnő részlet is hasznos lehet.

– A számítógépén valószínűleg mindent megtalálnak – bólogattam én is. – Mert minden azon zajlott Kaylee elmondása szerint, de én tényleg nem tudok többet annál, mint amit már elmondtam – jelentettem ki határozottan.

Kimentek Kaylee szobájából. Én még ott álldogáltam egy darabig, körbejártattam a tekintetem. Ha anya hű marad magához, jutott eszembe, akkor szentéllyé változtatja. Semmihez sem lehet majd hozzáérni, semmin nem lehet változtatni, de ugyanolyan tisztán fogja tartani, mint eddig, ha nem még jobban. Hisz végtére is Kaylee egyszer majd visszajön, ezt fogja hinni.

Hirtelen bónuszként nagyszerű gondolat jutott eszembe. Ha így lesz, akkor viszont én sok mindenen változtathatok majd a saját szobámban. Mert anya azt nem akarhatja, hogy az enyém is szentély legyen. Ha mégis ragaszkodna a dupla változáshoz, majd azzal érvelek, milyen fontos, hogy Kaylee szobája érintetlen legyen, miközben én az enyémen változtatok. És akkor végre feltehetem olyan énekesek és filmsztárok képeit, akiket szeretek, de Kaylee ki nem állhat. Rengeteg mindent fogok csinálni. Minden egyes pillanatban új kapuk nyíltak előttem. Úgy éreztem, hogy már a levegőt is másképp veszem.

Anya elaludt a nyugtatóktól. Apa az előszobában beszélgetett dr. Bloommal. Suttogóra fogták a hangjukat, és az orvos egyre csak a fejét ingatta, miközben apa beszélt. *Biztos azt ecseteli, milyen őrült az anyám,* gondoltam. Dr. Bloom aztán megveregette apa vállát, hogy erőt öntsön belé, majd távozott, és a ház elcsöndesedett.

– Én idelent alszom – mondta apa nekem. – Csak szólj, ha szükséged lenne valamire.

– Miért nem alszol Kaylee szobájában? – kérdeztem. – Ott kényelmesen, az ágyban alhatnál, az jobb, mint a kanapé.

Apa fontolóra vette.

– Nekem megnyugtató volna, ha tudnám, hogy ott vagy a másik szobában. Nem lesz könnyű elaludnom. Biztos, hogy rémálmaim lesznek. Másra sem tudok majd gondolni, csak arra, hogy mi lehet most Kayleevel, és hogy milyen rémült lehet.

– Jól van, drágám – egyezett bele apa. – Ott alszom.

Elmosolyodtam. Akkor is, amikor még velünk élt, így szólított bennünket, csak többes számban, „drágáimnak”. De most ez csak nekem szólt. És ez így lesz reggel is, efelől kétségem sem volt. Most már minden megváltozott.

Hirtelenjében úgy éreztem, mintha csak most születtem volna, és mintha mindaz, ami eddig történt az életemben, csupán lidérces álom lenne.

Ha ugyanolyan könnyedén, ahogy a számítógépről törölni tudtam mindent, az emlékeimet is ki tudnám törölni egyetlen mozdulattal, az élet igazán tökéletes lehetne.

Akkor egymagám lennék a tökéletes lánygyermek.

2

Kaylee

Nem akartam elhinni ennek az embernek, amikor azt mondta, annyira elszigetelt helyen van a családi farm, hogy kiabálhatok, ahogy a torkomon kifér, senki sem fogja meghallani. De amikor másnap reggel munkába ment, a ház neszein és a csupasz betonnak ütődő láncom csörrenésén kívül más zajt az alagsorban kialakított lakótérben nem hallottam. A lánc fémbilinccsel a bal bokámhoz és a falba erősített kampóhoz volt erősítve.

Egy székre állva fülemet a bedeszkázott ablakhoz tapasztva hallgatóztam. De sem emberi hangokat, sem gépkocsik vagy teherautók hangját nem hallottam, pedig elég hosszasan füleltem. Ha volt is valahol út a közelben, sokan nem járhattak arra. Enyhe szellő fújta az épület falát, de a süket csönd minden eddig dédelgetett kis reményemtől is megfosztott. A mellkasomban mintha befőttesüvegbe zárt, pánikba esett pillangók verdestek volna. És a macska, akit az az ember Mr. Mokaszinnak nevezett, mint egy ügynök követte minden mozdulatomat, aztán leült és a rezdüléseimet figyelte. A legszívesebben gyűlöltem és belerúgtam volna, de ő ugyanolyan magányosnak látszott, mint én, és boldog volt, hogy végre van vele valaki. Mielőtt Anthony, a fogva tartóm elment volna, a lelkemre kötötte, hogy etessem meg Mr. Mokaszint, és gondoskodjak arról, hogy legyen elég ivóvize.

Néha szeretetteljesen beszélt hozzám, máskor meg fenyegetően.

Előző este, amikor befeküdt abba az ágyba, amelyben aludnom kellett, odabújt mellém az egyetlen takaró alá, és nyomban el is aludt. Egy ujjal sem ért hozzám, de én nem mertem mozdulni, rettegtem, hogy felébresztem. Nem hallottam, mikor kelt fel. Annyira féltem elaludni, hogy hosszú-hosszú órákon át le sem bírtam hunyni a szemem. A végén aztán inkább beájultam, mint elaludtam. De nem alhattam sokat. Amikor felriadtam, ő a tűzhely mellett álldogált. Az ígéretéhez híven korán kelt, és nekilátott bundás kenyeret készíteni és kávét főzni. Az illat hamar betöltötte az alagsort, ahol egyébként dohos és nedves szag uralkodott, hiába takarította Anthony.

– Jó reggelt, jó reggelt! – fuvolázta, amikor észrevette, hogy már ébren vagyok. – Remélem, ugyanolyan jól aludtál, mint én. Vadonatúj a matrac. Még senki nem aludt rajta. Élvezted?

Megint a tűzhely felé fordult. Miközben sürgölődött, csak úgy bugyogott belőle a szó, lelkesen sorolta, milyen vacsorákat milyen receptek szerint fog elkészíteni nekünk, mintha bizony szabad akaratomból lennék itt, és epedve várnám, hogy vele éljem le az életem.

– El se tudod képzelni, milyen boldog vagyok, hogy itt vagy. Olyan átkozottul szomorú, ha az ember csak magának süt-főz – mondta Anthony. – Olyan ez, mint mikor egy festő készít egy képet, de soha senki sem látja. Persze az ember örül annak, amit megcsinál, de sokkal nagyobb az öröme, ha megoszthatja valakivel, aki fontos neki, nem igaz? Anya is ezt mondta. Te mit gondolsz? Igaza volt? Az én anyám

nagyon bölcs asszony volt. Apám is mindig azt hajtogatta: „A te anyukádba annyi gógyi szorult, hogy csak úgy dől ki belőle a fülén és a száján át.” Nekem meg ki kellett keresnem a szótárból, hogy mit jelent a gógyi. Meséltem már neked, hogy apám sokat olvasott, ugye? Csak középiskolát végzett ugyan, de mindent elolvasott, ami a keze ügyébe került. Ha más nem akadt, akkor a müzlisdoboz hátulját. De beszélni azt azért nem nagyon szeretett. Asszem, ebben bátortalan volt, de ha az ember felbosszantotta, no, akkor aztán bírta mondani a magáét órákon, sőt napokon át. – Anthony elhallgatott és elmosolyodott. – Nahát, én is csak jártatom itt a számat és mondom a magamét magamról meg a szüleimről, neked még annyi időt sem hagyva, hogy jó reggelt köszönhess. Az izgatottságom nem mentség a rossz modorra.

Hogy gondolhatja, hogy képes volnék „Jó reggelt!”-tel köszönni neki? Abban a pillanatban, hogy felébredtem, megfogadtam: egy szót sem fogok szólni hozzá. Talán a hallgatásom meggyőzi arról, hogy a fantáziájában élő románc nem jön létre, és végre feladja, és szabadon enged. De lehet, hogy amiben reménykedem, az még inkább fantáziálás? Lehet, hogy csak szándékosan vagyok naiv, mert félek szembenézni az igazsággal, hogy csapdába estem, és olyan rejtett helyen vagyok, ahol senki sem fog rám találni? Akár évekig is itt maradhatok. Egy éjszaka már elmúlt, de senki sem jött, hogy kiszabadítson. Anya és a testvérem, Haylee bizonyára már nagyon aggódnak miattam, de tudom, hogy a rendőrség ilyen esetekben általában mindig kivár, azzal is számolva, hogy valaki a saját akaratából tűnik el, szökik meg otthonról. Gyakori ez a tinik körében.

Ugyanakkor Haylee könnyen meg tudja győzni őket arról, hogy az én esetemben nem erről van szó. Mostanra, bármilyen nehezére esik is, és bármekkora is a bűntudata, hisz mindez az ő hibája, egész biztosan megmutatta már nekik a levelezését, és elmondta, hogy hirtelen ötlettől vezérelve engem küldött el a találkozóra maga helyett, és engem ezért tart fogva ez az idegen. Be kellett vallja, hogy megtévesztés volt a mozi, és hogy én sajnálatos módon falaztam neki, segítettem, hogy találkozhasson az internetes barátjával.

El kellett mondja, hogy mihelyt megérkeztünk a moziba, ő váratlanul rosszul lett, gyomorgörcsöt kapott és hányt, ezért engem küldött, hogy szóljak Anthonynak, mégsem tud találkozni vele. Mostanra már elhatalmasodhatott rajta az influenza, és még mindig fájhat a gyomra, de biztos, hogy anya ennek ellenére elmondat vele mindent a rendőröknek. Akkor hamarosan eljutnak a bezárt kávézóig, és találnak valakit, aki esetleg láthatott valamit. Ha nem, akkor is ott a számítógép, és Haylee egész levelezése, amit megmutathat nekik.

Anya... anya rémes pánikba eshetett. A születésünk óta nem volt olyan nap, hogy Haylee meg én ne egy helyen lettünk volna, még akkor is, ha a másik közben csak várt és unatkozott. A fogorvosnál vagy az orvosnál is mindig felváltva várakoztunk, és együtt döntöttük el, hogy ki legyen az első, ki a második. Életemben most először voltam hálás anyának azért, hogy olyan elszántan tartott bennünket mindig együtt. Ebben a pillanatban én vagyok az utolsó, aki panaszkodna amiatt, hogy egy egész két feleként kezelt bennünket.

– Felkelhetsz és kimehetsz a fürdőszobába – mondta Anthony, amikor egy szót sem szóltam. – De ne felejts el kezet mosni! Engem, ha elfelejtettem, mami mindig a fülemnél fogva megperdített, és visszazavart. Még a barátaim szeme láttára is! Még akkor is, amikor már tizennyolc éves voltam.

Mivel pisilnem kellett, lassan kikászálódtam az ágyból, és magam után vonszolva a láncot, bementem az ajtó nélküli fürdőszobába. Akár meg is leshetett volna, de ő a reggelivel volt elfoglalva. Észrevettem, hogy új, bontatlan szappant, fogkrémet és fogkefét készített a mosdó fölötti pipereszekrénybe. De volt ott még aszpirin, fogselyem, ragtapasz minden méretben, viszketés elleni kenőcs, fertőtlenítőszer, fogfájás elleni gyógyszer. A kád melletti polcon tiszta törölközők és mosdószivacsok sorakoztak, a kádkilépőnél szennyestartó állt.

Ami hiányzott innen, az a tükör volt. Ilyen körülmények között persze nem is nagyon szerettem volna látni magam. Attól féltem, a látványtól sikoltozni kezdenék.

Miután megmostam és megtöröltem a kezem, kijöttem, és körbejárattam a tekintetem az alagsori lakásban, abban a lakótérben, amiről Anthony azt mondta, hogy már tizenkét éves kora óta lakja, és a barátai mennyire irigyelték azért, hogy saját lakása van, ahová elvonulhat. De az is lehet, hogy a szülei egész egyszerűen nem akarták, hogy szem előtt legyen. Elejtett szavai nyomán az is eszembe jutott, hogy a szülei talán nem örültek annak, hogy olyan, amilyen, ezért száműzték az alagsorba, mindenekelőtt az apja.

A két ablak kívülről be volt deszkázva, a falakat világos színű lambériával fedték. Ásatag, agyonpárnázott, barna

kanapé, feltehetően régi családi darab, állt a helyiségben, előtte kis, sötét, fa dohányzó-asztalka. A könyvek mellett apró nippek és játékok sorakoztak a polcokon, repülőgépmodellek, játék autók, csupa olyasmi, ami egy kisfiú szobájában található. A falra rajzok voltak kitűzve. A gyerekek rajzolják így a hegyeket meg a fákat. A legtöbbjükön volt egy Mr. Mokaszinra hasonlító macska is. Vajon mikor készülhettek? Ha valóban Mr. Mokaszin van a képeken, akkor már nagyon öregnek kell lennie, vagy a rajzok készültek mostanában, ami elég ijesztő, hisz annyira gyerekesek.

A betonpadlót helyenként vastag, megfakult szőnyegek borították, amik talán már eleve másodkézből kerültek ide. A konyharészben fémmosogató, linóleumborítású pult, egy kis, kétajtós hűtő, tűzhely, rajta teáskanna és serpenyő. Fölötte szekrény, mellette egy másik, nyitott polcokkal. A polcokon gabonapelyhes dobozok, rizs, leveskonzervek és hasonló dolgok sorakoztak, a pulton kenyértartó állt. A csövek és huzalok mindenütt kilátszottak a falból, mintha csak hevenyészve lettek volna beszerelve.

Az ágy, amelyben kénytelen voltam aludni, dupla ágy volt, fém fejtámlával, két hatalmas, világoskék párnával és világoskék takaróval, ami vadonatújnak látszott. Orgonaillata volt. Kétoldalt egy-egy fa, talán tölgy éjjeliszekrény, távolabb sötétre pácolt fából készült fésülködőasztal, vagy egy tucat fiókkal. Itt is volt szőnyeg, de sokkal kopottabb, mint a többi.

Anthony megterítette a sötét, fa konyhaasztalt. Csak két, össze nem illő szék állt a két végén, bordázott támlával, az ülés teljesen lekopott. Anthony narancslét töltött.

– Remélem, éhes vagy – mondta. – Mert én éhen halok. – Kihúzta a székemet. – Hölgyem – hajtotta meg a fejét.

Én csak álltam és bámultam. Tényleg úgy viselkedett, mintha nem fogoly, hanem vendég volnék, és ezt mindennél ijesztőbbnek találtam.

– Hölgyem – ismételte meg, most már szigorúbban.

A mosoly, mint valami vékony jégréteg, leolvadt az arcáról. Sötétbarna szeme még sötétebben fénylett, hegyes álla szinte a nyakába fúródott, ádámcsutkája le-föl járt. Jobbnak láttam odamenni az asztalhoz.

– Kényelmesen ülsz? – kérdezte, miután helyet foglaltam.

Az asztalt bámultam, de nem feleltem. A szívem olyan hangosan zakatolt, hogy attól féltem, meghallja.

– Idd meg a gyümölcsleved! – parancsolt rám olyan éles hangon, amelyből érezhető volt egyre növekvő türelmetlensége. – A bundás kenyér kész van.

Felállt, és közelebb lépett. A torkom fájt már a rengeteg sírástól. Mert végül ugyan elaludtam mellette, mégis teljesen kimerültnek éreztem magam, az egész testem megfeszült, ahogy az öklünk szokott, és így feküdtem egész éjszaka. Mintha a vérem is összesűrűsödött volna az ereimben. A kezem remegett. A gyümölcsleves pohár után nyúltam, ő meg csak állt, és várta, hogy megigyam.

– Frissen facsartam – közölte. – Fogadok, hogy az édesanyád nem facsarta neked frissen minden reggel.

De igen, gyakran megtette, de nem mondtam meg neki. Kiittam a poharat, mire ő odalépett a tűzhelyhez, és nagy tányérnyi bundás kenyérrel tért vissza, meg egy tehénformájú, juharsziruppal teli kiöntővel, amiből a tehén száján át kellett tölteni.

– Ezt tízéves koromban vettem maminak – mondta. – A saját pénzemből. De apa kijelentette, olyan ronda, hogy nem tehetjük fel a fönti konyhaasztalra, ezért lehoztam ide. De te nem találod rondának, ugye?

Jól megnéztem magamnak. Ami azt illeti, nálunk is van otthon valami hasonló.

– Ja, tudtam, hogy te is így gondolod – biccentett, mintha feleltem volna. – És nagyon finom illata van, igaz? – Tett nekem egy tányérra néhány bundás kenyeret, és odanyújtotta a juharszirupot. – Önts, amennyit akarsz.

Majd töltött mindkettőnknek kávét.

– Tej és cukor? Én feketén iszom.

Mivel erre sem reagáltam, közelebb tolta hozzám a tejet és a cukrot, majd meglocsolta a saját kenyérszeleteit juharsziruppal. A gyomrom ugyan még mindig görcsben volt, de nem tudtam ellenállni az illatoknak, és bár nehezemre esik bevallani, nagyon jól néztek ki a kenyerek. Öntöttem rájuk egy kis juharszirupot. Ahogy csorogni kezdett a tehén szájából, Anthony elnevette magát.

– Apa szerint bármi, ami kijön ennek az állatnak a száján, az olyan, mintha kihányná. Néha igazi seggfej tudott lenni, ahogy mondtam is már neked.

Hozzáláttam az evéshez, azzal győzködve magam, hogy szükségem lesz az erőmre, ha szabadulni akarok innen. Ugyanakkor attól is féltem, hogy visszajön az étel, amit lenyelek. Ösztönösen tudtam, hogy ha így lesz, azzal valószínűleg nagyon feldühítem Anthonyt.

– Finom, mi? – kérdezte mosolyogva, és kitárta a karját, mintha az egész világot magához akarná ölelni. – Nézz ránk, nézd, hogy fogyasztjuk el az első reggelinket együtt! Frissen

facsart gyümölcslé, finom bundás kenyér, organikus szirup, ahogy szereted, friss kávé. Általában nem ezt fogyasztom reggelire, még hétvégeken sem, de mostantól fogva minden reggelünk különleges lesz. Ahogy minden napunk és éjszakánk.

Közelebb hajolt hozzám az asztal fölött.

– Halld hát a tervet! – A hangja olyan volt, mint egy izgatott kisgyereké. Bozontos szemöldöke felszaladt, a ráncok tovább mélyültek a homlokán, mint valami barázdák. – Te mosogatsz. Normál körülmények között magam is segítenék, de most mennem kell. A munkából sohasem kések. Mami arra tanított, hogy a pontatlanság bűn. Sosem késtem az iskolából sem, és volt olyan év, amikor egy napot sem hiányoztam, sosem voltam beteg. Még oklevelet is kaptam érte. Később majd meg is mutatom neked, de az is lehet, hogy kiteszem a falra, hogy más is lássa.

Hátradőlt, közben mosolygott és bólogatott, mintha lelkesen egyetértettem volna vele. Majd újra közelebb hajolva összecsapta a kezét.

– Szóval, van három különféle sajt a hűtőben, pulykaszeletek, majonéz, mustár meg minden ilyesmi, és egy friss, mézes búzakenyér. Ebédelj, ha megéhezel.

Már a számon volt, hogy megkérdezem tőle, vajon honnan fogom tudni, hány óra van. Itt nem volt óra, az enyémet elvette, de továbbra sem akartam megszólalni. *Maradj meg az eredeti tervednél* – gondoltam. – *Maradj továbbra is néma.* Haylee utálta, ha így viselkedtem vele. Bíztam abban, hogy a hallgatásom beválik most is. Végül is működött.

Anthony láthatóan belefáradt a beszédbe, noha pillanatnyilag nem vett tudomást a szótlanságomról, úgy tett, mintha minden kérdésére válaszoltam volna.

– Arra gondoltam, hogy vacsorára parmezános padlizsánt eszünk spagettivel. Jól hangzik? Egén – mondta némi hallgatás után. – Sejtettem, hogy örülni fogsz neki. Bizonyára elgondolkodtál azon, hogy tanultam meg ilyen jól főzni. De tudod, ha az ember ilyen sokáig egyedül él, akkor vagy megtanul főzni, vagy éhen hal. Ezt még nem mondtam el senkinek, de egy ismert séftől vettem leckéket…

És természetesen friss saláta is lesz hozzá. Hazafelé majd beugróm a szupermarketbe. Van valami, amit szívesen ennél a héten? Említetted a pizzát, ígérem, hogy hetente egyszer pizza is lesz. Hazafelé vehetek egyet valahol, de hagyhatjuk szombat esti különlegességnek is. Na és mi legyen ma a desszert? Azt mondtad, szereted a csokit.

Elhallgatott, mintha a válaszomat hallgatná.

– Jól van – bólintott. – Akkor hát rám bízod. Jó dolog a meglepetés.

Lehunytam a szemem, és eltoltam magamtól a tányért. Hiába kellett az energia, az erő, azért mégsem volt igazán étvágyam. A szememet kinyitva azt láttam, hogy Anthony engem néz a kávéját kortyolgatva. Majd tovább evett.

– Te mondtad, hogy ez az egyik kedvenced reggelire – jegyezte meg bosszúsan. – Remélem, nem csak úgy kitaláltad, Kaylee.

Még mindig Kayleenek hív. Vajon miért?

Egy rettenetes és nagyon félelmetes felismerés ütött szöget a fejembe. Lehetséges volna, hogy amikor Haylee belekezdett ebbe a tiltott románcba, az én nevemben

írogatott? Eleinte arra gondoltam, hogy Haylee megemlíthetett, és Anthony csupán eltévesztette a neveket, hisz annyira hasonlók, de most eszembe jutott, elképzelhető, hogy Haylee egyetlen szóval sem említette neki, hogy van egy ikertestvére. Biztos, hogy elhallgatta. Talán mégsem Anthony hazudott ebben.

Amikor én mentem el a találkozóra Haylee helyett, mert ő rosszul lett a moziban, ez az ember azt állította, hogy csak kitaláltam az egészet, csak tréfából mondom neki, hogy nem én vagyok az, akivel az interneten levelezett, hanem az ikertestvérem. Vajon miért gondolta, hogy csak tréfálok vele, épp akkor és ott? Miért nem vette komolyan, amit mondtam?

Nem tudtam másra gyanakodni, csak arra, hogy Haylee többször is írhatott neki olyasmiket, amikről később aztán kiderült, hogy csak viccelt, és ezt olyan gyakran tette, hogy Anthony hozzászokott.

De vajon miért hallgatta el, hogy egy ikerpár egyike? És miért nem jutott eszébe, hogy a férfi nem fog hinni nekem, ha azt mondom, én nem az a lány vagyok, akivel levelezett? Miért nem gondolt arra, hogy ezt csak viccnek fogja fel, ahogy azt is, hogy az a másik valaki hirtelen rosszul lett a moziban? Miért nem figyelmeztetett, hogy ez is előfordulhat? Miért küldött engem arra a sötét, elhagyatott találkahelyre anélkül, hogy megmondta volna, a férfi úgy tudja, hogy Kayleevel levelezett? Szégyellte volna?

Mindezt azért tervelte ki, hogy félrevezesse anyát? Most már tudtam, megkockáztatva, hogy a testvérem megutál, mégiscsak el kellett volna mondanom anyának, hogy Haylee egy nálunk jóval idősebb férfival levelez az interneten. És most, hogy már találkoztam ezzel az emberrel, azt hiszem,

Haylee valójában nem tudhatta, milyen idős Anthony, mert azon a képen, amit nekem megmutatott, sokkal fiatalabb volt.

Amikor azt mondtam neki, hogy nem velem levelezett, ő először csak nevetett rajta, majd mérges lett.

Persze az is lehet, hogy tudta, csak nem akarta elhinni, hogy azért találtam ki hirtelenjében ezt az ikertestvér sztorit, mert látva őt, már nem akarok vele lenni. Bár végül is nem számít, mit hitt. Mert az biztos, hogy nem fogja meggondolni magát. Hisz végre találkozott azzal a lánnyal, akivel olyan sokáig tartotta a kapcsolatot az interneten, látta a fényképét is, és elhatározta, hogy maga mellett tartja.

Amikor megpróbáltam elfutni, vissza a moziba, ő elkábított valami elektromos izével, betuszkolt a furgonjába azon a sötét és elhagyatott utcasarkon, és nekem reményem sem lehetett arra, hogy bárki is látta és jelentette volna a rendőrségen. Ezzel az erővel köddé is válhattam volna. Arra tértem magamhoz, hogy itt vagyok az alagsorban, meztelen testemen egy hálóing, a bokámon pedig egy lánc, ami a falba vert kampóhoz van erősítve. Ahhoz elég hosszú, hogy a lakáson belül mozogjak vele, és még pár lépcsőfokot is megtegyek a szabadba vezető ajtó felé, de olyan voltam vele, mint egy láncra kötött házi kedvenc. Bizonyára attól tartott, ha feljutok a házba, akkor telefonálok, vagy elfutok és segítségért kiáltok.

Anthony megtörölte a száját egy szalvétával, kihörpintette a kávéját, és felállt.

– Nekem most mennem kell – jelentette be. – Hidd el, nagyon sajnálom, hogy ilyen hamar magadra kell hagyjalak. Hisz még annyi mindent nem tudunk egymásról, igaz? De pár

nap alatt sokkal többet elmesélhetünk egymásnak, mint a számítógépen eddig. És bármibe lefogadom, egy hét múlva már úgy érezzük, mintha egész életünkben ismertük volna egymást.

Meghagyta, hogy adjak enni és inni Mr. Mokaszinnak. Meg még azt is mondta, hogy az almot majd ő kicseréli, ha kell. Aztán odalépett hozzám, megállt mellettem. Nem néztem fel rá, ő meg csak állt szótlanul olyan sokáig, hogy a végén mégiscsak kénytelen voltam felnézni. Mosolygott.

– Azt hiszem, kedves volna tőled, ha búcsúcsókkal eresztenél utamra reggelente, Kaylee. Mami mindig így köszönt el apától, és jó munkát kívánt neki. Fontos, hogy az embert valaki hazavárja, hogy gondoljon rá, hogy legyen valaki, akire én is gondolhatok, nem igaz? Cserébe neked is lesz mire várnod. Énrám. Hogy hazaérjek. És ígérem, minden nap megleplek valamivel. Hisz mondtad, mennyire szereted a meglepetéseket. Szóval? Egy szívélyes elbocsátás, hogy könnyebb legyen a napom? És majd amikor hazajövök a munkából, odaszaladhatnál az ajtóhoz, hogy csókkal üdvözölj. Az olyan lenne, mintha valami képhez hasonlóan bekereteznénk a szép napunkat.

Anthony kitárta a karját. Én összehúztam magam. Ő meg a fejét rázta.

– Sokkal szégyenlősebb vagy, mint írásban voltál, ott aztán mertél flörtölni – mondta, és lehajolva puszit nyomott az arcomra. – Na, jól van, én elindulok Ózhoz. – Nevetve lehajolt, és megsimogatta a macskát. – Te vigyázol rá, míg én távol vagyok, Mr. Mokaszin.

Körülnézett.

– Aztán szép rendet tegyél! – adta ki nekem az utasítást.

Feltűnt, hogy a tekintete és a viselkedése egyik pillanatról a másikra képes barátságos-gyöngédből szigorú-fenyegetővé válni. Most sarkon fordulva elindult, de az ajtóban megtorpant, és visszamosolygott rám.

– Még mindig nem tudom elhinni, hogy itt vagy. Valóra vált az álmom. Az álom, amiről heteken át álmodoztam, és tudom, hogy te is erről álmodoztál velem együtt. Ahogy te is mondtad, most már egészen önmagad lehetsz.

Dobott egy puszit, és elment. Hallottam, ahogy felfelé lépked a lépcsőn, majd elhagyja a házat.

A csönd, mint valami hideg, sűrű zápor szakadt rám. Hirtelen fázni kezdtem; a vállamra terítettem a takarót. Bármily bizarrul is hangzik, körülöttem minden tiszta és friss volt, talán hogy úgy érezzem, mintha odakint üldögélnék a friss levegőn, a napfényben, ahogy régen.

Az első órákban csak ültem az ágyon, és vártam. Imádkoztam, hogy anya és a rendőrség minél hamarabb ideérjen. Aztán néhányszor odamentem az ablakhoz hallgatózni. Egyszer kimentem az ajtón, ám ezúttal nagyon ügyeltem arra, nehogy Mr. Mokaszin is utánam jöjjön, mert amikor ugyanezt tettem előző este, a macska kint ragadt a lépcsőn, és Anthony ebből tudta, hogy szökni próbáltam. Az első éjszakát nem tervezte velem egy ágyban tölteni, de mert rájött, hogy mit tettem, a végén ez lett belőle.

Felmentem a lépcsőn, ameddig a lánc engedte, és segítségért kezdtem kiabálni, remélve, hogy a postás vagy valaki más meghallja. Egészen addig kiabáltam, míg bele nem fájdult a torkom, akkor lerogytam a lépcsőre, és sírtam egy darabig. Utána visszamentem az alagsorba, a börtönömbe. Voltak itt könyvek, egy régi kazettás magnó,

bútorok, ennivaló, tiszta fürdőszoba, de nekem mégis olyan volt, mint egy középkori várcella. És engem is, mint a korabeli rabokat, odaláncoltak a falhoz.

Egyre csak azon törve a fejem, hogyan szabadulhatnék, leültem, és megakadt a szemem egy poszteren. Egy Valentin-napi szív volt rajta, s benne a szöveg: „Az otthon ott van, ahol a szívünk." Egészen idáig tulajdonképpen fel sem fogtam, milyen drága kincs az otthonom. Annyira szerettem volna, hogy most is ott legyek boldogan, biztonságban. Már rettenetesen megbántam, hogy volt, amikor azt kívántam, bárcsak messzire lehetnék tőle, anyától és Hayleetől. Minden tini erről fantáziái. De most elmondhatnám nekik, ne akarják annyira, hogy maguk legyenek, távol azoktól, akik szeretik őket.

Sok minden zavart ebben a helyzetben, a lánc, a ruháim elvesztése, az állandó félelem, hogy ha Anthony hazajön, követelőző lesz-e, talán meg is erőszakol ma este. De a legrosszabb az volt, hogy nem tudtam, mennyi az idő, és főleg, hogy mennyi idő telik el. Emiatt úgy éreztem magam, mintha meg lennék fosztva ember mivoltomtól, mintha nem lennék más, mint Mr. Mokaszin.

Lassan felálltam, és elkezdtem elmosogatni a reggeli edényeket, a serpenyőt, a kávéfőzőt, mert attól féltem, ha Anthony hazajőve azt látja, hogy nem csináltam semmit, erőszakossá válik. Na meg azért is, hogy elüssem valamivel az időt, ne csak üldögéljek rettegve, várva a szabadulásomat. Anya szokta mindig mondogatni: „Sosem forr fel a víz, ha csak nézed." Haylee meg én mindig kinevettük a hasonló intéseiért, de most mit nem adtam volna érte, ha újra hallhatom.

Aztán kitakarítottam a konyhát, ahogy otthon is szoktam, és amikor azzal is elkészültem, bevetettem az ágyat. De közben minduntalan megálltam, és azon gondolkodtam, őrültség, amit csinálok. *Ezzel csak azt éred el, hogy bebizonyítod, feladod, elfogadod, amit akar, azzá leszel, amivé tenni akar*. De hát mi más választásom volt? Az üldögélés, a sírás és a kiabálás nem sokat segített rajtam. Időnként odamentem a bedeszkázott ablakokhoz hallgatózni, abban a reményben, hátha mégiscsak jár arra valaki, és meghallja a kiabálásomat, de csak a csönd ütött arcul minden ilyen alkalommal. Ettől újra meg újra a sírás kerülgetett. Végül lefeküdtem az ágyra, és bármennyire szerettem volna szabadulni, várni a felmentő csapatokat, elaludtam.

Fogalmam sem volt, mennyi ideig alhattam, de felébredve azt láttam, hogy már az a kevés fény is eltűnt, ami addig a deszkák lécein át beszűrődött. Odakint vagy befelhősödött, vagy már késő délutánra járt. Mr. Mokaszin is felmászott az ágyra, és elaludt mellettem. Amikor felültem, felkapta a fejét, és rám nézett.

– Te vagy a rabőr? – kérdeztem tőle.

A macska nyújtózkodott, leugrott az ágyról, odament a tálkájához. Csak néztem, és közben azon gondolkodtam, vajon egy macska tudja-e, ha be van zárva. A legtöbbjük soha nem hagyhatja el a házat, ahol él, csak az ablakpárkányról nézheti a kinti világot. Vajon kíváncsiságot vagy vágyat éreznek? És eddig még sosem hallottam Mr. Mokaszint nyávogni az ajtónál. Lehet, hogy ezen az életen kívül mást nem is ismer. Mi van, ha én sem fogok más életet ismerni soha többé, tartson bár soká, vagy legyen rövidre szabva?

Ezekkel az őrült gondolatokkal a fejemben felálltam, és mint valami elmebeteg a diliházban, körbe-körbe járkáltam, néha megálltam, hogy visszafojtsam a sírást, majd róttam tovább a köröket, míg végül ki kellett mennem a mosdóba. Hirtelen nagyón piszkosnak éreztem magam, és kelletlenül bár, mert ezzel is csak az engedelmességemet bizonyítom, lezuhanyoztam. A törölközők tiszták és jó szagúak voltak. Miután megtörölköztem, feltűnt, hogy itt nincs se hajszárító, se hajkefe; de hát tükör sem volt. Mindent megtettem azért, hogy valamelyest embernek érezzem magam, és utálkozva visszavettem magamra a hálóinget. Másom nem volt, meztelenül meg mégsem maradhattam.

Ráültem a WC lehajtott tetejére, és a kezembe temettem az arcomat. Már a mellkasom is fájt a rengeteg sírástól. A zuhany alatt is zokogtam, a vízsugarak összekeveredtek a szememből kibuggyanó könnycseppekkel. A tekintetem az ujjaim közti réseken át a bokámon lévő bilincsre esett. Ez az ember mindenre gondolt, a fémet belülről kipárnázta egy puha anyaggal, hogy ne sértse fel a bőrömet, és ne fertőződjön el. Ennek ellenére úgy éreztem, mintha a fém egyre jobban szorítana, és mélyen bevágna a csontig. Felfordult a gyomrom. Még ha ki is tudnék törni egy ablakot, vagy kinyitni egy ajtót, akkor sem menekülhetnék. Felnyögtem, majd a fejemet felemelve azt láttam, hogy Anthony ott áll a fürdőszoba ajtajában, mosolyogva, a kezében a bevásárlószatyor.

– Látom, lezuhanyoztál. Jó kislány – dicsért meg. – A mami mindig azt mondta, hogy a tisztaság fél egészség.

És csak állt tovább, hülyén vigyorogva, várva, hogy mondjak végre valamit, és fogadjam el, hol vagyok, és ami vár rám.

Én pedig a következő pillanatban hátravetett fejjel, torkom szakadtából kiabálni kezdtem:

– Anya! Segíts!

Aztán, mint egy krumpliszsák, ájultan a földre zuhantam.

3

Haylee

Apa és én csak hajnali kettő körül mentünk el lefeküdni. Azután, hogy anya a nyugtátoktól elaludt, mi még a nappaliban maradtunk, várva, hogy kapunk valami hírt. Apa a valamikori kedvenc, állítható támlájú, lábzsámolyos és kényelmes karfájú bőrfoteljében üldögélt. Kayleevel arra számítottunk, hogy anya a válás után odaajándékozza valami jótékonysági szervezetnek, vagy egyszerűen csak kihajítja. Soha nem ült benne azután, hogy apa elment, és Kayleenek meg nekem sem volt bátorságom hozzá. Hisz mindketten tudtuk, anya szemében ez azt jelentené, hogy apa hiányzik nekünk. Néha azzal ugrattam Kayleet, hogy úgy tettem, mintha bele akarnék telepedni a fotelbe. Ilyenkor páni félelem látszott a tekintetében. Hirtelen az jutott eszembe, hogy többet már nem ugrathatom, hisz sosem jön haza.

Van, amikor csak szeretetből, mókából hecceljük a másikat, és van, hogy azért, hogy felálljon a szőr a hátán annak, akit nem szeretünk. A kanapén fekve azon tűnődtem, vajon ugrattam-e valaha is Kayleet szeretetből. Kicsi korunkban, amikor még a nap és az éjszaka minden percét egymás társaságában töltöttük, akkor még kétségtelenül szerettük egymást, mint általában a testvérek. Vajon mindez mikor változott meg? Vajon mikor ébredtem arra, hogy bár ne lenne testvérem? Egészen biztos, hogy ugyanez a gondolat

Kaylee fejében is megfordult egyszer-kétszer. Mivelhogy ő sem tökéletes angyal, még ha rajta nem is látszott meg annyira, mint rajtam.

Talán ha jobban utált volna engem, akkor én kevésbé utálnám őt?

Elaludtam. Már képtelen voltam nyitva tartani a szemem, és várni, hogy megcsörrenjen a telefon, vagy hogy kopogtassanak az ajtón. A feszültség fojtogató volt. Nem tudhattam, hol találnak rá Kayleere, valami rémes környéken sérülten, zokogva kóborolva, ha netán mégis sikerülne megszöknie. Az is lehet, hogy majd valami kórházból telefonálnak.

Anyát odafent elcsöndesítették a nyugtatok. Biztos berekedt már a rengeteg kiabálástól. Azt képzeltem, hogy még így is sikongat a lelke mélyén, és veri egy ablak és ajtó nélküli szoba négy falát, míg csak fel nem ébred. Vajon milyen lesz az elkövetkező néhány nap, néhány hónap, talán néhány év anyával?

– Hé! – hallottam apa hangját.

Kinyitottam a szemem.

– Történt valami?

– Nem, eddig még semmi. De akár fel is mehetnénk lefeküdni, Haylee. Szükségünk lesz az erőnkre reggel.

Feltápászkodtam.

– Félek felmenni és lefeküdni, amikor tudom, hogy Kaylee nincs a szobájában – motyogtam.

– Megígérem, hogy nyomban felkeltelek, mihelyt valaki telefonál vagy idejön. Gyere! – mondta apa, és megfogta a kezemet.

Talpra segített és átkarolt; így indultunk a lépcső felé. Ez máris valami új dolog volt kettőnk között. Eddig valahányszor átkarolta az egyikünket, pláne, ha anya is ott volt a közelben, mindjárt kellett nyúljon a másikunk felé. Sosem élvezhettünk kitüntetett figyelmet, hiába kérkedett anya folyton azzal, és mondta el ezerszer, hogy milyen különlegesek vagyunk. Én mindig úgy éreztem, hogy a barátnőim, különösen azok, akiknek nem volt testvérük, mindig kitüntetett figyelmet kapnak, nemcsak a szüleiktől és a nagyszüleiktől, de másoktól is, ők igazán különlegesnek érezhetik magukat. Nekik sosem kell osztozniuk mások szeretetén, mert mindet ők kapják. Nincs ott a sarkukban egy irigy testvér, aki árgus szemmel figyeli, ha megdicsérik, vagy ha kap valami ajándékot, és nem áll mögöttük egy anya, aki kínosan ügyel arra, hogy az egyik ugyanannyit kapjon mindenből, mint a másik.

Nekünk még külön születésnapunk sem volt. Egyszer félig-meddig tréfásan azt javasoltam, hogy ünnepeljük a születésnapunkat felváltva. Egyik évben az enyémet, a másikban Kayleeét. És közben a legszívesebben belevágtam volna a villát anya bordái közé.

– Azt szeretnéd, ha a testvéred ilyenkor velünk együtt énekelné neked a *Happy Birthdayt*?

– Igen, és a következő évben meg én énekelném neki – mondtam.

Még csak tízéves voltam ekkor, de ragyogó ötletnek tartottam. Apa elmosolyodott, de a tekintetében máris ott volt a „vond vissza gyorsan” figyelmeztetés. Kaylee rám nézett, majd gyorsan lesütötte a szemét. Félt, hogy anya meglátja, mennyire szeretné ő is így.

– Nevetséges és ostoba ötlet – jelentette ki anya. – Ebben a házban nem tűrök ilyen beszédet. Egyikőtöktől sem – tette még hozzá, és ugyanolyan dühösen nézett Kayleere is, aki erre sietve bólintott.

Hogy lehetnénk mindketten ugyanolyanok?, gondoltam magamban. Csak hát a testvérem gyáva nyúl volt. De talán most kiderül, hogy valójában nem is létezett. Az árnyékom volt csupán, egy semmi, amit ugyanúgy el lehet tüntetni egy mozdulattal, mint amikor lekapcsoljuk a lámpát.

Apa vállára hajtottam a fejem, úgy mentünk fel az emeletre.

– Annyira fáj a gyomrom, apa – mondtam. – Nem szabadott volna engednem, hogy Kaylee találkozzon azzal a valakivel. Minden az én hibám.

– Abból, amit elmeséltél, az következik, hogy Kaylee akkor más módot eszelt volna ki arra, hogy találkozzon vele. Így legalább ennyit tudtál, és ez segíthet. Különben fogalmunk sem volna semmiről, és sok idő és energia veszne kárba, hogy kiderüljön, mi is történt. Egy tinilány, aki elszökik otthonról, mostanra már bárhol lehet az országban. Nekünk legalább szűkebb körben kell keresnünk.

– Ettől még nem érzem jobban magam – sóhajtottam a folyosóra érve.

– Azért próbálj meg aludni egy kicsit. Szükségem lesz rád holnap és talán még tovább is anyád miatt – mondta apa, és adott egy puszit a homlokomra.

Akaratlanul is a másik oldalra néztem, nem áll-e ott mégis Kaylee, hogy ő is kapjon egy puszit a homlokára. Mikor hagyok már fel ezzel? Minél hamarabb, annál jobb, gondoltam. De leginkább attól féltem, hogy akkor is itt

fogom látni, ha már nincs itt. Mert ez már annyira belevésődött mindkettőnk elméjébe. Ki tudja? Lehet, hogy mégiscsak pszichológushoz kellene járnom.

Apa bement lefeküdni Kaylee szobájába, hogy itt legyen a közelemben, én meg beléptem az enyémbe. Le sem vetkőztem, arcot és fogat se mostam. Arccal az ágyra dőltem, és magam alá gyűrtem a nagypárnámat. Szemben azzal, amit apának mondtam, pillanatok alatt és könnyedén elaludtam, mint egy újszülött, hisz tulajdonképpen annak is éreztem magam.

Reggel anya sikoltozására ébredtem. Olyan velőtrázóan hangos volt, hogy áthatolt a falakon és a csukott ajtón. Felültem és hallgatóztam. Itt lenne a rendőrség? Holtan találták Kayleet? Apa hangját hallottam, halkan magyarázott valamit, de nem értettem, mit. Lassan, a szememet dörzsölgetve felkeltem, kinyitottam az ajtót, és kikukucskáltam. Anya állt a folyosón, Kaylee szobája előtt.

A jelek szerint korábban kelt, mint apa meg én, és most döbbenten fedezte fel apát Kaylee ágyában. Talán azt hitte, hogy az előző esti rémségeket csak álmodta.

A keze ökölbe szorult, a vállát behúzta, mintha egy jégkocka gurulna le épp a gerincén. A nyakán és a homlokán kidagadtak az erek. Apa előtte állva igyekezett megnyugtatni, de anya úgy festett, mintha se nem látná, se nem hallaná.

– Mi történt? – kérdeztem.

Anya felém pördült.

– A testvéred a te szobádban van?

– Nincs…

– Próbáljunk meg higgadtak maradni – kérte apa a tenyerét anya felé tartva, mintha meg akarná akadályozni,

hogy anya nekirontson. – Most szépen lemegyünk, iszunk egy kávét, eszünk pár falatot, én meg közben felhívom a rendőrséget, hogy megtudjunk valamit, rendben?

– Kaylee hol van? – kérdezte anya tőlem, tudomást sem véve apáról. Megráztam a fejem, és olyan erővel haraptam be az alsó ajkamat, hogy fájt, és egészen belezsibbadt az arcom és az állam, mert tudtam, hogy ettől könnyek szöknek a szemembe. Mintha a vízcsapot nyitottam volna meg. Amikor a könnyeim már lefelé gurultak, letöröltem őket. – Hol van Kaylee? – ismételte meg anya emelt hangon. – Hol van a testvéred? Áruld el! – visította. A szeme kiguvadt, a szája csúnya grimaszba rándult.

Én csak a fejem ingattam, és apára néztem segítségért. Ő előbbre lépett, hogy megfogja anya kezét, de abban a pillanatban, hogy hozzáért, anya hátra-ugrott.

– Ez a te hibád! – sziszegte.

– Az enyém? Már hogy volna az enyém?

Anya nem felelt. Tovább hátrált, és közben olyan hevesen rázta a fejét, mintha epilepsziás rohama lenne.

– Próbáljuk megőrizni a nyugalmunkat – darálta apa. – Mert csak így segíthetünk Kayleen.

Anya elfordult, de egész testében remegett, mintha repedeztek volna a csontjai. A falnak akart dőlni, hogy megtámassza magát, de nem érte el. Apa odaugorva még időben elkapta a derekát, így nem zuhant a földre. Aztán felemelte, és elindult vele a hálószoba felé. Anya feje lecsuklott. Elájult. De az is lehet, hogy meghalt.

– Jól van?

– Jól, de ide kellene hívnunk dr. Bloomot – mondta apa, ellépve mellettem. – Én addig lefektetem.

Nem, gondoltam magamban. Előbb megmosom az arcom és megfésülködöm. Nem vagyok olyan állapotban, hogy bárkivel is beszéljek, még telefonon sem. A szobámból kilépve benéztem a hálószobába, mielőtt lementem volna a földszintre. Apa vizes konyharuhát tett anya homlokára. Anya csukott szemmel feküdt, apa meg ott állt az ágy mellett, és nézte. Megérezte, hogy ott ácsorgók az ajtóban.

– Hívtad dr. Bloomot? – kérdezte.

– Ó, azt hittem, te hívod. Máris megyek – készségeskedtem. – A telefonszáma odalent van a táblán a konyhában.

Természetesen apa ezt pontosan tudta, de úgy éreztem, muszáj kimondanom, hogy tudja, nem sok minden változott azóta itthon, hogy elment. Majdhogynem szökdécselve mentem lefelé a lépcsőn, előbb feltettem a kávét, és csak utána hívtam dr. Bloomot. Amikor felvette, egyszerűen közöltem vele:

– Anya elájult a folyosón, nem sokkal azután, hogy felébredt. – Még csak be sem kellett mutatkoznom. Melyik másik betege volna képes kora reggel elájulni a folyosón?

– Megsérült?

– Azt hiszem, apa időben elkapta, de még mindig nincs eszméleténél.

– A rendelőbe menet beugrom – mondta az orvos. – Van valami hír a testvéredről?

– Semmi, de még túl korán van – válaszoltam. – Próbálok nem gondolni rá. Én sem vagyok valami jól.

– Máris indulok – ígérte dr. Bloom.

Épphogy letettem, amikor apa megjelent.

– Visszaaludt. Mit mondott az orvos?

– Máris indul. Tettem fel kávét. De azt hiszem, egy falat sem menne le a torkomon, apa. Egyszerűen csak sírhatnékom van. Még soha nem volt olyan reggelem, hogy ne Kaylee lett volna az első, akit meglátok.

– Tudom. Én sem vagyok éhes, de muszáj ennünk valamit. Meg kell őriznünk az erőnket – győzködött.

Erősnek kell lennünk, erősnek kell lennünk: íme, a házi mantra. Szinte ez visszhangzott minden helyiségben. Olyan volt, mintha apa és a ház is előre tudta volna, hogy rossz hírt kapunk, és ezért fel akartak készülni a kemény csapásra. Apa úgy rogyott le az egyik konyhaszékre, mintha megolvadtak volna a csontjai. A járólapokat nézte. Kerülte a pillantásomat, és én – azt hiszem – tudtam, miért.

Mert ha rám nézett, akkor eddig Kayleet is mindig mellettem látta, de most, hogy nem látta, abba belesajdult a szíve. Vajon olyan érzés lehet, mint amikor az állandó kísérete nélkül látunk valakit? Lehet, hogy mindenki így fog érezni, aki rám néz, legalábbis az első néhány nap, néhány hét során? Még az is lehet, hogy a házban is minden úgy fogja érezni, hogy csak félig használják, hogy elhanyagolják. A tányérok, az evőeszközök mind azt várják majd, hogy az asztalra kerüljenek Kaylee helyére, és azt sírják nekem: *Na és mi?* Az én egyedüli terítékem furcsán fog kinézni, és Kaylee széke is kísérteni fog bennünket azzal, hogy üresen áll. Nem volt ez ennyire rossz érzés akkor, amikor apa elment, talán mert anya nem engedte be ezeket az érzéseket az ajtón. Anya még apa székét is eltávolította az ebédlőből és a konyhából. És én a helyüket is mindig elkerültem, mintha attól félnék, hogy egy mély lyuk tátong alattuk.

– Talán jobb, ha telefonálunk, hogy tudnak-e már valamit – mondta apa letörten, megsemmisülten. Felállt és hívta a rendőrséget. Bemutatkozott, Cowan hadnagyot kérte. A nyomozó mobiltelefonjára irányították át. Nem gondoltam volna, hogy már ilyen korán munkába állnak, de így volt.

Apa olyan sokáig hallgatott, hogy arra gondoltam, valami fontos nyomra bukkantak.

– Rendben, köszönöm – mondta végül apa, és bontotta a vonalat.

– Mi újság? – kérdeztem.

– Még semmi. Találtak egy szemtanút, aki azt állítja, hogy látott egy fiatal lányt egy zárva tartó kávézó előtt, amikor arra ment autóval. Itt lakik a környéken. A leírásból, amit adott, és ami nem volt sok, feltételezhető, hogy Kaylee lehetett az. Most átfésülik a környéket, hátha akad másvalaki, aki valamivel többet is látott. De legalább van egy meghatározott térség, már ha valóban Kayleet látták ott.

– Valahányszor erre gondolok, meg arra, hogy egy ilyen alakkal találkozott, a rosszullét környékez – suttogtam.

Valaki csöngetett.

– Biztos dr. Bloom az – mondta apa.

Én a kávémat kortyolgattam. Amikor elindultak fölfelé a lépcsőn, odamentem a hűtőhöz, és kivettem egy fánkot, amit anya lefagyasztott egy későbbi alkalomra szánt desszertnek. Utálta, ha reggelire édeset eszünk, de most nem volt itt, hogy lássa. Betettem a mikroba, és amikor megmelegedett, szinte egyben befaltam. Még mindig éhes voltam, de meghallottam, hogy apáék jönnek lefelé. Leérve mindketten rám néztek.

– Hogy van anya? – kérdeztem sietve.

– Pihenni fog. De nem szeretném, ha te is megbetegednél – felelte dr. Bloom. – Édesapádnak és édesanyádnak szüksége lesz a segítségedre. Egyél rendesen, hallod?

Bólintottam.

– De most még nem tudok, dr. Bloom. Annyira gyönge a gyomrom. Egyből kihányom, amit meg-eszek.

– Keveset egyél, de sokszor – javasolta.

– Na és anya? Neki is ennie kellene valamit.

– A doktor úr most csak kisebb adag nyugtatót adott neki. Később majd megpróbálok megetetni vele pár falatot – mondta apa.

– Hívjanak, ha van valami változás – kérte dr. Bloom, és búcsúzóul felém biccentett, apa pedig az ajtóhoz kísérte, ahol még beszéltek valamit egymással.

Apa visszajött a konyhába, készített néhány pirítást kettőnknek, és főzött egy újabb adag kávét.

– Azt hiszem, fel kellene hívnom a rokonokat – jegyezte meg, miközben sürgölődött.

Nem nagyon hittem, hogy ők segíteni tudnának.

Apa szülei Floridában éltek egy idősek otthonában, és már rég nem utaztak. Anya apja meghalt (anya akkor még középiskolás volt), és az anyja, a nagyanyánk, Clara Beth újra férjhez ment, és most Arizonában élt. Az új férjnek is vannak gyerekei, és mi már elég hamar rájöttünk, anya nehezményezi, hogy a nagyanyánk többet törődik a férje gyerekeivel és unokáival, mint a saját lányával és velünk. Anya egyke volt.

Apának két fiútestvére volt. A bátyja, Jack bácsi a katonaságnál szolgált Németországban. Nős volt, két gyerekkel, a fiuk, Philip nyolcéves, a lány, Arlene pedig már

tíz. Apa öccse, Bret bácsi gyógyszer-kereskedelemmel foglalkozott. Nős, három gyerekkel, Tim, Donald és Jack öt-, hat- és hétévesek. Hawaiion élnek, csak ritkán találkozunk velük.

Apa rakott a tányéromra néhány pirítóst, majd elővett egy üveg lekvárt is. Csak bámultam az ételt. Tulajdonképpen már jóllaktam a fánkkal, de ezt nem mondhattam meg neki. Az az igazság, hogy egy kicsit émelyegtem is tőle.

– Fogadj szót a doktornak, Haylee. – Apa harapott egyet a lekváros pirítósból.

Én törtem magamnak egy kis darabot, és majszolgatni kezdtem.

– Elmehetnék anya kocsijával megkeresni – ajánlottam.

– Ó, dehogy, édes istenem, Haylee! Már csak az hiányzik, hogy veled is történjen valami.

– De legalább úgy érezném, hogy csinálok valamit.

– Lesz elég dolgod, ne félj. Anyád egy darabig nem lesz magánál.

Egy darabig? Ha Kaylee nem kerül elő, soha többé nem lesz magánál, gondoltam. Apa is tisztában volt ezzel, csak próbált jobb kedvre deríteni. Evett még pár falatot, megitta a kávéját, aztán felállt.

– Felmegyek, megnézem, hogy van, és közben lebonyolítok néhány telefont odafent.

– Jó – feleltem erőtlen, gyönge hangon, mint egy ötéves. – Mindjárt én is felmegyek a szobámba. Olyan idegen itt lent Kaylee nélkül – mondtam gyászosan. – Olyan... olyan mintha meztelen lennék.

– Persze. Próbálj meg pihenni kicsit. Azonnal szólok, ha kapok valami hírt. – Apa ezzel távozott.

Na és most mivel üssem el az időt?, tűnődtem. Vajon Kaylee eltűnése benne van már az újságokban? A rendőrségnél ott van a fényképe. Lehet, hogy már a tévében is bemutatták? Vajon idejönnek az újságírók, hogy riportot készítsenek velünk? És mit fogok mondani, ha a barátaim is tudomást szereznek a történtekről? Mert biztos, hogy mindegyikük elsőnek akar beszélni velem.

Ha a vezetékesen hívnak, akkor felveszem, és azt mondom, hogy nem beszélhetek, és szépen leteszem. Ha meg a mobilon hívnak, akkor fel sem veszem, mire üzenetet hagynak. De mert mind izgatottak lesznek, biztos átjönnek. De én nem fogok találkozni velük. Még nem. Apával majd azt mondatom, hogy nem beszélhetek senkivel.

Kit fognak jobban sajnálni, engem vagy Kayleet? Vagy ha már anya jobban lesz, mindkettőnket egyformán fognak sajnálni?

Még a szánalom sem lehet egyedül az enyém.

Még nem.

De egyszer az lesz. Nem is olyan sokára.

4

Kaylee

Anthony karjában tértem magamhoz, ahogy az ágyhoz vitt. Gyöngéden lefektetett. Egész testemben remegtem.

– Annyira sajnálom – mentegetőzött. – Sajnálom, hogy ilyen sokáig magadra hagytalak mindjárt a megérkezésed után. Ostobaság volt tőlem, nem gondoltam végig. Biztosan nagyon nehéz egy új otthonhoz hozzászokni, de én sosem veszek ki betegszabadságot, és nem akartam, hogy a főnököm kérdezősködjön. Az emberek mindig mindenbe beleütik az orrukat, mert halálosan unják a maguk szaros életét. Ezeket is mindig az érdekli, hogy mit csinálok, hová megyek, ki a csudával találkozom.

Mosolyogva bólogatott, mintha válaszoltam volna. Félelmetes volt, mert valahányszor ezt tette, szinte magam is elhittem, hogy tényleg válaszoltam. Egyáltalán nem zavarta a némaságom.

– Jól van – mondta. – De most itt van nekünk az egész éjszaka... meg a holnapi nap és éjszaka.

Rájöttem, azzal, hogy nem beszélek, nem fogom jobb belátásra bírni, nem fogom rávenni, hogy ijedtében elengedjen. De még mindig reménykedtem benne, valahogy meg tudom győzni, hogy szabadon eresszen, hisz nem én vagyok az, akivel levelezett, és hogy bennem nem fogja örömét lelni. Hogy nem én vagyok az, aki állítólag

beleszeretett az interneten. Vajon Haylee mennyire volt fesztelen és édelgő vele? Meddig ment el, mennyire volt gusztustalan? Hayleetől kitelik, hogy érzéki dolgokat is bevet.

Úgy gondoltam, itt az ideje, hogy szembeszálljak vele.

– Nem hagyott magamra a megérkezésem után. Mert én nem *megérkeztem* – mondtam. – Maga elkábított, és erőszakkal hozott ide. Elrabolt engem. Börtönbe fog kerülni érte, egy cellában fogja leélni az életét, ami messze nem lesz ilyen kényelmes, és még Mr. Mokaszin sem lesz ott magával társaságnak. De ha most hazaenged, akkor nem lesz nagyobb baj belőle.

Anthony a mellkasa előtt keresztbe font karral bólogatott.

– Tudod, mi az, amit érzel? – kérdezte tágra nyílt szemmel, mintha briliáns elmével hirtelen rájött volna valamire. – Olyasmi, amit a színészek is érezhetnek, amikor először állnak színpadra, közönség elé. Erről már sokat hallottam. Te is úgy érzed, mintha pillangók verdesnének a szárnyukkal a gyomrodban, igaz? Izgulsz, hogy hátha mégsem lesz jó nekünk együtt, de én nem izgulok, és hamarosan már te sem fogsz. Mert én tudom, hogy pont olyan jó lesz, mint ahogy elterveztük. Hé, hisz a legtöbb a te ötleted volt, Kaylee! Csak pihenj, és meglátod, minden jó lesz, esküszöm.

– Az én ötletem? Miről beszél? Az én ötletem volt, hogy láncoljon oda a falhoz? Az én ötletem volt, hogy vegye el minden ruhámat?

Ő csak mosolygott, mintha meg sem hallott volna. *Csak azt hallja meg, amit akar,* gondoltam. Hogy juthatnék el a tudatáig valakinek, akiben egy beépített szűrő működik, ami

kizárja azt, amit nem akar? Ezzel az erővel a falnak is beszélhetnék.

– Tudom, mik a kedvenc játékaid, és te megtanítasz a modern tánclépésekre, emlékszel? – mondta. – Megvettem azt a zenét is, amit kértél, és találd ki, mi van abban a táskában. Úgy van, egy CD-le-játszó. Tudod, nekem sosem volt ilyenem. Csak ez a régi magnó meg azok a szalagok, még a gyerekkoromból, amikor itt laktam. És ígérem neked, hogy egy idő után, amikor már készen állsz rá, televíziót is veszek neked, hogy nézhesd esténként azokat a műsorokat, amiket szeretsz, azokat a szappanoperákat. Bár ezt én egyáltalán nem értem. Miért hívják szappanoperáknak? Olyan tiszta dolgok, vagy mi? – Anthony elnevette magát. – Megígérted, hogy utánanézel a neten, de úgy látszik, elfelejtetted.

Táncolni tanítani? Zenét vetetni vele? Haylee vajon miért állt elő ilyesmikkel? Hát nem látta, milyen beteges dolog ez? Ugyanakkor tudtam róla, hogy szeret bolondot csinálni a fiúkból, ugratni őket, flörtölni velük. Pontosan olyan volt, mint Scarlett O'Hara az *Elfújta a szél*ben, mindegyik férfit szédítette, megígérte, hogy táncolni megy velük, meg vacsorázni.

– Hát nem úgy zsonganak körülöttem a fiúk, mint méhek a virágok körül, Kaylee? – kérdezte tőlem nem is egyszer.

– Szerintem inkább idiótán téblábolnak – feleltem neki erre.

Haylee nem szerette az ilyesmit hallani. Mint mindig, ilyenkor is úgy gondolta, hogy csupán a féltékenység beszél belőlem.

– Na, jól van. – Anthony összecsapta a két tenyerét, mintha minden problémát sikerült volna tisztáznunk. – Mit

szólnál, ha nekiállnék elkészíteni a finom vacsorát? Biztos nagyon éhes lehetsz. Ebédre mit ettél?

– Semmit. Mert nem tudtam, mennyi az idő. Az órámat elvette, itt meg nincs.

– Nem kell ahhoz óra, hogy egyél, Kaylee. Eszel, amikor éhes vagy. Fogadok, kétszer olyan éhes lehetsz, mint én, mert kihagytad az ebédet. Máris hozzálátok. Örülök, hogy lezuhanyoztál. Nemsokára ruhát is hozok neked, hogy szépen felöltözhess a vacsorához. Nem akármilyen alkalom ez, hanem az első közös vacsoránk. Gyertyát is gyújtunk. Azt mondtad, szereted, ezért lehoztam fentről a gyertyatartókat meg a gyertyákat. Ó, és zenét is fogunk hallgatni, te pedig mesélsz még magadról. Tudni szeretném, miért váltak el a szüleid, és hogy te hogy élted ezt meg. Erről sosem beszéltél. Csak annyit mondtál, hogy elváltak. Beszélgetés. Egy vacsora ettől válik különlegessé. És most már el tudod képzelni, milyen lehetett nekem olyan sok éven át egymagámban vacsorázni. Mr. Mokaszin nem beszél túl sokat – tette hozzá mosolyogva.

Azzal fütyörészve kiment a konyhába. Én meg feküdtem az ágyban, azon gondolkodva, mivel ijeszthetnék rá annyira, hogy elengedjen. Megteszi-e valaha? Vagy félni fog attól, hogy mégiscsak ráküldöm a rendőrséget azért, amit idáig tett? Képes leszek-e meggyőzni, hogy hibát követett el, és ha igen, vajon erre hogy fog reagálni? Bánni fogja, vagy megriad, és talán még szörnyűségesebb dolgot is csinál velem?

Gondolkodj, Kaylee, mondogattam magamnak. *Gondolkodj, gondolkodj, gondolkodj ahelyett, hogy sajnálod magad. Ha nem gondolkodsz, sosem jutsz ki innen.*

Ha az ember be van zárva, mint én, és alig van beleszólása az őt illető dolgokba, akkor úgy érzi, hogy legyőzték, és egyszerűen feladja. Úgy éreztem magam, mint egy bábu, akit zsinóron rángatnak. Minél inkább mozgatta Anthony a zsinórokat ide-oda, én annál kevésbé álltam ellen. De mi jó származhat ebből?

Egyszer, amikor az angoltanárommal, Mr. Feldmannal Huckleberry Finnről beszélgettünk, ő komoly dolognak tartotta Huck döntését, hogy segít a rabszolgasorban tartott Jimnek, még akkor is, ha ezért – ahogy gondolta – a pokolra jut. Mert neki ezt így tanították délen, ahol nevelkedett.

– Hőssé az teszi, hogy elhatározta. Választott, és ha az ember választ, azzal már értelme van az életének – magyarázta Mr. Feldman. – Nagyon fontos, hogy az ember képes legyen választani. Képzeld el – folytatta –, hogy elragad egy örvény, és visz a sodrás lefelé, nem tudsz mit tenni ellene. Mit csinálsz, hogy cselekvőképes maradj?

– Mit? – kérdeztem vissza.

– Megpróbálsz az ár sodrásánál gyorsabban úszni. Képes leszel döntést hozni. Érted már?

– Igen – feleltem.

Igen, gondoltam most magamban. *Ezt fogom tenni, hogy ne érezzem magam dróton rángatott bábnak.*

Felültem az ágyban. *Mutasd meg neki, hogy bátor vagy,* biztattam magam. *Mutasd meg, hogy erős vagy. Nem ájuldozunk. Ússz gyorsabban az árnál. Kapaszkodj bele az őrültségébe, úgy érd el, hogy lemondjon rólad.*

– Még a vacsora előtt szeretném látni azokat a ruhákat – jelentettem ki határozottan.

Anthony abbahagyta, amit csinált, és felém fordult.

– Tessék?

– Én akarom kiválasztani, hogy mit veszek fel a vacsorához. Hozd ide mindet. Nem akarok csak úgy beleugrani valamelyikbe. Idő kell ahhoz, hogy kicsinosítsam magam.

Anthony egy pillanatra rám meredt.

Visszafojtottam a lélegzetemet. Lehet, hogy most elönti a méreg? Rám kiabál, hogy ne utasítgassam őt?

De elmosolyodott, majd megvonta a vállát, és bólintott.

– Aha, igazad van. Hát persze. A lányok ezt így csinálják. Tudhattam volna. Ne haragudj. Máris hozom.

– És cipő is kell – mondtam. – Nem szeretek mezítláb járni. Nem biztos, hogy a mamája cipői jók rám, ezért papucsot is hozzon, meg harisnyát.

Ő bólintott, és elindult az ajtó felé.

– Várjon! Hajkefe is kell. Azt nem készített be a fürdőszobába.

– Hajkefe? Hogyne. Elnézést – motyogta. – Ja, és nincs se rúzs, se körömlakk a háznál. Ezek mind megromlottak vagy beszáradtak.

– Akkor vennie kell. Majd adok egy listát. Az én lakkom már kifogyott, és nem szeretném, ha rúzs híján kiszáradna a szám. Kérek papírt meg tollat.

– Hogy vennem kéne? Aha, jól van. De ma este nem fog menni.

– És a hajkefének sem veszem hasznát, ha nincs itt tükör. Márpedig a fürdőszobában nincs. Kell egy tükör.

Ő csak állt elgondolkodva.

– Évekkel ezelőtt valahogy eltörtem azt a tükröt, és nem vettem másikat helyette. Mert féltem, hogy balszerencsét

hoz, de az is lehet, hogy csak nem szerettem látni azt az embert, aki visszanézett rám. – Elnevette magát. – De mert ez az arc már vidámabb, szeretni fogom. Aha, veszek egy tükröt, és felteszem. Sajnálom, hogy nem jutott eszembe korábban. Már régen volt, hogy belegondoltam volna, mi mindenre van szükségük a nőknek.

Anthony ezzel izgatottan elsietett, én pedig felálltam. Ki kell találnom valamit, amivel elérem, hogy levegye a bokámról a láncot. Ez az első számú feladatom. A sírásnak és könyörgésnek vége. Harcolni fogok, ahogy tudok, határoztam el, és ettől új erőre kaptam.

Anthony a kezében egy halom ruhával és harisnyával, hajkefével és tükörrel tért vissza. Óvatosan letette egyiket a másik után a kanapéra, aztán gyorsan felkapott egy világoskék papucsot.

– Igaz, amit a mami cipőiről mondtál. Nő létére nagy lába volt. Ezek itt az enyémek. Ezek is nagyok, de azért elleszel bennük.

– Na és az én cipőm?

– Azt kidobtam. Nem akartam, hogy a boldogtalanabb időkre emlékeztessen.

A boldogtalanabb időkre? Hogy gondolhatja, hogy itt most boldogabb vagyok?

– Cipő pedig kell. Hogy néznék ki egy szép ruhában cipő nélkül?

– Aha, hogyne. Veszek neked új cipőket, és csizmát is. Igen, csizmára is szükséged lesz, és új harisnyákra. Csináld, amit mondtál. írd össze, mi kell. A polcon, a könyvek mellett találsz papírt meg tollat. Addig én felteszem ezt a tükröt –

mondta, és odamutatta a kis kerek, elefántcsont keretes tükröt. – A mami hálószobájából hoztam el.

Anthony bement a fürdőszobába, én meg odamentem a ruhákhoz válogatni.

További hálóingek, két szoknya, két blúz és egy rubinvörös, felül hímzett ruha. Valamennyi ugyanúgy bő volt rám, mint a hálóing, amiben szinte elvesztem. Anthony anyja nagydarab, nagy mellű asszony lehetett.

– Nem tarthatta volna meg legalább a bugyimat és a melltartómat? – kérdeztem Anthonytól, amikor kijött a fürdőszobából.

– Arra most semmi szükséged. Majd később – felelte. – Róma sem egy nap alatt épült.

Érezhetően kezdte elveszíteni a türelmét. Lehet, hogy túl messzire mentem? De most már nem állhattam le, ha belekezdtem, hogy feladatokkal lássam el.

– Ezt meg hogy vegyem fel? – háborogtam, felmutatva a piros ruhát. – Túl nagy rám.

– Holnap majd megigazítom. Most érd be ennyivel. Van egy öv is ott valahol. Kösd meg a derekadon. És ott a hajkeféd. Menj, fésülködj meg, és vedd fel azt a ruhát! – parancsolt rám. – Nekem folytatnom kell a vacsorafőzést. Ne zavarj benne.

Könnyű volt felbosszantani. De épp ez volt a tervem, összezavarni. Veszélyes dolog, tudtam, de ha bebizonyítom, milyen rémes vagyok, talán rájön, hogy nem vagyunk egymáshoz valók, és elzavar. Azzal akartam trükközni, hogy a sírás meg a könyörgés helyett szakadatlanul panaszkodni fogok, egyfolytában, megállás nélkül. Nem fog tetszeni neki, ha örökké elkényeztetett kislányként nyafogok.

– És nincs itt elég fény – szóltam ki a fürdőszobából. – Nem csavarna be egy erősebb égőt?

– Nem – felelte ő, vissza sem fordulva. – Abba a foglalatba nem lehet erősebb égőt becsavarni.

– Márpedig itt sötét van. Akkor kicserélhetné a foglalatot.

– Majd meglátom – mondta erre ő még bosszúsabban.

Kibújtam a hálóingből, a keskeny fal mögé húzódva, amely takart előle, és belebújtam a piros ruhába. Röhejesen állt rajtam, még úgy is, hogy az övvel megszorítottam. Az anyja magas is volt. A ruha alja a földet verdeste. Mr. Mokaszin odajött az ajtóba, és rám nézett.

– Hülyén nézek ki benne, igaz, Mr. Mokaszin? – kérdeztem a macskától.

Anthony megfordult.

– Nem nézel ki hülyén benne. Nem nézhetsz ki hülyén a mami ruháiban.

– A ruhák szépek, csak egyik sem az én méretem. Messze nem. Tényleg kidobta a ruháimat? – nyűgösködtem. – Nem kaphatnám vissza őket addig, amíg ezeket rám igazítja, vagy másikakat vesz?

– Az Üdvhadsereg gyűjtőjébe dobáltam őket a munkahelyem közelében. Azokat már nem hozhatom vissza. Érd be ezekkel – parancsolt rám. – Elrontod az első vacsoránk romantikus hangulatát ezzel a nyavalygással.

– A férfiaknak könnyű – mondtam. – Ők csak felkapnak valamit, megfésülködnek, és kész.

Anthony elmosolyodott.

– A mami is mindig ilyeneket mondogatott. Apa meg csak morgott ilyenkor. Legalábbis én annak hallottam, morgásnak. Ahogy egy kutya morog. És ő sokkal szőrösebb

volt, mint én. Na jó, én is az vagyok, de borotválom – árulta el. – Annyi szőr volt a hátán, mint más férfinak a fején. Az én hátamat egy borbély borotválja. De mostantól talán már te fogod.

Olyan képet vágtam erre, hogy elvigyorodott.

– Ne aggódj. Nem foglak megkérni rá. A lányok gyomra nem bírja az ilyesmit, tudom. Anyám sem borotválta apámét, és ő nem is engedte volna meg senkinek. Így aztán, ha levetkőzött, úgy nézett ki, mint egy majom.

Hadonászni kezdett a fakanállal.

– Hé! Ne izgulj. Átkozottul csinos vagy még ebben a bő ruhában is. Most inkább fésülködj meg. Tudom, milyen büszke vagy a hajadra. Ó, a csudába! Hozhattam volna le egy hajszalagot. Legközelebb nem fogom elfelejteni. A maminak rengeteg ilyenje van. Beleraktam mindet egy kartondobozba, ott vannak a hálószobaszekrényben.

Visszafordult a tűzhelyhez.

– Teríts meg! – utasított.

Lassan tipegtem, féltem, hogy rálépek a ruha aljára. Az egyik salátástányér megbillent, kicsúszott a kezemből, és apró darabokra tört a betonon. Megdermedve néztem.

Reszketve fordultam Anthony felé. Izzó tekintettel nézett rám, minden gyöngédség leolvadt az arcáról.

– Azok a nagyanyám tányérjai – mondta nagyon lassan. – Hogy lehetsz ilyen kétbalkezes? Te nem becsülöd a régi dolgokat, a családi kincseket?

Megremegett a vállam. *Ez nem fog menni,* gondoltam. *Nem tudom eljátszani, hogy a kedvére teszek, hogy azzal elkerüljem, hogy valami szörnyű dolgot tegyen velem.*

A gyomrom hevesen összerándult, könnyek csorogtak végig az arcomon.

Haylee vajon hogy kezelné ezt?, tűnődtem. Őt senki, még a tanárok sem tudták megfélemlíteni. Hol bujkál bennem Haylee, amikor a legnagyobb szükségem volna rá?

– Sajnálom – suttogtam. – Nekem ez nem megy. Nem szabadott volna elhitetnem magával, hogy menni fog. Éretlen dolog volt flörtölnöm. Én nem vagyok magához való. Már egy szót sem hiszek abból, amit kettőnkről mondtam. Nem akarhatja, hogy itt legyek. Csak csalódást okozok.

Zordan, összeszűkült szemmel nézett rám. De aztán széles mosoly jelent meg az arcán. *Lehet, hogy elenged?*

– Végtére is csak egy tányér volt – mondta teljesen más hangon, mint az előbb. – Fölösleges nagy ügyet csinálni belőle. Ezek a tányérok törékenyek, régiek. Lehet, hogy veszünk újakat magunknak. Egén, veszek új edényeket az új otthonunkba, de addig próbálj meg nem eltörni még egyet, rendben? Na, fejezd be a terítést. Majd én felsöpröm a cserepeket. Menj! – mondta, és folytatta a főzést.

Ez az ember tényleg nem hallja, amit nem akar hallani, gondoltam, és nyilván nem véletlenül. A vicc az egészben, hogy Haylee is ilyen. Egész zsákra való kifogással tudott mindig előállni: „Ne haragudj, nem hallottalak. Nem értettem, mit mondtál.” És természetesen, ha anyának mondta mindezt, akkor mindkettőnkre vonatkozott.

Folytattam a terítést. Mi mást tehettem volna?

– Csinálj valami zenét – mondta Anthony, miközben elkészítette a salátát. – Te jobban tudod kezelni ezeket a ketyeréket, mint én. Fülhallgatót is akartam venni neked, mert lehet, hogy én hamar elunnám azt a zenét, amit te

szeretsz. De aztán arra gondoltam, ilyet nem tehetek. Nekem is szeretnem kell azt, amit te szeretsz. Látod? Változni is hajlandó vagyok a kedvedért. És neked is ezt kell tenned. Menj, és kapcsolj be valami zenét. Én addig meggyújtom a gyertyákat.

Vajon hová vezet mindez? És ma este mi fog történni? Ez az ember nyilvánvalóan úgy gondolja, hogy lesz egy romantikus vacsoránk. Már kinyitott egy üveg bort az asztalnál, miközben én zenét próbáltam választani. Ahogy a CD-k között válogattam, kiderült, hogy tényleg Haylee énekesei és dalai, ő ezeket szerette, én meg nem, sőt volt, amit egyenesen utáltam. Miért pont ezeket válogatta össze? Még olyan is akadt köztük, amit Haylee is legalább annyira utált, mint én.

Rengeteg feszültség gyűlt össze bennem, miközben azon morfondíroztam, mi lesz ennek a vége. Mit értem el a készséges együttműködésemmel? Lehet, hogy csupán megerősítettem Anthonyt őrült hitében, miszerint végül is vele akarok maradni? Csak nehezen tudtam nyomkodni a gombokat, kapcsolókat, annyira remegtek az ujjaim. Ő, ha észre is vette, nem tette szóvá. Biztos azt gondolta magában, az izgatottságom teszi.

Végre megszólalt a zene.

– Tökéletes – mondta Anthony az asztalhoz ülve, miután feltakarította a törött cserepeket. Kiszedte a tányérokra a salátát, bort töltött. – Hm – biccentett. – Édes, ahogy az első vacsoránkhoz illik. Na, gyere. Ülj ide. És most mesélj nekem az anyádról, aki megőrjítette az apádat.

Kortyolt egyet az italából, majd falatozni kezdett, aztán körbenézett, és bólogatott hozzá, mintha nem ebben a rejtett alagsorban volnánk, hanem valami flancos étteremben.

– Szóval? Halljam!

– Már nem emlékszem, mit mondtam el eddig.

– Azt mondtad, hogy sosem engedi, hogy te dönts valamiben. Hogy is nevezted őt? Ogrénak. Én magam is gyakran éreztem így az anyám iránt. Úgy értem, attól, hogy az embernek az anyja, még lehet őt gyűlölni, nem?

Ezt mondta volna neki Haylee? Vagy csak egyszerűen azért tette, hogy ez a férfi ne érezze magát olyan rosszul, amiért így érzett a saját szülei iránt? Ennyire azért nem gyűlölhette anyát Haylee. Vagy mégis?

Anthony a fejével intett a salátám felé. Még hozzá sem értem.

– Teljesen friss, ropogós, és a dresszing tökéletes. Egyszer csináltam ilyet apának, meg a maminak is, és neki ízlett. Apának is, de ő persze be nem vallotta volna. Soha egyszer el nem ismerte, ha valami jót csináltam. Konok gazember volt. Bármibe fogadok, hogy a halál is boldogtalan, amiért találkozott vele – tette még hozzá nevetve. – Szívinfarktust kapott itt, a ház előtt, az ajtóban. Én idelent voltam, dartsoztam. Most odafent van az egyik szekrényben, majd lehozom neked – mondta az ételt rágva.

– És hogy tudta meg?

– Mit?

– Hogy az apja szívinfarktust kapott.

– Az anyám kiabálni kezdett, és odahívott. Gyerünk, egyél! – sürgetett Anthony. – Az ételt nem szabad pazarolni. Apám reggelire etette meg velem a vacsorát, ha

meghagytam. Elém rakta, és azt mondta: „Megeszed, vagy éhezel.”

Nekiláttam a salátának. Jó volt, friss, és egész finom hozzá az öntet. Az egész testem tiltakozott a főztje ellen, de éhes voltam, és ez legyőzte az ellenállásomat. *Beszéltesd tovább,* gondoltam. *Talán mond valami olyat, aminek a segítségével megszökhetsz.*

– Felszaladtam a lépcsőn, ki az udvarra, és tényleg ott feküdt szét vetett lábbal a palával kirakott járdán. Olyan volt, mintha el akarna repülni, vagy ilyesmi. Szavamra, először elnevettem magam. S ha láttál volna valakit megőrülni, akkor látnod kellett volna az anyámat. „Ne röhögj, te idióta!” – kiabálta. „Menj, és nézd meg inkább, mi van vele” – szólt rám. Maminak hosszú körmei voltak. Ezt mondtam már neked? Azt hitte, ettől sikkes. Apám nem szerette, de a mami ragaszkodott hozzá. Belém vájta a körmeit, amikor előbbre lökött. Nekem fogalmam sem volt, mit kéne csinálnom. Addig még sosem láttam halottat. Megböktem, szólítgattam, megpróbáltam elfordítani a fejét, de aztán csak megvontam a vállam, és azt mondtam: „Mami, apa nincs rendben.” „Ezt meg hogy érted?” „Hát, nincs rendben.”

– Senki nem jött segíteni?

– Ki jött volna? A közelben nincsenek szomszédok.

– Autóval sem járt erre senki?

– Mi messze vagyunk az úttól. Onnan nem látni, ha valaki a pofáján fekszik.

– Aztán mi történt?

– Mami a telefonhoz rohant, és hívta a mentőket. Sokáig tartott, míg ideértek. Lehet, hogy ismerték, és azért nem

siettek – kuncogott Anthony. – Tudtam, hogy ízleni fog a saláta.

– Milyen messzire kellett jönniük?

– Elég messzire.

Vagyis valami bekötőútnál lehetünk, lakatlan vidéken.

– Hogy ízlik a bor?

Ittam kicsit belőle. Ő meg várta a válaszomat.

– Jó – mondtam.

– Csak jó? Drága volt pedig. Valami nagyon különlegeset akartam az első romantikus vacsoránkhoz.

– Nem nagyon értek a borokhoz.

Anthony egy pillanatra zavarba jött.

– Megesküdtem volna... biztos, hogy azt írtad, értesz hozzá. Említettél is olyan borokat, amikről én még sohasem hallottam, azt mondtad, a papád szereti. S ez az egyik közülük. Mert leírtam a nevét, még le is betűzted nekem. Azt állítottad, ezt szeretnéd inni az első vacsoránkhoz, te akartad a gyertyákat meg a zenét. Te rendelted meg a vacsorát is.

– Hazudtam, ahogy minden másban – vontam meg a vállam. – Ezért mondtam, hogy sajnálom, és hogy ez nem fog menni. Nem vagyok elég idős magához. – *Kényszerítenem kell, hogy rám figyeljen,* gondoltam. – Túl fiatal vagyok ahhoz, hogy bárkinek a felesége legyek. Még egy ételt sem tudok elkészíteni. Kiskoromban házvezetőnőnk volt, anya meg velünk foglalkozott.

– Marhaság. Sok olyan hely van a világon, ahol a lányok már fiatalabb korban férjhez mennek. Majd szépen beletanulsz. Én türelmes férfi vagyok. – Anthony ivott egy kortyot a borból, majd leszedte a salátástányérokat, és visszament a tűzhelyhez.

– Egy idősebb valakire volna szüksége – erősködtem. – Olyasvalakire, aki megkönnyíti az éleiét, nem olyasvalakire, aki csak nehezíti.

Anthony felém fordult.

– Ha elnézlek ebben a ruhában, kicsit a fiatalkori mamira emlékeztetsz. Láttam képeket róla. Tudod, csupán egy évvel volt idősebb nálad, amikor férjhez ment. De hisz ezt már mondtam. Nyugodtan szólj, ha ismétlem magam. Most már új dolgokat kellene elmesélnünk egymásnak.

Odahozta az ételt az asztalhoz, először nekem szedett, aztán magának.

– Tudod – kezdte, amikor visszaült az asztalhoz –, azután, hogy megérkeztek a mentők, én odamentem apához, és lecsatoltam az óráját. Fogadok, hogy különben lelopták volna róla. Le akartam húzni a karikagyűrűjét is, de az már szinte belenőtt az ujjába. Anya később visszakapta, és elzárta egy fiókba. – Anthony felmutatta a kezét. Egy egyszerű ezüst karikagyűrű volt rajta. – Felhúztam aznap este, hogy megérkeztél.

A zsebéből előhúzott egy másik gyűrűt.

– Mutasd az ujjad! – kérte. Én a fejemet ráztam. – Rajta, ne lény már ilyen szégyenlős, Kaylee. A bal kezedet! – parancsolta. – Rajta!

Odanyújtottam, mire ő ráhúzta az ujjamra a gyűrűt, mintha csak tudta volna, hogy jó lesz a méret. Hitetlenkedve néztem. Ez is ezüst volt, de apró gyémántkövek díszítették.

Anthony a tenyerében tartotta a kezem.

– Akarod-e, Kaylee Alexander szerető férjedül Anthony Cabotot?

– Engem nem így hívnak – mondtam. – Én Kaylee Fitzgerald vagyok. – Haylee hamis nevet használt.

– Mindegy, hogy hívnak. Ezután már úgyis Kaylee Cabot lesz a neved. Érted?

El akartam húzni a kezem, ám ő olyan szorosan tartotta, hogy fájt.

– Kihűl az étel – jegyezte meg Anthony. – De előbb igent kellene mondanod.

A szorítása nem enyhült. Megint elsírtam magam. Ő meg elmosolyodott.

– Minden lány sír egy kicsit az esküvője napján és a nászéjszakán. Így kell lennie. Halljam hát!

Apa, könyörögtem magamban. *Apa, kérlek, gyere értem, segíts nekem. Kérlek!*

Anthony felkapott egy kést.

– Ha nem mondasz igent, akkor nem házasodunk össze, és akkor nem lesz szükséged a gyűrűre, de az ujjadra se.

A kés pengéjét az ujjamra tette.

– Igen – nyögtem kétségbeesetten.

5

Haylee

Kora délután jöttek. Én még mindig a szobámban voltam, és azt panaszoltam apának, amikor megkérdezte, kérek-e ebédet:

– Tudom, mit mondott dr. Bloom, de képtelen vagyok enni. Görcsben áll a gyomrom. Talán egy kicsit később. – Apa nem sejthette, hogy korábban, amíg ő anyánál volt, én már jártam lenn, és megettem egy banánt meg pár süteményt. Amikor kopogott, és bejött hozzám, én csecsemőpózban feküdtem az ágyamon. Olyan feszültnek és merevnek látszhatott az egész testem, mint egy ökölbe szorított kéz. Apa olyan sokáig állt az ajtóban, hogy végül kinyitottam a szemem. – Mi történt? Van valami hír? – kérdeztem, és sietve felültem.

– Itt vannak a nyomozók, Haylee. Veled akarnak beszélni. Gyere le.

– Anya is lent van?

– Belediktáltam egy kis lekváros pirítóst, de jobb, ha ő kimarad ebből – rázta a fejét apa. Nagyon fáradt volt a hangja.

– Tessék? Na de miért? Nem lesz mérges, ha kihagyjuk belőle?

– Csak gyere le – kérte apa, és elment.

Lassan keltem fel az ágyból, és most először éreztem félelmet azóta, hogy Kaylee nem jött vissza a moziba. *A nyomozók,* gondoltam, és eszembe jutott a jóképű Simpson. Reméltem, hogy ő is itt van. Mindenesetre halvány türkizkék felsőt vettem fel. Mindenki azt mondta, ez a szín nagyon jól áll nekem, ami természetesen azt jelentette, hogy Kayleenek is, de ő nem szerette annyira, mint én. Másik farmert húztam, feketét, és hozzá fekete tornacipőt rózsaszín cipőfűzővel. Amikor megnéztem magam a tükörben, rádöbbentem, hogy ez így túl vidám. Fontos volt, hogy nézek ki, ezért a felsőmet lecseréltem egy unalmas szürkére, és kopottabb, kék vászoncipőt vettem fel. Fájdalmas pillantást vetve a türkizkék pulcsira és a fekete cipőre, kiléptem a szobámból.

Nemsokára, ígértem magamnak. *Nemsokára már visszatérhetsz az életbe.*

De még nem.

Felkészültem a kihallgatásra, tudtam, hogy bekövetkezik. Úgy ereszkedtem le a lépcsőn, mintha sötét és végzetes bugyorba szállnék alá. Apa, amikor meghallotta, hogy jövök, előjött a nappaliból.

– Erre – mondta.

Odasiettem. Ugyanaz a két nyomozó volt itt, Cowan hadnagy és Simpson nyomozó. Egyikük sem mosolygott. A kanapén ültek, sötét, valójában dühös tekintettel.

– Ülj le! – parancsolta apa, és fejével biccentett a velük szemben lévő fotel felé. Belerogytam.

– Mi történt? – kérdeztem, és a kezemet tördeltem, mint aki tudja, hogy rettenetes hírt fog hallani. – Kaylee? – A szememet máris döntötték a köny-nyek.

– Mesélje el nekünk újra, hogyan szerzett tudomást arról, hogy mit csinál a testvére – kezdte Cowan hadnagy. Úgy vizslattak, mint az orvosok, akik egy harmadik világbeli betegség szimptómái után kutatnak.

De én nem voltam ideges. Legalábbis nem akartam kimutatni.

– Mi történt Kayleevel? – hüppögtem válasz helyett.

– Csak felelj arra, amit kérdeztek, Haylee, kérlek mondta apa mellém állva, a két karját keresztbefonva a mellkasa előtt.

– Pontosan már nem emlékszem a napjára, de valamelyik délután, amikor hazaértünk az iskolából, Kaylee bejött hozzám, és izgatottan azt mondta, hogy megismerkedett valakivel, akibe beleszeretett. Természetesen meglepődtem. A testvérem meg én szinte minden időnket együtt töltöttük, és ha ő találkozott egy sulibeli fiúval vagy valakivel egy másik iskolából, akkor azt nem tehette úgy, hogy én ne tudjak róla.

– Azt mondta, hogy „megismerkedett”? – kérdezte Simpson nyomozó nyomatékkal.

Vállat vontam.

– Igen, azt. És még mielőtt bármit reagálhattam volna, már mesélte is, hogy milyen érett, milyen érzékeny és milyen kedves. Emlékszem, azt is mondta, hogy udvarias és visszafogott. Mielőtt puhatolózni kezdett volna, mindig azzal indított, hogy feltehet-e valami személyes kérdést. Kaylee elmesélte, hogy már napok óta... azt hiszem, majd egy hete kapcsolatban vannak. Képzelhetik, mennyire meglepődtem, amikor meghallottam.

– És mindez a számítógépen történt? – firtatta Cowan hadnagy.

– Nekem azt mondta Kaylee. – Apára pillantottam, majd visszafordultam a nyomozókhoz. – Én természetesen figyelmeztettem, milyen veszélyes szóba állni egy idegennel, pláne egy férfival az interneten, de Kaylee elengedte a füle mellett, mintha én feleannyit se tudnék a világról, mint ő, és tovább áradozott, hogy az a férfi milyen érett, és hogy mennyi személyes dolgot elmesélt már magáról neki.

– Mennyire személyes dolgokat?

– Hát... intimeket. Például hogy még nem feküdt le nővel. Még szűz volt, mert úgy gondolta, hogy a házasság férfi és nő között szent dolog, pont úgy, ahogy tanultuk. Én erre mondtam, hogy biztosan hazudik, de Kaylee meg sem hallotta. Azt kérdezte, honnan tudhatnám, ha nem is ismerem? Meg azt is mondta, hogy ez az ő nagy titka, és ha elárulom bárkinek, életem végéig utálni fog. Pontosan így fogalmazott, „életem végéig". Természetesen tudtunk egymás titkairól. Ő is tudott olyan dolgokat rólam, amikről nem akartam, hogy mások is tudjanak, ezért megígértem, hogy hallgatok, de próbáltam megállítani. – Megint apára néztem.

– De sosem látta, amikor számítógépen kommunikált azzal az emberrel? – kérdezte Simpson nyomozó.

– Nem, uram – feleltem. – Sosem lehettem ott a szobájában olyankor. Mert magának akarta megtartani. Nekünk nem sok alkalmunk volt, hogy néha elvonuljunk, de amikor végre kicsit magunkban lehettünk, akkor ezt tiszteletben tartottuk. Hisz életünk java részében szinte

egymáshoz voltunk láncolva, lévén, hogy ikrek vagyunk. Apa tanúsíthatja. Igaz, apa?

Apa rám nézett, majd a nyomozókra.

– Tizenhárom éves korukig nem volt külön szobájuk.

– És nem is csinálhattunk semmit a másik nélkül. Ezt szoktuk meg, de amikor már idősebbek lettünk…

– Olyasmit sosem mondott, hogy másképp is érintkeztek, mint a számítógépen? – kérdezte Cowan hadnagy. – Egészen biztos ebben?

Bólintottam. Persze tudtam, miért érdekli, de azért visszakérdeztem.

– Miért?

– Mert a számítógépén semmit nem találtunk, ami arra utalna, hogy a hagyományos website-okon vagy privát chatszobákban beszélgettek volna. Pedig nálunk nagyon jó számítógépes szakemberek vannak – jelentette ki Cowan hadnagy. – Akár a CIA-nak is dolgozhatnának. A testvére számítógépe tiszta.

– És ez mit jelent? – néztem először apára, majd Simpson nyomozóra. *Eléggé elkerekedett a szemem?*

– Azt, hogy a számítógépén senkivel sem tartott kapcsolatot – felelte Simpson nyomozó.

Jól van, gondoltam. *Akkor beszélgessünk mi ketten.*

– Hazudott volna?

– Valahol vagy valahogyan nyilvánvalóan találkozott azzal az emberrel – mondta Simpson nyomozó. – Nem emlékszik olyan helyre, ahová maga nélkül ment volna?

Lefele néztem, ahogy mások is teszik, ha nagyon gondolkodnak. Aztán némi bűntudattal apára néztem.

– Mi az? – kérdezte. – Ez most nem az a helyzet, amikor titkolózhatsz, Haylee!

– Csak nagyon meg vagyok lepve, amiért hazudott nekem, de talán azért csinálta, mert félt, hogy mégiscsak mondok valamit neked vagy anyának, és akkor ti is megnézitek a számítógépét, ahogy most a rendőrség.

– Szóval? – sürgetett apa. – Beszélj, Haylee! Felelj a kérdésre. Hol máshol találkozhatott bárkivel?

– Hát, előfordult, hogy nem voltunk együtt iskola után – vallottam meg bűnbánó hangon. – Ha anya tudta volna, vagy ha most kiderül...

– Mondj el mindent a nyomozóknak, Haylee. Már így is rengeteg értékes idő és energia ment veszendőbe.

– De nem miattam – fortyantam fel. – Ő hazudott!

– Te csak mondd el az igazat. Mindent. Itt és most – szólt rám apa nyomatékosan.

Bólintottam, előadva a „szegény, csapdába esett lány”-t.

– Voltak olyan hétvégék, amikor anyával elvitet-1 ük magunkat egy-egy barátunkhoz vagy moziba, a hol aztán szétváltunk. Én végül olyasvalakivel voltam, akit anya nem nagyon szeretett volna mellettem látni, Kaylee meg ment a maga útján, hogy együtt lehessek a fiúval.

– És hová ment ilyenkor?

– Többnyire a plázába. – Teljesen megélénkültem, mintha világosság gyúlt volna a fejemben. -Gondolom, ott ismerkedhetett meg vele, és aztán már máshol is találkozgathattak. De sokat nem lehetett együtt vele, mert vissza kellett sietnie oda, ahol anya kitett bennünket, mint ahogy most is vissza kellett volna jönnie a moziba.

– Vagyis telefonálhatott az illetőnek a mobilján? – kérdezte Cowan hadnagy.

– Nem tudom. Én soha nem hallottam, hogy idegennel beszélt volna a telefonján.

– Azt mondta korábban, hogy a telefonjaikat itthon hagyták. A testvéré most hol van? – kérdezte Simpson nyomozó.

– Fönt kell lennie az éjjeliszekrénye fiókjában, az ágya mellett. Én ott tartom az enyémet – válaszoltam. – Anya ragaszkodott hozzá, hogy ugyanott tartsuk a dolgainkat. A szobáink is egyformák, ugyanazok a bútorok is, meg minden.

Simpson nyomozó kétkedve nézett rám.

– Menjenek föl, és győződjenek meg róla – javasoltam.

– Majd én felmegyek a telefonjáért – ajánlkozott apa.

– Sajnálom, apa. Én hittem Kayleenek, különben elmondtam volna, hogy titokban randizgattam. Egyébként már nem találkozom azzal a fiúval – tettem hozzá gyorsan, Simpson nyomozóra pillantva.

– Azt mondta, hogy szakított az előző barátnőjével, de valójában nem. Olyan nehéz ez... az ember sosem tudhatja, kiben bízhat meg.

Apa elsietett.

– Szerepel már a testvérem elrablása a hírekben? – kérdeztem. – Én még nem kapcsoltam be se a rádiót, se a televíziót. Szinte egész nap aludtam.

– Már kész a sajtóanyag, és a fényképét is megjelentetjük – felelte Cowan hadnagy. – De kellene egy lista a barátairól. Talán valamelyikük tudhat valamit.

– Többet, mint én? Kétlem. Sosem mondtunk el semmi olyasmit másoknak, amit egymásnak nem.

A nyomozó kétkedve nézett rám. A hadnagy is.

– Bennünket így neveltek – törtem ki hevesen. -De összeírom a listát, noha ők mindkettőnk barátai.

– Csak közös barátaik vannak? – döbbent meg Simpson nyomozó.

– Anya ragaszkodott hozzá, hogy ugyanazok legyenek a barátaink. Ha valamelyikünknek nem tetszett valaki, akkor azzal a másikunk sem barátkozhatott.

Csodálkozva összenéztek, majd Cowan hadnagy a kezembe nyomott egy tollat és egy kis jegyzetfüzetet.

– A telefonszámukat is írja le, ha tudja. Meg a teljes nevüket és címüket.

Írni kezdtem.

– Nem tudom mindenkinek a címét, és mindenki telefonszámára sem emlékszem, de felmehetek a telefonomért.

– Tegye azt, legyen szíves – kérte Cowan.

– Hisz abból, amit elmondott, kiderült, hogy ugyanazok a számok lehetnek benne a telefonjaikban – szúrta közbe Simpson nyomozó.

– Hát, igen, nincs sok különbség – értettem egyet. Nekem volt az a fiú egy darabig, de róla kiderült, hogy megbízhatatlan hazudozó. Számára a „nem” idegen szó volt. – Felálltam. – Megyek a telefonomért.

A nyomozók visszaültek.

A lépcső tetején apa várt, és megállított.

– Az ő telefonja nincs a helyén, Haylee.

Megtorpantam.

– De ott kell legyen, apa. Illetve, azt hittem, hogy ott van.

– Márpedig a szobájában nincsen. Megnéztem a fiókokban, a szekrényben.

Megvonaglott az arcom.

– Haylee?

– Annyi mindenben hazudott nekem! – nyögtem. – Annyit hazudott. Olyan ez, mint egy lidércnyomás, ami nem akar véget érni, csak nyúlik, egyre nyúlik. – Amikor eleredtek a könnyeim, meginogtam, félő volt, hogy legurulok a lépcsőn.

Apa odaugrott hozzám, és magához ölelt.

– Vigyázz! És gondolkodj. Hol máshol lehet az a telefon? Valahol a házban?

– Nem… nem tudom. Lehet, hogy mégiscsak magával hozta a moziba, hogy felhívhassa azt az embert. Egy újabb dolog, amit eltitkolt előlem – mondtam, most már mérgesen. – Akkor hozom az enyémet, és majd abból másolom ki a neveket.

– Menj! – mondta apa. – De anyának ne szólj egy szót sem, ha esetleg meghallja, hogy ott vagy, és felkel.

Bólintottam, és bementem a szobámba. Felkaptam a telefonomat, kisiettem, de még egy pillanatra megálltam, és bekukucskáltam anya szobájába. A hátán feküdt. A szeme tágra nyitva, a plafont bámulta. Gondolkodott vajon, vagy csak kábult volt? Vajon magát okolja a történtekért? Lehet, hogy bezárja magát majd miatta a spájzba, ahová bennünket zavart, ha szófogadatlanok voltunk? *Sajnálnom kéne,* gondoltam. De képtelen voltam rá.

Lábujjhegyen elóvakodtam onnan, és lementem a nappaliba.

– Tehát a testvére magával vitte a telefonját a moziba, hogy felhívhassa azt az embert? – kérdezte Cowan hadnagy, mihelyt beléptem.

– Talán igen. Habár már semmiben sem lehetek biztos, ami azzal az illetővel kapcsolatos – tettem hozzá. – De ha Kaylee bennem nem bízott, akkor nem bízott senkiben sem. Mindig én voltam a legjobb barátja, és fordítva. Anya erre nevelt bennünket.

Leültem, és kezdtem kimásolni a barátaink nevét és telefonszámát. Apa a fiókokban kotorászott, hátha Kaylee valahol ott hagyta a telefonját.

– Ne fáradjon, Mr. Fitzgerald. Majd lekérjük a híváslistáját – mondta Cowan hadnagy, amikor apa üres kézzel jött vissza.

A nyomozók felálltak.

– És telefonáljanak, ha eszükbe jut még valami, amiről úgy gondolják, hogy segíthet – kérte Simpson nyomozó, elsősorban hozzám intézve a szavait, amikor odaadtam neki a listát.

– Nem készülök elmenni itthonról – mondtam. De ha szeretnék, hogy magukkal menjek, hogy együtt keressük…

– Jobb, ha a szüleinek segít – felelte ő. Azt hittem, rám mosolyog, de máris indult kifelé.

Apa az ajtóig kísérte őket. Leültem és megvártam.

– Olyan ez az egész, mintha egy hagyma rétegeit hámozgatnám – mondta, amikor visszajött. – A legvadabb álmaimban sem gondoltam volna, hogy ilyesmiket csináltok az anyátok háta mögött, és ő nem veszi észre. Az egyik titokban egy fiúval találkozgat, a másik meg egy férfival.

– Nem anya hibája. Ő csak megint barátkozni akart, apa – mentegettem. – Te is tudod, hogy ez milyen időigényes, alig marad idő mellette másokra is odafigyelni.

Azt hiszem, fájdalmat láttam a tekintetében. De még mielőtt bármit mondhattam volna, elsírtam magam. Apa odalépett hozzám, és a vállamra tette a kezét.

– Hol lehet? Hol lehet? – zokogtam. – És mit csinálhat vele az az ember?

– Nyugodj meg – simogatta meg a hajam apa. Odaült a fotel karfájára, átkarolta a vállamat, magához húzott, hogy nekitámaszthassam a fejem. – Ne gondolj a legrosszabbra. Reménykedjünk. Mindannyiunknak úgy lesz könnyebb, ha reménykedünk. – Megpróbálom – ígértem elcsukló hangon.

Apa adott egy puszit a fejem búbjára, mire én lecsillapodtam lassan, s csak ültünk így, meghitten tovább, ahogy korábban még sosem.

És erről eszembe jutott, hogy életemben most először tényleg úgy érzem magam, ahogy bármelyik iskolatársam érezheti.

El tudtam hinni, hogy van egy apám.

6

Kaylee

Vacsora után Anthony behozta a tortát desszertként. Nagy, kerek csokitorta volt, rajta a felirat – *Anthony és Kaylee. Örökké* – rózsaszín keretes szívformában, zöld betűkkel. Kísértetiesen emlékeztetett a legutóbbi születésnapi tortánkra Hay-leevel. Anya ugyanilyen tortát rendelt, szív is volt rajta, benne a neveink, és a *Boldog születésnapot!*

– A cukrásznak azt mondtam, hogy az évfordulónkra lesz – magyarázta Anthony, amikor az asztalra tette. – Szerintem a számlálás abban a pillanatban megkezdődik, amikor az ember kimondja az „igen”-t. És mi számolni fogunk minden percet, minden órát és minden napot. Imádom megünnepelni a boldog eseményeket. Tudom, hogy te is. Ne lepődj meg, ha hozok neked valami nagyon különleges és drága dolgot már egy hónap múltán. Korábban nem volt mire költeni a pénzemet. Még csak el sem tudod képzelni, hogy mivel fogom megünnepelni az első közös évünket!

Az arca úgy ragyogott, mint egy kisgyereké karácsonykor. Ahogy most a közös jövőnkről beszélt, az nekem úgy hangzott, mintha a bíróságon mondták volna ki rám az életfogytiglani börtönbüntetést, a fellebbezés lehetősége nélkül. Ráadásul úgy, hogy engem még csak meg sem hallgattak. Úgy bámultam a tortára, mintha a „végzet” szó

lett volna rajta a nevünk helyett, és ez után állt volna az „örökké”.

Valahol a lelkem mélyén, ahol élt még a remény, és csipogott, mint egy madárfióka, gyámoltalanul, félve, az sejlett fel, hogy talán már bekerült a nevem az újságokba és a televízióba, és talán a cukrásznak szöget ütött a fejébe a név, *Kaylee*... Talán furcsállotta, és lehet, hogy megemlítette valakinek, mire az illető megjegyezte, hogy egy ilyen nevű eltűnt lányt keresnek éppen. Elképzeltem, hogy erre mindketten elmennek a rendőrségre, a cukrász személyleírást ad Anthonyról, még az is lehet, hogy ismeri is, és a címét is meg tudja mondani. Lehet, hogy a rendőrök már úton vannak ide.

– Tetszik? – kérdezte Anthony büszkén.

Csak bólintottam, attól tartva, a hangomból kihallatszik, hogy nagyon is tetszik ez a képzeletbeli lehetőség.

– Hol tudott ilyen különleges tortát rendelni? – kérdeztem, mert úgy gondoltam, az a legjobb, ha beszéltetem. Hisz alig tudtam valamit arról, hol vagyok.

– Nem olyan bonyolult dolog ez. Te mondtad, hogy az efféle tortákat szereted. Ez csupán egy kis figyelmesség – vont vállat Anthony. – Apám ilyesmivel sosem kedveskedett maminak, még a huszadik évfordulójukon sem. Ő mindig csak valami ostobaságot mondott ilyenkor, olyasmiket, hogy: „A legszívesebben elfelejteném.” Meg: „Minden baj azzal kezdődött.” Vagy: „Amikor még egyedül éltem, tömve volt a zsebem pénzzel.” Szerinted hogy érezhette magát mami, amikor az apám ilyeneket mondott neki?

– Nem valami jól – ismertem el. – De ezt hol vette? Igazán különleges. – Visszatartottam a lélegzetem. Lehet,

hogy túlságon nyilvánvaló, hová akarok kilyukadni? Eszébe jut vajon, mi történhet, ha valakinek feltűnt a név, vagy hogy információkat akarok kihúzni belőle?

Anthony ismét megvonta a vállát.

– Vagy ötven mérföldnyire innen dolgoztam ma, és megálltam egy szupermarketnél, amiben pékség is volt. Egy öregasszony csinálta meg nekem. Meg is jegyezte, bár élne még a férje, hogy ők is hasonlóképpen ünnepelhetnének. Az övék a negyvenedik évforduló lenne. Mire én azt feleltem, hogy mi együtt leszünk még akkor is.

Felvágta a tortát.

– Az első szelet a bájos menyasszonyé – nyújtotta felém a tányért, – Várj! – mondta hirtelen. – Valamit majdnem elfelejtettem!

A hűtőhöz ugrott, és két kis üveg pezsgővel és két pezsgőspohárral jött vissza.

– Ez is dukál hozzá. Torta és pezsgő együtt. – Előbb az én poharamba töltött, aztán a magáéba. – Megadjuk a módját. És most előbb tósztot mondok. Az én gyönyörű menyasszonyomra, életem szerelmére, Kaylee Cabotra.

Intett, hogy emeljem fel a poharamat, majd ivott a sajátjából. Várta, hogy én is igyák. Mi mást tehettem volna?

Nem remegtem belül, de nem a bor, az étel vagy a pezsgő miatt. Úgy éreztem, mintha mindenem lebénult volna az állandósult félelemtől. Olyan volt, mintha kiléptem volna a testemből. Talán így a legjobb. Mert ha nem érzem majd az érintését, ha nem érzek semmit, akkor az olyan, mintha meg sem történt volna, nem igaz?

– Boldog vagy? – kérdezte. – Annyira örülök, hogy az vagy – tette hozzá gyorsan. Ez meg mit lát? Mosolyt képzel

az arcomra? Nemcsak hogy azt hallja meg, amit akar, de látni is azt látja?

– Nem! – vágtam rá bátran. – Haza akarok menni.

– Otthon vagy – nyugtatott meg ő mosolyogva. Csak egy szemvillanása jelezte az elégedetlenségét.

Kiitta a pezsgőjét, és hozzálátott a tortához.

– Nagyon finom. ízleni fog – mondta, a villájával mutatva az enyémre. – Edd meg! Te mondtad, hogy ez az egyik kedvenced, és én mindent megtettem, hogy beszerezzem.

A csokitorta valóban az egyik kedvencünk volt. Haylee ezek szerint nem mindenben hazudott. Hozzáláttam.

Milyen furcsa, hogy néhány dolog ízlett. Mintha a testem elárult volna engem. Sokkal jobb lett volna, ha semmitől sem érzem jól magam. Most is ugyanazzal az érvvel győzködtem magam, mint minden dolog esetében, amit rám kényszerített. Ennem és innom kell, hogy erős maradjak, különben nem lesz erőm elszökni innen, ha alkalom adódik rá, mantráztam magamban.

– Ma este – közölte Anthony – semmit sem kell csinálnod. Majd én rendet rakok. Egy feleséget bizonyos alkalmakkor kényeztetni kell, nem igaz?

– Nem vagyok feleség. Házasságot az ember a templomban vagy az anyakönyvi hivatalban köt.

– Ez sokkal több annál – jelentette ki Anthony meggyőződéssel. – Hisz mi magunk döntöttük el, hogy mivel szeretjük egymást, férj-feleségként akarunk élni, és ehhez nem kell, hogy egy idegen írja elő nekünk, hogy mit mondjunk, mikor mondjuk. A szüleim hivatalban esküdtek. Mire volt jó? Na és a te szüleid? Ők meg elváltak. Pedig templomban esküdtek, igaz? Ezzel az erővel egy bordélyban

is házasodhattak volna. Mert az a nő, aki szerelem nélkül megy feleségül egy férfihoz, csupán törvényes kurva.

– Anya akkor nagyon szerette apát. – Fel nem foghatom, miért érdekelt, mit gondol anyáról, mégis úgy éreztem, meg kell védenem, mert ezek szerint Haylee egészen más dolgokat mondott róla.

– A szerelem nem olyasmi, ami elmúlik – fújta tovább Anthony a magáét. – De vannak olyanok, akik felszállnak egy vonatra csupán az utazás kedvéért. Mindegy nekik, hová megy az a vonat. Ne te akard megmondani nekem, hogy mi a szerelem, és mi nem.

Megfeszült az állkapcsa. Azt hittem, ezúttal tényleg méregbe gurul, de hirtelen elmosolyodott.

– De ezek nem mi vagyunk. Mi egy olyan vonatra vártunk, amely az örök boldogságba visz bennünket. Ma este indul. És mi felszállunk rá – énekelte, és nevetett hozzá.

Anthony kezdte leszedni a terítéket. Mr. Mokaszin ott keringett körülötte, várta, hogy odadobjon neki valamit. Megláttam a maradék pezsgőmet, gyorsan megittam. Aztán megittam a maradék boromat is. Érzéstelenítőnek szántam. *Igyál, akkor majd semmit sem érzel.*

– Hé! – szólt rám Anthony, amikor meglátta, hogy töltök még bort. – Csak óvatosan azzal!

– De olyan finom! – mondtam. – És ma ünnepelünk. – Azzal nagyot kortyoltam a poharamból.

Anthony mintha kicsit összezavarodott volna. Erősen elgondolkodott. Vajon örül a mostani viselkedésemnek, vagy épp aggasztja?

Az étel, a torta, a pezsgő és a bor összeverekedett a gyomromban. Apa szokott ilyeneket mondani, amikor túl

sokat evett-ivott. Most, hogy eszembe jutott, elnevettem magam.

Anthony boldogan elmosolyodott. Mindent félreértelmezett.

– Látom, jól érzed magad.

Szédültem. Nem sok kellett hozzá, hogy berúgjak, talán mert mind lelkileg, mind fizikailag teljesen kimerültem.

Ő meg csak állt azzal a bárgyú vigyorral az arcán. Egyszer csak háborogni kezdett bennem minden.

– Még hogy jól érzem magam?! Láncra verve, olyan ruhában, ami egy nálam kétszer testesebb nőé volt valamikor? Távol a családomtól? Szerinted érezheti így jól magát valaki?

Kiittam a maradék boromat. Az üvegben már csak egy kicsi maradt, azt is kitöltöttem és megittam. Az alkoholtól felbátorodtam.

– Nem mehetek ki innen. Nem szívhatok friss levegőt. Senkihez sem tudok szólni, csak egy macskához.

– Ott vagy, ahol lenni akartál – mondta erre Anthony körbemutatva. – Én minden kívánságodat teljesítettem, Kaylee.

– De az nem én voltam! – visítottam. – Hanem a testvérem, Haylee!

Anthony meredten nézett, mozgott a szája, de szavak nem jöttek ki rajta. Rémes látványt nyújtott. Attól féltem, annyira forr benne a harag, hogy mindjárt rám ront, és letépi a fejemet a helyéről. Mint valami apró szappanbuborék, halk sikoly tört fel a torkomból. Ide-oda ringattam magam a széken, és feljajdulva a gyomromhoz kaptam. Anthony meglepetten pislogott.

És hirtelen minden, amit megettem és megittam, bő sugárban kijött belőlem. Nem tudtam mit tenni ellene. Görcsösen hánytam, az asztalra toccsant, ami korábban a gyomromban volt. Anthony hátrahőkölt. Csak állt döbbenten, majd tényleg méregbe gurult.

– Ez a te hibád! Tönkretetted az ünnepi vacsoránkat! Mert nem tudod, hol a határ.

Én meg nyögtem, és a hasamra szorítottam a kezemet. A szoba egyre gyorsabban és gyorsabban forgott velem. Öklendeztem, de már nem jött ki semmi belőlem. Ő odalépett hozzám egy konyharuhával, és az arcomba nyomta.

– Hagyd abba! – üvöltötte. Vasmarokkal szorított, azt hittem, nyomban elreped az arccsontom. Én hánykolódtam a széken, mire elengedett, én azonban egyensúlyomat vesztve leestem a földre. Ott zokogtam és öklendeztem tovább.

– Feküdj le! – mondta. – Most azonnal feküdj le! Nem érdemelsz ünneplést.

Megragadta a karomat, és talpra rántott. Az ujjai szinte lyukat vájtak a bőrömbe. Aztán az ágy felé lódított. Amikor odaértünk, lehajolt, és megfogta a ruhám alját. Egyetlen mozdulattal letépte rólam, ott álltam teljesen meztelenül. Próbáltam eltakarni magam.

– Összerondítottad a ruhát. Összerondítottad a mami ruháját! – ordította, és durván az ágyra lökött. Aztán a derekamnál fogva felrántott, hogy visszahajthassa a takarót. Visszadobott az ágyra, és rám húzta a takarót. – Ne merj idehányni az ágyunkba! Meg ne próbáld! – figyelmeztetett.

A lélegzetemet visszafojtva becsuktam a szemem. A szívem hangosan zakatolt, mint a vonatkerekek a síneken,

levegő után kapkodtam. Ahhoz is gyönge voltam, hogy sírjak vagy megszólaljak.

Hallottam, hogy tesz-vesz, feltakarít, és közben átkozódik.

– Tönkretetted az ünnepi estét. Tönkretetted – hajtogatta. Továbbra sem nyitottam ki a szemem. – Tönkretetted. Egész egyszerűen tönkretetted!

Vége van, gondoltam. *Mindjárt vége. Megundorodott tőlem. Nem fog akarni. Inkább megöl, de legalább vége lesz.*

Nemsokára.

Még mindig szédültem, a gyomrom is rángatózott, darálta, ami még benne maradt. A megváltás azzal jött, hogy elaludtam, mert közben nem gondolkodtam. Hálásan fogadtam a sötétséget.

Éjjel valamikor felébredtem, Anthony ott horkolt mellettem. A fejem rettenetesen fájt, annyira, hogy könnyek szöktek a szemembe. Felnyögtem, mire Anthony megmozdult, de nem ébredt fel. A kezét ott éreztem a combomnál, óvatosan odébb húzódtam, vigyázva, nehogy a lánc megcsörrenjen. Amikor a másik oldalamra akartam fordulni, láttam, hogy Mr. Mokaszin ott alszik köztünk. Nem ment arrébb, csak felemelte a fejét, és engem nézett. A sötétben, amit csak a tűzhely mellett lévő pici fény világított meg, a macska szeme mint két sárga gyémánt villant meg.

Elgondolkodtam, vajon Mr. Mokaszin érzékeli-e az ebben a férfiban lakozó gonoszságot. Hasfelmetsző Jacknek is lehetett egy kutyája, aki szerette. Talán én magam is Anthony egy másik házi kedvence leszek. Hisz a póráz már rajtam van. Ad enni. És ragaszkodást vár el tőlem. Még az is lehet, hogy nyakörvet köt a nyakamba.

A remény, hogy a cukrász rájön, ki vagyok, és riasztja a rendőrséget, darabokra tört, mint egy üvegpohár. Senki sem jött, senki sem jön ide, és soha nem is fog. Mi lesz hát a megoldás? Először megpróbáltam nem beszélni ehhez az emberhez, de nem jutottam vele semmire. De a háborgó gyomrom új ötletet adott. Úgy döntöttem, nem fogok sem enni, sem inni. Ha már itt kell meghalnom, akkor legalább hadd dönthessem én el, hogyan halok meg. Amit Mr. Feldman mondott a választásról és a saját identitásunk megőrzéséről, az tökéletesen illett a mostani helyzetemhez. Én is olyan voltam, mint akit elkapott az ár, és azzal lehetetlen szembeúszni.

Anthony felhorkantott, és megfordult. Visszatartottam a lélegzetem. Nem néztem rá, de tudtam, hogy ő engem néz. A keze lassan, mint egy pók araszolt a testemen. Összerándultam, amikor az uj-jai elindultak a csípőmön a köldököm felé: szétnyitotta az ujjait, és a tenyerét a hasamra simította. Megpróbálhattam volna ellenállni, de tudtam, hogy nem győzhetek.

Hirtelen az jutott eszembe, amit Haylee egyszer a szobámban az erőszakról mondott leckeírás közben. Épp akkor fogtak el egy sorozatos erőszaktevőt Philadelphiában. Három áldozatával végzett. Azok a nők küzdöttek, amennyire tudtak. De a gyilkos kegyetlenül megverte őket; ketten közülük annyi idősek voltak, mint most én.

– Te mit tennél, harcolnál, vagy hátradőlve élveznéd? – kérdezte tőlem Haylee.

– Élvezném? Már hogy élvezhetném?

– Például az erőszaktevő helyébe olyasvalakit képzelnél, akit szeretsz.

– Ez… ez nagyon beteg.

– De legalább élve megúsznád.

– Képtelen lennék rá.

Haylee elnevette magát.

– Én meg nem – mondta. Aztán olyan komoly képpel nézett rám, hogy elállt a lélegzetem. Eltűnt az arcáról az a gonoszkodó mosoly, amit anya sosem szeretett; rajtam ilyet sosem látott. „Úgy nézel ki ilyenkor, mintha emésztési zavarod lenne. Hagyd abba!” – szólt rá.

– Te tényleg képes lennél rá? – kérdeztem Hayleetől.

– Igen, Kaylee. Látod, mi ketten mégiscsak különbözünk egymástól, anya hiába gondolja másképp, nagyon is különbözünk.

– Ebben egyetértünk – bólintottam. – *Vive la difference!*

Most, hogy egyszerre eszembe jutott ez a rövid, de nagyon zavaró beszélgetés az erőszakról, eltűnődtem, vajon én képes volnék-e rá. El tudnám-e képzelni, hogy Anthony olyasvalaki, akit szeretek?

A testem megfeszült, ahogy a keze fölfelé araszolt a jobb mellemig. A tenyerébe fogta, a hüvelykujját a mellbimbómra tette, majd – mintha a bőröm megégette volna – elkapta a kezét, és a hátára fordult. Én levegőt sem mertem venni közben, csak nyeldekeltem a torkomban formálódó zokogást. Anthony nekiállt a saját testével játszani, és úgy nyögött hozzá, mintha én simogatnám.

– Szeretlek – súgta. – Igazán szeretlek. – Hirtelen megdöbbentő következtetésre jutottam. *Ez az ember nemcsak azt hallja, amit hallani akar tőlem, nemcsak azt látja, amit látni akar, de érezni is azt érzi, amit érezni akar, függetlenül attól, hogy én mit csinálok.* Mintha egyáltalán nem is

érdekelné, hogy ott vagyok-e, vagy sem – és ez rettenetes felismerés volt számomra, mert így a végén azt sem fogja érzékelni, ha sírok, vagy ha fáj valami.

Azt sem fogja észrevenni, ha nem eszem és nem iszom. És ha belehalok, majd jól meglepődik.

A testemben munkáló feszültség teljesen kimerített. Bármennyire is szerettem volna ébren maradni, megint elaludtam. Talán mert nem akartam se hallani, se látni, amit csinál. A másik oldalamra fordultam, háttal neki. A reggeli fények az ablak deszkáin át szinte lábujjhegyen surrantak be az ágyhoz, mintha attól félnének, hogy felfedezik őket.

Érzékeltem, hogy Anthony felkel, de nem moccantam. Feszülten várakoztam, ám ő nem ért hozzám, nem szólt egy szót sem. Hallottam, hogy enni és inni ad Mr. Mokaszinnak. Dicsérte a macskát, hogy milyen jólnevelt. Szerintem azért mondta hangosan, hogy én is halljam. Aztán kiment, majd fel a lépcsőn.

Gyorsan felültem, és belebújtam a hálóingbe, amit azelőtt viseltem, hogy magamra kellett volna vennem az anyja ruháját. Aztán, korábbi elhatározásom ellenére, ittam egy pohár vizet. A torkom teljesen kiszáradt. Hogy lesz ebből éhségsztrájk, ha még ahhoz sincs erőm, hogy belevágjak? Legyőzöttnek éreztem magam. Visszamásztam az ágyba, és a padlót bámultam. Percekkel később hallottam, hogy Anthony visszajön, de nem néztem rá.

- No, látom, felébredtél – mondta. – Remélem, már jobban vagy. Meg kell tanulnod kezelni ezt a nagy boldogságot. Mami mindig azt mondta, hogy a derűre, ha túlzásba visszük, ború jön.

Még mindig nem néztem rá.

– Én meg úgy döntöttem, mert annyira élvezted a tegnapi ünnepi vacsorát, és mert annyira örülsz, hogy itt lehetsz, leveszem rólad a láncot – folytatta. – Mert azt szeretném, hogy igazán itthon érezd magad.

Meglepetten fordultam felé. Anyaszült meztelen volt, úgy jött felém. A bőre vörösre égett a naptól, és volt egy nagy forradás a bordái fölött a jobb oldalon. Egyáltalán nem zavarta a pőresége. Elkaptam a tekintetem.

Haylee örökösen meztelen férfiakról mutogatott nekem képeket, mert tudta, mennyire zavar. „Csak szokjál hozzá. Remélhetőleg egynél többet is fogsz látni” – kajánkodott ilyenkor.

Anthony mosolyogva tartotta a kezében a kulcsot, ami a bokámon lévő bilincs zárját nyitotta. Egyetlen szót sem szóltam. Ő letérdelt, felpattintotta a zárat, levette a láncot, és rátekerte a falba erősített kampóra.

– Így már jobb, igaz?

Bólintottam.

– Na, akkor felöltözöm, és készítek neked egy kis zabkását. A gyomrod hálás lesz érte. Meg persze egy kis kávét is kaphatsz.

Nem mozdultam.

– Micsoda éjszaka volt – mondta, ahogy átment az ágy túlsó felére. Hallottam, hogy öltözködik. – Időbe telik. Időbe telik, hogy az ember mély szerelembe essen, de mi már jó úton vagyunk. Tapasztalni fogod, hogy én türelmes ember vagyok. És mert mindketten tudjuk, hogy mit akarunk, nem is lesz olyan nehéz.

– Miért? Mit akarunk? – kérdeztem, amikor az ingét gombolva felállt.

Elmosolyodott.

– Mi mást? Családot – felelte erre. – Csak azt ismétlem, amit te mondtál. Egy gyereket, mindjárt az első évben.

Már épp meg akartam rázni a fejem, de inkább elfordultam. Mr. Mokaszinra meredtem, aki ott ült mellettem, és azt suttogtam magamban: *Haylee, mit tettél velem?*

7

Haylee

Elég sok idejébe telt Simon Adamsnek, hogy vegye magának a bátorságot, és érdeklődjön Kaylee felől. Valószínűleg még most is reszketett a mozi előtt átélt, sokkoló jelenettől. Azt hittem, nem is fogunk többet hallani felőle.

Apa benézett hozzám, mielőtt lement telefonálni. Tudtam, hogy ott áll az ajtóban, de nem nyitottam ki a szemem, nem is mozdultam. Amikor halkan becsukta az ajtót, a hátamra gördültem, és gyönyörködtem a függönyön át beszűrődő reggeli fényekben, amelyek árnyakat rajzoltak a halvány rózsaszín plafonra. A Kaylee-felem el akarta takarni a szemét, hogy ne lássa azt a könyörgő szempárt, de én gyorsan megdörzsöltem az arcomat a tenyeremmel, mire a kép eltűnt.

Még csak nem is álmodtam Kayleevel, egy pillanatnyi rémálmom sem volt. Amikor még kicsik voltunk, Kaylee gyakran hozzám bújt, ha megijedt vagy félt valamitől; én utáltam ezt, mert a félelme átragadt rám is. Ilyenkor úgy kellett letépnem magamról a karját, de persze csak olyankor, ha anya nem látta. Erre Kaylee elsírta magát, és én is, hogy anya ne tudja meg, mit csináltam.

Ahogy most sem tudja. Azon azért eltűnődtem, hogy apa valójában mit gondolhat erről az egészről. Szerencsére anya elég sok gondot okozott neki a hisztériás rohamaival, így

nem nagyon maradt ideje alaposabban kifaggatni. De tudtam, hogy rá fog térni, és készen álltam rá, hogy ha sarokba szorít, vagy megharagszik rám, akkor majd én támadok neki azzal, hogy az ő hibája mindez, amiért itt hagyott bennünket.

Nem tudom, milyen volt az éjszakája. Én abban a pillanatban, hogy a párnára tettem a fejem, elaludtam, és semmit sem hallottam odakintről. És ugyan most sem volt semmi kedvem megtudni, mi történik az ajtón túl, de mert pisilnem kellett, felkeltem. Apa épp reggelit hozott fel anyának. Résnyire nyitottam az ajtót, füleltem: apa noszogatta anyát, hogy egyen valamit. Anya hangját nem hallottam, így hát ismét magamra csuktam az ajtót. Aztán apa megint benézett hozzám. Ezúttal már felé fordultam.

– Hogy vagy? – kérdezte.

– Nem akartalak zavarni, de rémes éjszakám volt, rémálmok gyötörtek, szinte szemhunyásnyit sem aludtam. Biztos nem vetted észre, de az éjszaka közepén felébredtem, és átmentem Kaylee szobájába. Aztán láttam, hogy alszol, ezért visszajöttem.

Apa bólintott.

– Nem kellenek ahhoz rémálmok, hogy az ember rémesen érezze magát. Ez az egész egy rémálom. Hoztam anyádnak enni. Majd te is gyere le, ha elkészültél.

– Többször is hallottam csörögni a telefont. Tulajdonképpen arra ébredtem. Van valami újság?

– Csak a titkárnőm telefonált, meg néhány kollégám – felelte apa. – Ma már lehet olvasni az esetről az újságokban, a tévé is lehozza. Remélhetőleg lesz valami eredménye. Pozitív eredménye – mondta, és leballagott a lépcsőn.

Még nem mentem utána. Bekapcsoltam a tévét, a hangot majdnem teljesen levettem, és mindjárt Kayleet láttam a hírekben. Ennek kapcsán ismételten felhívták a figyelmet az internetes ismerkedés veszélyeire, különösen fiatal lányok esetében; egy philadelphiai nyomozó taglalta az efféle problémákat. Aztán megint Kaylee fényképét mutatták, meg a rendőrség telefonszámait. Fura érzés volt látni, mert noha én pontosan tudtam, mi a különbség közöttünk, azért nem volt nehéz elképzelnem, hogy mások, ha csak egy pillanatra is, de azt hihetik, hogy engem látnak. Idegenek, akik nem tudták, hogy ikrek vagyunk, ha az utcán láttak minket, előbb mindig énrám figyeltek fel.

Most szinte magam előtt láttam, hogy megyek az utcán, mire valaki odarohan hozzám, és megkérdi, én vagyok-e az a lány, akit elraboltak. Azt hiszik majd, hogy megtaláltak. Mire én a legfájdalmasabb arccal, könnyek között azt rebegem:

– Ó, nem. Ő az ikertestvérem. És még mindig nincs meg.

Végül kikapcsoltam a tévét, és lementem. De előtte még belestem anyához. Aludt, a tálcával az ölében; szinte hozzá sem ért az ételhez. Én még mindig pizsamában voltam. Ahogy arra számítottam is, percekkel azután, hogy Kaylee fotóját lehozták a tévé reggeli híreiben, már csörgött is a telefonom. Természetesen nem vettem fel. Visszamentem a szobámba, és kikapcsoltam, de ekkor meg a vonalas csöngött. Azt is átkapcsoltam üzenetrögzítőre.

Apa épp letette a telefont, amikor leértem a konyhába.

– A rendőrség volt?

– Nem. Melissa Clark.

Anya legrégebbi barátnője. Anya hosszú ideig nem nagyon tartotta a kapcsolatot a barátnőivel, csak a válása

után tért vissza hozzájuk. Amikor randizni kezdett, akkor kereste meg őket újra. S most, hogy valamennyien hallották-látták, mi történt Kayleevel, biztos, hogy sorban telefonálni fognak.

– Benéztem anyához, alszik, a hasán a tálcával.

– Mindjárt felmegyek hozzá.

Apa töltött magának még kávét, és megrázta a fejét. A pillantása megijesztett. Rájött valamire? Hibáztam volna?

– Szükségünk lenne valami átmeneti segítségre – mondta.

Kifújtam a levegőt, ami eddig a tüdőmben rekedt, mint amikor a születésnapi tortagyertyákat fújjuk el. Mindenki őrültnek vélt volna, de én nagyon élveztem mindazt az izgalmat, amit ez a mostani helyzet hozott az életembe. Mintha a rivaldafény, ami eddig a „tükörikrek”-re vetült, egyszerre csak engem világított volna meg.

– Miféle segítségre?

– Dr. Bloom ajánlott egy ápolónőt, akinek vannak pszichiátriai tapasztalatai. Ő segíthetne kilábalni anyádnak ebből – magyarázta apa. – Különösen olyankor, amikor nem leszek itt, és te is az iskolában vagy.

– Azt hittem, visszaköltözöl.

– Itt vagyok. És itt is maradok, amíg... amíg Kaylee haza nem jön, Haylee, de néha azért a munkámmal is foglalkoznom kell. Nem hagyhatom sorsára a céget, sok ember függ tőlem.

– Megleszünk. Nem kell ápolónő. Én majd megcsinálom, amit kell. Addig nem megyek iskolába, amíg Kaylee haza nem jön – közöltem határozottan. – Úgyse tudnék figyelni semmi másra.

– Hát… majd meglátjuk – mondta apa. – De nem szeretném, ha sokáig kimaradnál, mert ez eltarthat még egy darabig.

– A suliból elküldethetik nekem a feladatokat, beszélj velük, apa.

– Meglátjuk – ismételte meg.

Megint megszólalt a telefon.

– Nem akarok beszélni senkivel – hadartam gyorsan.

Apa felvette.

– Ki az a Simon Adams? – kérdezte súgva, letakarva a mikrofont.

– Anya legutóbbi pasija – grimaszoltam. – Vele volt, amikor moziba mentünk, és Kaylee eltűnt.

– Nem – felelte apa Simonnak –, még semmi. Igen, szólok neki, hogy kereste. Köszönjük – mondta, és letette a telefont.

– Szánalmas alak – motyogtam. – És jobban meg volt ijedve, mint anya vagy én.

Apa majdnem elmosolyodott. A szeme elkerekedett a szavaim hallatán, de aztán csak pirítóssal kínált.

– Haylee…

– Minden falat megakad a torkomon – nyafogtam.

– Haylee, ha ráadásul még te is megbetegszel…

– Jól van, jól van. Magamba erőltetek valamennyit.

– Vagy inkább összeüssek egy rántottát? Anyádnak is azt csináltam…

– De nem ette meg. Mondtam, nem? Visszaaludt, rég kihűlt már.

– Hol elalszik, hol fenn van. Nekem azt mondta, eszik valamit, aztán felkel és lejön. – Apa hirtelen elhallgatott, mint aki ennél többet nem akar elárulni.

– Ó, szóval már jobban van? Akkor meg miért kellene nekünk ápolónő?

Apa még mindig habozott.

– Hm?

– Azt kérdezte, mindketten reggeliztetek-e már.

– Hűha! Szerinted nem is emlékszik arra, mi történt?

– Szerintem erre nem a „nem emlékszik” a legjobb kifejezés – csóválta meg a fejét apa. – Ezért gondoltam, hogy segítségre lenne szükségünk. Olyasvalakire, aki jártas hasonló dolgokban. – A saját pesszimista jóslata hallatán ismét megrázta fejét, majd hozzálátott felütni a tojásokat.

Természetesen igaza volt, de én akkor sem szerettem volna, ha egy idegen mindenbe beleüti itt az orrát, akár van pszichiátriai tapasztalata, akár nincs. Talán attól féltem, hogy rám néz, és közli apával, hogy csak színlelek. Nekem már az is elég volt, hogy a nyomozók kétkedve fogadták a szavaimat. Mostanra már bizonyára beszéltek mindenkivel, akiket felírtam. Azon tűnődtem, vajon mondott-e bárki valami olyasmit, amitől még inkább kételkednek bennem. Kaylee néhány barátjában nem bíztam, de nem hagyhattam le őket a listáról. Ha így teszek, akkor rám terelődött volna a gyanú.

A rántotta ínycsiklandó és ízletes volt, de csak turkáltam benne, mintha a legapróbb falat is irritálná a gyomromat. Ha az embernek elrabolják a testvérét, akkor nem lehet farkasétvágya.

Felpillantottam, mert megéreztem, hogy apa engem néz.

– Gondolkodtál, Haylee? Nem jutott eszedbe még valami, ami segíthetne a rendőrségnek? Talán mégiscsak mondott

valami olyasmit Kaylee, amin el lehetne indulni. – Leült velem szemben. – Hisz annyira közel álltatok egymáshoz.

– Mióta elmentél, sok minden megváltozott, apa. Már nem álltunk olyan közel egymáshoz, mint régen. Valahányszor rákérdeztem erre az internetes barátjára, és figyelmeztettem, hogy a tűzzel játszik, ő azt mondta, semmi közöm hozzá, törődjek a magam dolgával.

– Ez annyira nem vall rá.

– Te már nem voltál itt. Nem láthattad, mennyire megváltozott. Kayleenek sokkal fontosabb volt, hogy legyen valamije, ami csak az övé, mint nekem. És mindketten tudtuk, hogyan fog reagálni anya, ha kiderül, mit csinál.

– Az nem jutott eszedbe, hogy nekem szóljál?

Hátradőltem, és felöltöttem a leglekezelőbb modoromat.

– Viccelsz, apa? Ha bármivel is hozzád mentem volna anya helyett, tízszer annyira megszenvedtük volna. Már csak mi hárman számítottunk családnak, össze kellett tartanunk azután, hogy elmentél, nehogy darabokra törjünk, mint az a kínai étkészlet, amit te vettél az egyik házassági évfordulóra.

– Benneteket nem hagytalak el – védekezett apa.

Félrebiccentettem a fejemet, és elmosolyodtam.

Apa bólintott, és ette tovább a rántottáját.

– De azért csak kutass az emlékezetedben – kérte. – Ahogy az a nyomozó is mondta, a legapróbb, legjelentéktelenebbnek tűnő dolog is a segítségükre lehet.

Megcsörrent a telefon, anya egy másik barátnője volt.

– Nem hiszem, hogy anyád beszélni szeretne bárkivel is – mondta apa, miután letette. – Ha nem vagyok itt...

– Akkor majd átkapcsolom üzenetrögzítőre – nyugtattam meg. – Én sem akarok beszélni a történtekről senkivel. A

mobilomat is kikapcsoltam. Mert ha beszélni kezdek róla, azonnal sírva fakadok.

– Megértem, de a rendőrségről is hívhatnak. Lehet még kérdésük. És biztos, hogy a nagyszüleitek is érdeklődni fognak, meg a testvéreim.

– Ha megszólal a telefon, és módomban áll, előbb úgyis megnézem, ki hív – mondtam. – De nem szívesen beszélnék a rokonainkkal sem. Csak elbőgném magam.

– Ezen most nem lehet segíteni, Haylee. Nekünk kettőnknek erősnek kell maradnunk. És ami még fontosabb, reménykednünk kell. Kaylee haza fog jönni.

– Persze hogy hazajön. – Ez vajon elég hihetően hangzott apa fülének?

– Az ember hajlamos azt hinni, hogy ilyesmi csak másokkal történik meg. Ha nekem bárki azt mondta volna, hogy egy nap egyikőtök...

Mindketten felkaptuk a fejünket, amikor anya, kezében a tálcával, egyszer csak besétált. Egyikünk sem hallotta, hogy lejött volna a lépcsőn. Úgy festett, mint egy zombi. A haja kócos, semmi smink, de a leginkább az képesztett el, hogy még mindig az a ruha volt rajta, amiben Simon Adamsszel randizott. Még a lábán is ugyanaz a cipő volt. Korábban sosem vett fel olyan ruhát, ami már volt rajta pár nappal vagy akár egy héttel korábban.

– Keri, alig ettél valamit – állapította meg apa a tálcára nézve.

Anya szemlátomást meglepődött, hogy itt látja. Aztán rám nézett, és elöntötte a méreg. Beszívtam a levegőt. *Kezdődik,* gondoltam. *Majd leteremt, amiért nem mondtam meg, mit csinált Kaylee.* De jól meglepődtem.

– Hogy mertél lejönni reggelizni a testvéred nélkül? – ripakodott rám. – Egymást kell ébresztenetek, nem emlékszel? Egymás ébresztőórái vagytok. – Bármily őrülten is hangzott, bármily hihetetlennek, valahogy mégis megkönnyebbülést éreztem. Apának igaza volt anya elmeállapotát illetően. Még mindig a sokk hatása alatt állt. Talán ki sem gyógyul belőle. *Vajon mi lesz ennek a vége?,* találgattam. *Apával fogok élni?* Nem volt kérdéses, kivel járnék jobban.

Tanácstalanul néztem apára. Nem akartam véletlenül sem valami rosszat mondani, tovább rontani a helyzetet.

Apa felállt, és óvatosan kivette a tálcát anya kezéből.

– Pihenned kell, Keri – mondta. – Sok gyógyszert kaptál. Kaylee még mindig nincs itthon – tette hozzá halkan.

Anya ajka megrándult, majd a válla is, mintha belül sírna, és a könnyei nem találnának utat maguknak.

– Haylee! – kiáltotta apa, mire ugrottam, hogy elvegyem tőle a tálcát, ő meg időben elkaphassa anyát, nehogy a földre zuhanjon. Gyakorlatilag ölbe kapta, úgy vitte át a nappaliba. Anya közben tiltakozott, hogy nem akar ágyba feküdni.

– Jó, akkor csak dőlj le a kanapéra – kérte apa. – Hozok párnát és takarót.

A kihűlt rántottét és a pirítóst kidobtam a szemétbe. Aztán elmosogattam anya tányérját és kávésbögréjét. A gyümölcsléhez hozzá sem nyúlt.

Vállat vonva megittam. Hallottam, hogy apa felmegy párnáért és takaróért, erre gyorsan megettem a rántottámat, és befaltam a lekváros pirítóst. Megcsörrent a telefon. Apa felvehette, mert két csengetés után abbamaradt. Ahogy telt-múlt a nap, a jelek szerint anya és apa egyre több barátja

érdeklődött. Még az is lehet, hogy idejönnek. Ha így lesz, akkor engem még mindig pizsamában találnak. Ebből is látni fogják, hogy nekem más sem jár az eszemben, csak Kaylee.

Tulajdonképpen így is volt. Máson sem járt az eszem, csak azon, vajon mi történhetett és hogyan. Érdekfeszítő volt, mint egy szappanopera. Mi lesz holnap meg holnapután? Vajon mikor jön rá az az ember, hogy nem velem van? Kaylee biztos körömszakadtáig tagad. De ami még ennél is fontosabb, hogy azt az embert érdekli-e? Neki az a lány kell, akit a neten látott.

Próbáltam sajnálatot érezni Kaylee iránt. Sajnáltam is. De másra sem tudtam gondolni, mint arra, hogy már soha többé nem kell vele osztoznom semmin. Ha el is szabadul, vagy ha elengedi őt az a lórii, annyira meg fog változni, hogy a fizikai hasonlóságunk ellenére senki sem fogja olyannak látni, mint régen. És ehhez még anyának is hozzá kell szoknia. Kaylee persze engem fog vádolni, de a végén csak az ő szava fog az enyémmel szemben állni, nem? Én meg majd azt mondom, hogy ezzel akarja leplezni, hogy ostoba és meggondolatlan volt. És azt is elpanaszolom, hogy hányszor vitette el velem a balhét olyan stiklikért, amiket ő csinált. De mindig megúszta. Anya persze majd összezavarodik, apa meg... apa boldog lesz, hogy már nem az ő vállát nyomja az egész.

Kaylee egy darabig még gyűlölni fog, de végül nagy valószínűséggel megbocsát nekem. Mindig ezt tette, sosem szerette, ha haragban voltunk. Akkor sem tudott igazán haragudni rám, amikor egy ügyes csellel elhitettem az első fiújával, hogy én Kaylee vagyok, és lefeküdtem a sráccal.

De az is elképzelhető, hogy soha többé nem jön haza. Elég sok olyan elrabolt vagy szökött lány van, akit sohasem

találnak meg. Talán, ha sikerül meggyőznöm a rendőröket, hogy milyen nehéz volt az életünk anya szigorú szabályai miatt, végül elfogadják, hogy Kaylee önszántából lépett le. Már én is a határán voltam néha, hogy elhiggyem. Így majd arra a megállapításra jutnak, hogy ez a lány nem akarja, hogy megtalálják. Akkor meg miért vesződnének az üggyel?

Kétségem sem volt afelől, hogy apa előbb-utóbb beletörődik, hogy Kaylee nincs többé.

Most mindenesetre olyan hangulat uralkodott itthon, mint egy temetés után. Még az időjárás is rosszabbra fordult azóta, hogy felkeltem. Egyre több felhő gyülekezett az égen, vihar készülődött. A házunk fölött terpeszkedő fellegek ólomszürkére festettek mindent, mintha a természet pontosan tudná, hová kell nyomasztó hangulatot záporoznia. Szinte lábujjhegyen közlekedtem a házban.

A lenti helyiségekben nem égett a villany. Még a konyha is ijesztővé vált, hiába voltak elhúzva a függönyök. És még a hangunkat is lehalkítottuk, amikor egymáshoz szóltunk. A nyomasztó csöndet csupán a szakadatlan telefonhívások törték meg. A lépcső felé indultam. Apa most anya lábánál ült a másik kanapén. Anya be volt takarva, de még mindig kábultan feküdt. Apa rám nézett, és megrázta a fejét. Anya mindig is sok volt apának, hát még most. Beharaptam a számat, és visszanyeltem a könnyeimet. Apa nem tudta eldönteni, kit sajnáljon jobban, anyát vagy engem.

A lépcsőn felfelé azon tűnődtem, vajon meddig kell még a sírósat alakítanom. Mind közül ez ment a legnehezebben, pláne, ha a tükörbe nézve láttam, milyen elnyűtt vagyok, sápadtabb is a szokásosnál. Vágyakozva néztem a rúzsokat, és nem állhattam meg, hogy ne fésüljem meg egy kicsit

legalább a hajamat. És nagy volt a kísértés, hogy bekapcsoljam a telefonomat. Pontosan tudtam, kinek mit fogok majd mondani, de mert még túl korainak találtam, ellenálltam.

De persze azért fogat mostam, és az arcomat is leöblítettem hideg vízzel. Megfordult a fejemben, hogy lezuhanyozok, és felveszek valami ruhát, de végül úgy döntöttem, ez még várhat. Amikor meghallottam, hogy apa jön fel a lépcsőn, gyorsan befeküdtem az ágyba, és ahogy kiskorunkban tettük Kayleevel, szorosan magamhoz öleltem a párnát úgy, mintha Kaylee volna. Akkoriban mindenki olyan édesnek találta. Merthogy azt olvasták ki belőle, mennyire szeretjük egymást, hogy elválaszthatatlanok vagyunk – pontosan úgy, ahogy anya szerette volna. *De most itt csak a párna van,* gondoltam. Apa kopogott, és belépett.

– Anyád csak nem akar magához térni, Haylee. Teljesen elutasítja a valóságot. Keresek mellé egy ápolót, de addig is megpróbálkozhatnánk azzal a nővérrel, akit dr. Bloom javasolt, ő mindenkinek segíthet.

– Miért kéne mindenkinek segíteni?

– Mert még nem is tudod, milyen mély nyomokat hagytak benned is a történtek. Tudom, kívülről igazán bátornak láttatod magad, de egy ilyen megrázkódtatás esetén később mutatkoznak meg a tünetek. Valamennyiünknek szüksége van a segítségre.

– Szomorú vagyok, de nem bolond, apa.

– Ez a valaki nem igazán pszichiáter, de maga is orvos, és most inkább amolyan tanácsadó. Családsegítő-féle. Hasonló krízishelyzetekben lévő családoknak segít. Különben is, csak örülhetünk, ha bárkitől kapunk némi segítséget, nem?

Kényszeredetten bólintottam, de aztán gyorsan félrekaptam a tekintetem.

– Lehet, hogy már sokkal korábban is erre lett volna szükségünk, apa.

– Sokkal korábban?

– Ne mondd azt nekem, hogy sosem jutott eszedbe, hogy anya kicsit zizi, már az alapján, ahogy Kayleevel és velem bánt. Tulajdonképpen szinte belehajszolta Kayleet valami ilyesmibe. Annyira szeretett volna önmaga lenni. De hisz te is láttad. És neked sem tetszett.

Apa elgondolkodva nézett rám.

A legszívesebben a szemébe vágtam volna: *És semmit sem tettél, hogy megállítsd, inkább elfutottál.* Végül azonban mondanom sem kellett. Láttam rajta, hogy ő is erre gondol, és bűntudatot érez.

– Semmi értelme most vádaskodni – motyogta.

Észre sem vette az arcomra akaratlanul is kiülő mosolyt.

– Nem, valóban nincs értelme. Nem vezet jóra, ha a másikat okoljuk a történtekért – bólintottam.

Remélem, ez a tanácsadó pasi sem fog velünk olyan dolgokat kimondatni, amit később megbánunk.

– Ő egy nő, és dr. Ross a neve. Feltehetően eleget tud ahhoz, hogy ne tegyen ilyet.

– Akkor jó. Sokszor érzem úgy, hogy sikoltozni volna jó, és sikítok is, de a párnámba. – Elfordítottam a fejem, és a kezembe temettem az arcom. Hallottam, hogy közelebb lép hozzám. A vállamra tette a kezét.

– Össze kell szedned magad, Haylee. Szükségem van a segítségedre.

Apára néztem, a szememben könnyekkel, és felé nyúltam. Ő lehajolt és magához ölelt, dédelgetett, ahogy soha korábban, majd adott egy puszit a fejem búbjára, mielőtt elengedett és kiment.

Halkan csukta be maga után az ajtót, olyan volt, mint egy bocsánatkérés. *Könnyű lesz szerepet váltanom, és átmenni a megfelelő pillanatban a megsemmisült, bánatos testvérből az erős lányba, aki támogatja a szüleit, mindenekelőtt szerencsétlen anyját.*

Odaléptem a szekrényhez, kinyitottam az ajtaját, hogy lássam, mit fogok felvenni ehhez a káprázatos alakításhoz. Miközben válogattam, hirtelen rádöbbentem, hogy magamban az egyik kedvenc slágeremet dúdolgatom.

Arcul ütöttem magam.

- Még nem, Haylee Blossom Fitzgerald. Egyelőre még mindig a szerető ikertestvér vagy. És ne feledd, hogy amit Kaylee elszenved, azt te is érzed.

Egy pillanatra elgondolkodtam ezen. Mi van, ha tényleg érezni fogom? Mi van, ha anyának elejétől fogva igaza volt?

Marhaság, győzködtem magam.

De azért hazudnék, ha azt mondanám, hogy nem voltam mégis megijedve egy kicsit.

8

Kaylee

Megettem a zabkását, amit Anthony készített, ittam hozzá egy kis vizet meg kávét. Már értelmetlennek tűnt az éhezés és a kiszáradás. Anthony a lelkesedésem legteljesebb hiánya ellenére továbbra is a közös életünkről áradozott, sorolta, mi mindent fog csinálni, hogy a lakásunk kényelmesebb és szebb legyen, újrafestést, új szőnyegeket, új bútorokat tervezett vásárolni és elkészíteni, mindenekelőtt egy új szekrényt, amiben majd az új ruháimat és cipőimet tarthatom. Azt mondta, látott egy fésülködőasztalt, ami illik az ágyunkhoz, és nagyszerűen fog mutatni a sarokban. Elmondta, hogy mindezt már rég megbeszéltük az interneten, és hogy gyakorlatilag én magam kértem ezeket a változtatásokat. Nem volt kétséges, hogy igazat mond, Haylee bátoríthatta ezekkel az ötletekkel.

Noha már nem voltam megláncolva, mégis a fantáziája rabja maradtam. Vajon ki tudnék-e rohanni az ajtón, fel a házba, és onnan ki a szabadba, mielőtt elkapna? Valószínűleg nem, de ha mégis, utána mit csinálna velem? Bizonyára újra megláncolna. Ha szabadulni akarok innen, akkor azt sokkai okosabban kell csinálnom, nem megpróbálni elfutni, ha nem zárja az ajtót, míg idelent van, vagy ha hátat fordít nekem. És mert a kulcsot Anthony sohasem felejti a zárban, ezért ha elfutnék, nem tudnám bezárni magam mögött az ajtót. A

kulcsok az övén csörömpölnek, egy karikára fűzve a munkahelyi kulcsaival együtt. Nem, az egyetlen reményem, ha úszom tovább az árral, csak sokkal gyorsabban.

– Egy pillanat – mondtam, és úgy dőltem hátra a széken, mint aki minden tervével egyetért. – Miért bajlódnál idelent ezekkel az átalakításokkal? Miért nem költözünk fel a házba? Láttam, anya hogyan csinálta, hogyan rendezte be a szobákat, hogyan cserélte le a függönyöket, a szőnyegeket, hogyan rendezett el mindent. Én át tudnám alakítani a kettőnk ízlése és szükségletei szerint.

Egy pillanatra úgy festett, mintha beleegyezne, mintha ez eddig még sohasem jutott volna eszébe. De aztán a szeme kitágult, összeszorította a fogait, és az öklével akkorát csapott az asztalra, hogy csak úgy csörömpöltek a tányérok, az evőeszközök és a poharak. Megrándultam, és a kezemet védekezőn magam elé emeltem.

– Te meg miről beszélsz? Az ott fent nem a mi otthonunk. Mi itt lakunk. Már ezt is milliószor megbeszéltük, azt, hogy hogyan alakítjuk át a kedvünk szerint idelent. Én mindig itt éltem. Odafent még érződik a szüleim szaga. Alig valamihez nyúltam, ami az övék volt, csak azt a pár dolgot hoztam le neked, meg amire itt szükségünk lehet. Nem váltam meg a szüleim ruháitól sem. Apa borotvaeszközei is ott vannak a fürdőszobában. Hogy képzeled? Maradunk annál, amit elterveztünk.

– Csupán… arra gondoltam, hogy akkor több helyünk lenne. – Körülnéztem. – Fogalmam sem volt róla, milyen kicsi ez az egész, míg ide nem hoztál.

– De láttad. Mindent megmutattam neked.

– Lehet. De a valóságban mégis minden egészen másképp néz ki, nem?

Ő még mindig dühösen nézett rám. Ökölbe szorította, majd kinyitotta a kezét, a szeme körül rángatóztak az izmok. Még képes, és átnyúl az asztal fölött, és kinyomja belőlem a szuszt, jutott eszembe. Igyekeztem leküzdeni a félelmemet, lenyomni a rettenet tavának mélyére, ami bennem élt. *Beszéltesd!,* biztattam magam. *Beszéltesd!*

– Olyan bánatos itt lent attól, hogy még a két ablak is be van deszkázva. Azt nem mondtad, hogy reggelente sohasem fogom látni a napot. Nem, ezt nem mondtad – hangsúlyoztam, remélve, hogy tényleg így volt. – Úgy érzem magam, mintha egy szekrény mélyén élnék. Ezt pedig nem akarhatod.

Abban bíztam, hogy legalább összezavarom kicsit, de a düh szinte rámerevedett az arcára.

– Mi értelme új dolgokat venni ide, ha mégis minden ilyen komor marad? Téged is boldogtalanná tesz.

A hangom elerőtlenedett, látva, hogy nem múlik a haragja. Lehet, hogy meg sem hallotta már azokat a szavakat, amiket azután mondtam, hogy sikerült feldühítenem. A két öklét továbbra is ki- meg becsukogatta, mintha az egyik pillanatban le akarna sújtani rám, de a másikban meggondolná magát. Vékony jégen táncoltam minden szavammal, arcom minden rezdülésével. Úgy éreztem magam, mint egy tűzszerész, aki egy bomba hatástalanítására készül. Egyetlen rossz mozdulat, rossz választás, és máris hamu vagyok.

– De végül is te tudod… – folytattam, mert nem volt hátra más, mint előre. – Úgy értem, te tudod, mi van odafent, én meg nem, vagyis valószínűleg neked van igazad.

Lenéztem az asztalra, ittam a már kihűlt kávéból, és igyekeztem minél feszteleneb bül viselkedni. Arra gondoltam, több lelkesedést kellene mutatnom. El kell hitetnem vele, hogy beültem a csónakjába, ami álmai életébe visz kettőnket.

– Amikor ma reggel felébredtem, az jutott eszembe, hogy kellenének függönyök az ablakokra. Mert a függönyök nagyon fontosak, meleg hangulatot varázsolnak. Anya tanított meg rá. Fogadok, hogy a te mamád is így gondolkodott. Enélkül az ablakok olyanok, mintha csupaszok lennének, nem? Nézd csak meg. Meglep, hogy nálad nincsenek. Tudsz hozni katalógusokat, amikben függönyök vannak? Én majd kiválasztom a legszebbet. És jó ötlet, hogy csinálsz állványt a tévének – mondtam, és a fejemmel intettem arrafelé, ahová megálmodta.

Erre megfordult, és odanézett. A testében oldódott a feszültség, mélyet lélegzett, és bólintott, de a levegőt még mindig ugyanolyan mélyről szedte, mint én. Megint bólintott, és amikor rám nézett, láttam, hogy az arcizmai elernyedtek, a jegesség eltűnt a tekintetéből, és már az álla sem feszült meg. Ijesztőek voltak ezek a hirtelen váltások, mintha percenként maszkot cserélne.

– Jól van, jól van – mormolta. – Igazad van az ablakokkal. Leszedem a deszkákat. Kell a napfény. Mindent úgy csinálunk, ahogy megbeszéltük. Azt is tudom, hogy kell padlószőnyeget rakni, majd megmutatom, hogyan tudsz segíteni benne. Még overallt is veszek neked. Együtt dolgozunk, ahogy elterveztem.

– Jó lenne, ha mutatnál padlószőnyegmintákat is, mielőtt hozzáfognánk – jegyeztem meg. – A férfiak ebben nem olyan jók, mint a nők. A színekre gondolok.

Anthony elmosolyodott.

– Egén. Hogyne. A mami is mindig mondta apának, hogy színvak. Hozok majd katalógust.

– Még ma? – mutattam még több lelkesedést.

– Ma?

– Kellemes elfoglaltság lenne. Együtt – mondtam. – Szeretnék minél hamarabb hozzáfogni. Hétközben dolgozol. Kettőnknek csak a hétvégék és az esték maradnak.

Anthony bólintott.

– Egén, akkor ma. Úgyis vásárolnom kellene.

– Nem akarod, hogy veled menjek? Segítenék eldönteni, mit vegyünk.

– Nem! – Éles pillantást vetett rám. – Még nem.

De legalább úgy tervezi, eljön az ideje, amikor szabadon jöhetek-mehetek. Ezt kell mihamarabb elérnem.

– Mesélj nekem a farmról – kértem. – A kinti világról keveset beszéltél.

– Sok mindent elmondtam.

– Bocs, nem jegyeztem meg. Mert egyre csak az járt a fejemben, hogy új otthonom lesz. Te is érezted, mennyire izgatott voltam miatta, nem?

– De igen. Hát, sokat nem lehet mondani róla. Már nem igazi gazdaság. Pár zöldséget ültetek, és van két nagy almafánk a kert végében.

– Mi volt itt korábban? Tehenek, lovak, csirkék?

– Nagyon-nagyon sok évvel ezelőtt igen, tehenek, lovak... és csirkék is, amikor még kicsi voltam, de apa egy este dühében mindet lemészárolta.

– Miért?

– Mert berúgott, és valami nagyon felbosszantotta a munkahelyén. Ki nem állhatta a rendetlenséget és a lármát, amit csaptak. De én nem láttam, amikor csinálta. Már aludtam, de másnap reggel, amikor kimentem tojásért a reggelihez, láttam azt a rengeteg vért és a tollakat. Mami a nappali egyik sarkában duzzogott egész nap, és apával takaríttatta el a mocskot. Nem is akarok erre gondolni. Ezért nem beszélek sokat a farmról.

– De elég nagy, nem?

– Tíz hold. Túl nagy is. Én nem vagyok gazdálkodó, sőt apám sem volt az, nem bizony. De ne azon törjük a fejünket, milyen volt ez a hely valamikor. Hanem azon, hogy milyenné tesszük – mondta izgatottan Anthony, visszatérve a víziójához. – Mi ketten olyanok vagyunk, mint Ádám és Éva, igaz? Megteremtjük a magunk édenkertjét, ahogy te mondtad egyszer. Ez nagyon tetszett nekem. És tudod, mit? – folytatta hirtelen felvillanó örömmel. – Készítek is egy táblát, és kiakasztom a házra: Édenkert.

– És ki fogja látni? – kérdeztem olyan ártatlanul, ahogy csak tudtam. – Te mondtad, hogy messze vagyunk az úttól, és szomszédok sincsenek.

– Ki bánja? Én látni fogom. Nem mások, nem idegenek és a szomszédok kedvéért csináljuk.

– És én is látni fogom?

– Majd behozom és megmutatom, mielőtt még kiakasztanám – felelte. Aztán a falakra kitűzött, gyerekes

rajzok felé intett a fejével. – Mint láthatod, van érzékem a művészetekhez.

A képekre nézve bólintottam.

– Mikor készítetted ezeket?

– Hát, ekkor-akkor – válaszolta. – Apa buta firkálmányoknak tartotta őket, de anyának tetszettek. – Anthony felállt. – Jól van. Te rendet raksz, amíg én vásárolok és katalógusokat szerzek.

– Ruhák is kellenének – mondtam.

– Vannak ruháid.

– Olyan ruhákra gondoltam, amik illenek rám. Nem nézek ki olyan jól, mint szeretnék. Te is azt szeretnéd, hogy csinos legyek, nem?

– Elég csinos vagy így is – erősködött.

Abban reménykedtem, rá tudom venni, hogy kamasz lányokra illő ruhákat vásárolva felfigyeljenek rá valamelyik áruházban.

– Talán majd később – legyintett. – Arra most nincs időm. Ti, nők folyton zsémbeltek. – Feltehetően az apja egyik szólamát idézte. Majd elmosolyodott. – De nekem tetszik. Úgy érzem... mintha volna egy nő mellettem, aki törődik velem. Zsémbeltek, zsémbeltek, zsémbeltek.

Nevetve odament az ajtóhoz. De hirtelen megtorpant, és visszajött hozzám.

– Egy asszony mindig csókkal búcsúztatja az urát, ha az elmegy otthonról – jelentette ki, aztán csak állt és várt.

És most mit csináljak? Tegyek úgy, mintha mindent elfogadtam volna, vagy ellenkezzek, dacoljak, sírjak? Ennek az embernek a hangulatai pillanatonként változnak, szinte egy csettintésre. Minden erőmet össze kellett szedni hozzá,

de engedelmesen felálltam, és az ajkam nyújtottam felé. Ő közelebb hajolt, a szeme tágra nyílt, gyanakodva méregetett, ezért a vállára tettem a kezemet, lehunytam a szemem, és megcsókoltam.

Nagyot rándult a gyomrom. Biztos, hogy kiadom, amit megettem. Sietve lehajtottam a fejem, és elfordultam.

– Megyek, beágyazok – mondtam.

Éreztem, hogy még mindig ugyanott áll, és engem néz. Bizonyára azon tűnődik, hogy ez most őszinte volt-e, vagy sem. De aztán összecsapta a két tenyerét.

– Elmentem! Minden sokkal jobb lesz, mint amilyennek képzeltük.

– Várj még! – szóltam utána, mire megállt. – Előbb, kérlek, vedd le a deszkákat az ablakokról, ahogy ígérted. Szeretném látni a napfényt.

Anthony bizonytalanul nézett az ablakokra. Ha senki sem lakott a közelben, akkor mitől félt? *Valaki mégiscsak járhat erre,* gondoltam, *talán a gáz- és villanyóra-leolvasók, vagy néha a postás.*

– Nem is tudom, hogy szeretném-e, ha vágyódva bámészkodnál kifelé, hogy elmenj innen – mondta ki hangosan a gondolatát.

– Ó, már miért bámészkodnék az ablakban? Butaság.

– Talán majd később – mondta.

Lehet, hogy őrült ez az ember, van némi elmezavara, de nem ostoba, ha arról van szó, hogy bezárva tudjon. Elkeserítő, lehangoló gondolat volt. Vajon elég okos vagyok ahhoz, hogy túljárjak az eszén? Soha életemben nem álltam még ekkora kihívás előtt, ezúttal a túlélésemért kellett harcolnom. Innen nézve bagatellnek tűnt minden olyan

probléma, amivel Hayleenek meg nekem eddig szembe kellett néznünk, amióta iskolába jártunk, és elkezdtünk barátkozni másokkal. Azokkal a kisded játékainkkal sem lehetett összehasonlítani, amikor anyát akartuk kiengesztelni, vagy épp összezavarni, hogy úgy legyen, ahogyan mi szeretnénk.

Haylee ráadásul sokkal jobban értett az efféle megtévesztésekhez, mint én. Ő mindig tudta, hogyan lehet megszegni a szabályokat, hogyan csusszanhat át a radar alatt, akár anya, akár az iskola akart ráerőltetni valamit. Még arról is gondoskodott, hogy a kezemnél fogva engem is belerángasson, magával vigyen. Anya egyre kevésbé szeretett büntetni bennünket olyankor, ha mindketten vétettünk, különösen, amikor már nagyobbak lettünk.

És anya mindig mindent megtett azért, hogy Haylee és én mindenben egyformák legyünk. Azt akarta, hogy szeressük az egyformaságunkat, és minden másnál jobban ragaszkodjunk hozzá. De ez ellen aztán mindketten lázadni kezdtünk. Haylee sokkal elszántabban, mint én, de nagyon sok dologban én sem akartam őt követni, igyekeztem elkerülni a választásait. El akartam szakadni tőle, hogy saját mosolyom, saját könnyeim, saját gondolataim lehessenek. Én nem akartam olyan cinikus és önző lenni, mint Haylee. Ó az együttérzéssel is fukarkodott. Ha valakit megbántottak az iskolában, vagy bajba került, vagy a családjában történt valami tragédia, Haylee mindig megvetően nyilatkozott azokról, akik együtt éreztek velük, és megtalálta a módját, hogy a bajba jutottat hibáztassa. Mert ugye azok egytől egyig ostobák, kétbalkezesek voltak, de legalábbis olyanok, akik másokért soha egy könnyet sem ejtenének.

Lehet, hogy most mégis én magam is cinikussá és önzővé válók? Vajon eléggé megkeményedem-e ahhoz, hogy bármit elviseljek, amit Anthony csinál majd velem, amit rám kényszerít, hogy a végén visszavághassak? Hayleenek köszönhető, hogy itt vagyok. Lehet, hogy a végén minden tekintetben pontosan úgy, ahogy Anthony is szerette volna, ugyanolyan leszek, mint Haylee? Gyűlöltem a testvéremet azért, amit csinált, ugyanakkor irigyeltem is azért, amit elszenvedett, és amitől egyre erősebb lett. Szükségem lett volna az önbizalmára, az egójára, a narcizmusára. Ha ő lenne itt az én helyemben, mindegy, mit akarna Anthony, ő legyőzné.

Jól van, anya. Most kiderül, hogy amit te akartál, amit te jósoltál, amiről álmodtál, valóra válik-e, igazzá lesz-e. Megkeményítem a szívemet. Letörlöm a könnyeimet. Ások egy lyukat valamelyik sarokba, és beletemetem az önsajnálatomat. Olyanná válók, mint az ikertestvérem, és túl fogom élni.

Haylee vajon mit csinál most? Hozzám hasonlóvá válik, hogy örömet okozzon anyának? Ha ezt tenné is, biztos voltam abban, hogy nem fog sokáig tartani. Mi ketten helyet cseréltünk. Most ő az, aki zokog, aki leplezetlenül szenved, aki mélyen gyászol, nem nevet, nem mosolyog, összegömbölyödik az ágyban, és elnyeri mások együttérzését, amitől mindig elzárkózott, amit ő maga annyira gyűlölt mások iránt érezni. Vajon hány ölelést és puszit arat le az én nevemben?

– A testvéremet akarom! – sírdogálja, mire minden beszéd abbamarad, és tucatnyi kéz és kar nyúlik felé. Ő meg lubickol a vigasztalásban, de aztán egy nap majd

szembefordulva egy vigasztalóval az iskolában, azt fogja mondani: – Ostobaság volt tőle ez a hiszékenység. Már sírni sem tudok érte. Élnem kell tovább az életemet, hogy segíthessek anyának és apának.

Ezzel a maga részéről az emlékemet is kisöpri az ajtón, hadd fújja el a szél.

Ezek a gondolatok kavarogtak a fejemben, miközben néztem, ahogy Anthony az ajtó felé indul.

Felejtsd el bezárni, fohászkodtam magamban. *Tervezd csak lázasan a jövőnket, és közben felejtsd el a kulcsot beletenni a zárba.* De csalódnom kellett. Egyáltalán nem bízott bennem. Nem sikerült meggyőznöm, de hát ez úgysem számított. Nem bánta, ha csak színészkedem, neki elég volt, hogy eljátszottam, amit akart. Útkereszteződésnél álltam, és nem tudtam, merre, hogyan tovább, ellenkezzek vele, ahogy valószínűleg Haylee tenné, vagy legyek alázatos, remélve, hogy hamarosan elégedett lesz velem, és lazít a szigorú őrizeten.

Az utóbbi mellett döntöttem. Bár nagyon szerettem volna Hayleevé válni, és keményen szembeszállni Anthonyval, már láttam, milyen indulatos tud lenni. Egy szempillantás alatt végezhet velem, vagy keményen megbüntethet. Muszáj azt hinnem, hogy bármit mondott vagy csinált Haylee, biztos, hogy sokan keresnek, talán még az FBI is. És hogy nemsokára rám találnak. *Hogy is lehetne másképp?,* gondoltam, de valahogy mintha úgy hallottam volna, hogy Haylee nevet a reményeimen.

Rendet raktam, elmosogattam, bevetettem az ágyat, lezuhanyoztam, megfésülködtem. Érezni akartam, hogy élek, különben nem maradt volna erőm harcolni a túlélésért. Még

Anthony anyjának egy másik ruháját is magamra öltöttem, egy homokszínűt, fodros gallérral. Övvel tekertem a derekam köré, hogy ne söpörjem vele a földet, és belebújtam Anthony papucsába. A tükörbe nézve egy őrült nőt láttam, aki a bolondokházából szökhetett meg.

De mi lesz, ha valaki egészen mássá alakulok át?, morfondíroztam. *Mi lesz, ha ez az egész olyan sokáig tart, hogy a túlélés érdekében lassan saját magamról teljesen elfeledkezve pontosan olyanná leszek, mint az az asszony, akit Anthony kitalált magának?* Évek múlva, ha már végre szabad leszek, vajon akarok-e egyáltalán hazamenni? Úgysem ismerne rám senki. A régi barátok messze elkerülnének. Még anya is úgy nézne rám, mint valami idegenre. És nemcsak azért, mert annyira furcsának látnának, hanem mert attól is tartanának, hogy esetleg tényleg megőrültem, talán még félnének is tőlem. Akkor sokkal magányosabb lennék, mint most.

És míg velem ez történik, vajon mi lehet Haylee-vel? Benéz a megüresedett szobámba, vagy úgy lépked el az ajtóm előtt, mintha be lenne falazva? Mennyi idő alatt fog teljesen elfelejteni? Lesz-e olyan éjszakája, amikor zokog, mert megbánta? Ó, eljátszani persze el fogja, de ha valami belőlem igazán a felszínre kerül benne, képes lesz-e arra, hogy őszintén bánkódjon miattam?

És apa hogyan reagált a történtekre? Hisz sok tekintetben ő is idegenné vált már. Egyre kevesebb-szer találkoztunk vele, különösen, amióta összeköltözött azzal a másik nővel és a gyerekeivel. Hallottam már hasonló történeteket másoktól is, olyanoktól, akiknek a szülei elváltak, és aki elment, az a végén annyira eltávolodott a gyerekeitől, hogy azok már azt

sem tudták, szereti-e még őket az apjuk vagy az anyjuk. Apa annyi mindent nem tudott rólunk, különösen azt nem, ami az elmúlt néhány év során történt. Szinte sosem tudott eljönni az iskolai ünnepségeinkre vagy más találkozókra. Még az egyik születésnapunkat is kihagyta, csupán a titkárnőjével küldetett ajándékot, természetesen mindkettőnknek egyformát.

Vajon most részt vesz a keresésemben, vagy üzleti úton jár valahol? De ha újra nálunk van, akkor Hayleet vigasztalja? És ha anyát bármennyire megrendítette is, ami történt, a kívülállók bizonyára többet törődnek Hayleevel, arra gondolva, hogy egy iker még nehezebben élheti meg a történteket. Engem a rosszadét környékezett a gondolatra, hogy Haylee apához bújva a vállán zokog. Az ő válláról ellenben nagy kő esett le.

Már nem kell amiatt aggódnia, hogy belemegyek-e olyan játékokba, amiket ő akar. Már nem kell attól tartania, hogy az emberek összehasonlítanak bennünket. Egyszer azt mondta: „Hála neked, gyakorta úgy érzem, hogy saját magammal versenyzem.” Mintha az én hibám lett volna, hogy egypetéjű ikreknek születtünk. Hát nem logikus, hogy az emberek kíváncsiak rá, hogy melyikünk az okosabb, ki jobb tornában, kinek van több barátja, és természetesen, hogy kivel kellemesebb együtt lenni?

Ezek a gondolatok mint ezernyi tű szurkálták belülről a homlokomat. Odakaptam és toporzékolni kezdtem, mintha a gondolatok a fejemből kihullva a lábamnál vonaglanának, és én el akarnám taposni valamennyit.

- Én ezt nem bírom tovább! Nem bírom! – kiabáltam, majd odamentem a mosogatóhoz, és a fiókból kivettem egy

kést. Odaléptem vele az ajtóhoz. Hátha meg tudom piszkálni vele a zárat, és ki tudom nyitni az ajtót. Természetesen a fönti ajtó is zárva lehet, de talán azt is kinyithatom.

Ez az ember elmaradhat még egy darabig.

Látni nem nagyon láttam a zár fogazatát, mindenesetre bedugtam a kést, és igyekeztem megmozdítani, miközben lenyomva tartottam a kilincset. Ám hirtelen egy apró fadarabka levált az ajtóról, ahogy ügyködtem. *Jaj, ne! Biztos, hogy Anthony* észreveszi, és *ebből tudni fogja, mivel próbálkoztam.* Nagyon nem szerettem volna, ha megint a lábamra teszi a láncot. Alaposan megnéztem a lepattant darabot, majd keresni kezdtem valamit a konyhaszekrényben, ami ragad. Szerencsém volt, találtam rágógumit. Visszamentem az ajtóhoz a már megrágott gumival. Ragasztónak használva ügyesen visszatettem a helyére a lepattant darabot. Jó lesz.

A késnek semmi baja nem lett. Visszatettem a helyére, és egy ideig csak üldögéltem csalódottan. Aztán odamentem az ablakhoz, és egy székre állva kilestem a deszkák résein. Odakint sötött a nap. Ezután már a szép napokban sem lehetek biztos, gondoltam. Korábban nagyokat szívtam a friss levegőből, amikor a szabadban voltam. És soha nem unatkoztam, ha sétálni mehettem. Eszembe jutott, hogy amikor még kicsik voltunk, mennyit feküdtünk egy pokrócon a kertben a felhőket nézegetve, mindenféle formákat beléjük látva, állatokat, csónakot, arcokat. Néha ezen össze is kaptunk Hayleevel, míg anya meg nem hallotta. Amikor odajött, egyikünk felmutatott egy felhőre, és megmondta, minek látja. Mire a másik persze már nem ellenkezett. Bármiféle nézeteltérés, még ha felhőkről volt is szó,

veszélyes és elfogadhatatlan lett volna, nem testvérekre valló.

És persze léteznek éjszakák is, holddal és csillagokkal. Eszembe jutott-e valaha, hogy egyszer majd hiányozhatnak? A villanyfénynél élő városlakók nem sokat látnak a csillagokból, de azért hébe-hóba még ők is felfigyelnek rájuk.

Eszembe jutott az is, hogy az első fiúm, aki tényleg érdekelt, Matt Tesler tanulmányozta a csillagokat, ismerte a különböző konstellációkat. De Haylee tönkretette a kibontakozó kapcsolatunkat. Nem sokkal azután Matt a családjával elköltözött, ám az első szerelem örökre megmarad az ember emlékezetében, mint a folt, amit nem lehet kimosni az anyagból, az első szerelmet sem feledteti se az idő, se egy új szerelem. Ahogy az igazi szerelem is örökké tart. Legalábbis anya ezt hajtogatta még azután is, hogy ők ketten elváltak. Kiderült, hogy apa mégsem az igazi szerelem volt, ezzel magyarázta: „Ez még, úgy látszik, előttem áll, várja, hogy megtaláljam. Ahogy előttetek is."

Megérem még ezt a felfedezést?

Vajon megérem-e az érettségit, a továbbtanulást, a szerelmet, a házasságot? Lesznek-e gyerekeim?

Vagy az a távolság, amit idáig, a pokol kapujáig megtettem, lesz az utolsó távolság, ameddig eljutok? Bizonyára minden rab, és mindenki, akit elraboltak, ilyesmiken töpreng. Túl fogom élni a félelmet és a csalódásokat?

Ráadásul újabb félelmem támadt. Tételezzük fel, hogy útközben valami történik Anthonyval. Mennyi időbe telik, míg valaki eljön a házához? A jelek szerint nincs senkije. A végén persze csak idejön valaki, de nem lesz az túl késő

számomra? Ha elfogy az étel? Újabb lidérces félelmek kopogtattak az ajtón, bebocsátásra várva.

Már épp el akartam jönni az ablaktól, amikor valami mozgó árnyékra figyeltem fel. Jobbra néztem, és megint láttam az árnyékot, mire sikítani kezdtem. Sikítottam, ahogy a torkomon kifért. Aztán már csak vártam, reménykedve. Hirtelen egy szőrös valami jelent meg, egy nyuszi nézett fel rám. Mozgott az orra, ahogy a levegőbe szimatolt. Rettenetes csalódást érezve lerogytam a székre, aztán leszálltam róla, és visszatettem a helyére.

Mr. Mokaszin a tálja mellett ült, engem figyelt.

– Ne nézz már folyton! – förmedtem rá, és fenyegetőn megindultam felé. Nem akartam gyűlölni, de mégis mindent gyűlöltem ezen a helyen, aminek bármi köze volt Anthonyhoz. – Hogy vagy képes szeretni ezt az embert? – kiabáltam. A macska lassan és mérgesen elindult a fal mentén másik helyet keresni. Egy darabig még néztük egymást, aztán én az ágyra vetettem magam, és lehunytam a szemem.

Nem azért aludtam el, mert fáradt voltam.

Azért aludtam, hogy elmeneküljek.

9

Haylee

A pszichológus tanácsadó délután megérkezett. Nem tudtam, hogy apa máris rászánta magát, hogy felfogadja. Én még mindig a halvány rózsaszín pizsamámban voltam, mezítláb, és halálra untam magam, mert a telefonokat továbbra sem vettem fel. A telefoncsörgéseket leszámítva odalent a ház olyan csöndes volt, mint az osztály dolgozatíráskor.

Ki nem állhattam a kényszercsöndet. Amikor anya engem vagy mindkettőnket bezárt a kamrába büntetésből, magamban én olyankor is sírtam és sikongattam. Ő meg folyton hallgatózott, és ha meghallotta, hogy szólunk egymáshoz, akkor meghosszabbította a büntetésünket.

Óránként legalább fél tucatszor szólalt meg a telefon, többnyire iskolatársak kerestek, lányok, akiket ismertünk, lányok, akikkel együtt lógtunk, meg pár fiú is. Tudtam, mert a nevük megjelent a kijelzőn. Nehéz volt ellenállni a kísértésnek, de valahogy legyűrtem.

Egyszer azonban mégis oda kellett mennem a telefonhoz, mert a nagyanyám, Clara Beth volt a hívó, és ragaszkodott hozzá, hogy velem is beszéljen, ne csak apával. Már vagy két éve nem is láttuk. Szerintem ő mindig is túlságosan merev volt velünk, többnyire Mrs. Cabinre, az egyik tanárnőnkre emlékeztetett, aki a szeme egyetlen dühös villanásával képes volt hamuvá égetni bármelyikünket. Én legalábbis így

éreztem. Amikor lehordott valamiért, mindig az arcomat dörzsölgetve jöttem ki a teremből.

Clara Beth nagymama hangja is pont olyan szigorú volt, mint Mrs. Cabiné. Anyával is mindig ilyen hangon társalgott, és anya ugyanilyen fagyosan szólt hozzá. Kisebb koromban nagyon furcsállottam, hogy ők ennyire hűvös viszonyban vannak egymással, de csak most először fordult meg a fejemben, létezik-e, hogy egy anya ne szeresse a gyerekét, és fordítva.

– Hogy kezeled a helyzetet? – kérdezte nyomban, miután üdvözöltem.

A legszívesebben olyasmit mondtam volna, hogy „pompásan”, vagy valami más, efféle ostobaságot, ám végül csak annyit válaszoltam:

– Igyekszem, nagymama. De nem könnyű, ha az ember elveszíti a testvérét, pláne, ha az az ikertestvére.

A legtöbb barátunk becézte mindkét nagyanyját, nagyinak, nagymaminak vagy valami saját maguk által kitalált néven szólították őket. Kelly Graham például Dollynak hívta a nagyanyját, noha mégcsak nem is ez volt a keresztneve. Kelly azt mondta, pici korában nevezte el így, aztán rajta maradt, én meg a legszívesebben Clara Bethnek hívtam volna a nagyanyámat. Mert semmi nagyisat nem találtam benne.

– Hát, gondolom, anyádnak se a rendőrség, se ti ketten nem vehetitek most sok hasznát – mondta.

– Ha csak egy szálka szorult a körme alá, már visított, mint az eszelős, és az apja kénytelen volt elrohanni vele a sürgősségire. Szóval?

– Nagyon kiborult, igen – feleltem, arra gondolva, hogy azért elég durva hasznavehetetlennek nevezni anyát, ahogy az is, hogy Kaylee elrablását nagyanyánk egy köröm alá szorult szálkához hasonlítja. Legalábbis én ilyet sose mondanék, noha lehet, hogy neki van igaza; mint ahogy azt sem vártam volna tőle, hogy anyaként így nyilatkozzon a saját lányáról. Anya talán azért oltalmazott bennünket örökösen, azért áradozott rólunk, mert vele az anyja ilyesmit sohasem csinált.

– Hát, ez az egész rémesen, nagyon rémesen hangzik. Amikor az emberrel ilyesmi történik, Haylee, akkor kénytelen idő előtt felnőni. Nem szabad hagynod, hogy apádnak vagy bárki másnak még miattad is aggódnia kelljen – figyelmeztetett.

– Segíts neki a mindennapokban.

– Így lesz! – vágtam rá, és már nagyon szerettem volna letenni a telefont.

– Fontolgatjuk, hogy odautazunk – tette még hozzá, de körülbelül annyi meggyőződéssel, mint ahogy búcsúzni szokott azzal, hogy „Akkor majd találkozunk”.

– Jó, Clara Beth nagymama. – Azt hiszem, bosszantotta, ha a teljes nevét kimondtam, ezért is szerettem használni.

– Apád ott van még a közelben?

– Nincs. Felment megnézni anyát – feleltem, noha fogalmam sem volt róla, hol van apa.

– Mondd meg neki, hogy nemsokára újra telefonálok.

– Megmondom. És köszönjük. Szia, Clara Beth nagymama!

A nagyanyám el sem köszönt, egyszerűen csak letette a telefont. Elmosolyodtam, arra gondolva, milyen bosszús lehet.

Apa a régi, földszinti dolgozószobájában volt, telefonon beszélt a munkatársaival. Azon tűnődtem, bemenjek-e hozzá, hogy elmondjam, nem kellene csak itt ülnie velem és betegre aggódnia magát, mást is csinálhatna. De mert úgy gondoltam, ezzel túllőhetek a célon, inkább visszamentem a nappalliba, lehuppantam a kanapéra. És akkor csöngettek. Nem mozdultam, remélve, hogy apa megy ajtót nyitni, de nem jött. Megint csöngettek.

– Nyiss ajtót, Haylee, én most telefonálok! – kiáltott ki apa.

Abban reménykedtem, hogy valamelyik barátunk az a suliból. Tudtam, hogyan fogok viselkedni, milyen ábrázatot vágok. Ha meglátják és meghallják, egész biztosan megbánják, hogy idejöttek. De persze lehet a rendőrség is valami friss hírrel. Kilestem az ablakon, és egy vadonatúj fehér Hondát láttam a felhajtónkon. A rendőrök négyajtós fekete Forddal közlekedtek.

Ajtót nyitva egy afroamerikai, hatvanas nőt pillantottam meg. Rövid, majdnem teljesen őszesbe fordult, szépen fésült, eredetileg fekete hajában néhány tincs még nem adta meg magát az öregedésnek. Valamivel magasabb volt nálam, de testesebb, férfias vállú, és a két barna szeme szinte elveszett széles arcában. Mivel nem fehér köpenyben érkezett, nem jöttem rá, hogy ő a segítő, akit apa felfogadott.

Egy pillanatra megfordult a fejemben, hogy Jehova egyik tanúja, de a kezében nem voltak brosúrák, se képes füzetek. A krémszínű blúza fölött sötétkék dzsekit viselt, hozzá fekete

nadrágot, és méretre készített cipőt rémes, fehér zoknival, ami a bokájánál ráncot vetett. Smink nem volt rajta, még rúzs sem, a fülében sem volt fülbevaló. A karórája nagy, férfias.

Már épp a számon volt, hogy azt mondom, nem akarunk semmit vásárolni, amikor megszólalt:

– Mrs. Lofter vagyok.

Nekem persze ez se mondott semmit. Ezzel az erővel azt is közölhette volna, hogy ő Miss Amerika.

– A rendőrségtől jött? – kérdeztem, mert elképzelni sem tudtam, hogy ha nem eladni akar, akkor honnan máshonnan jöhetne ide egy idegen.

– Nem. Dr. Bloom ajánlott, és az édesapád ma reggel felhívott. Legalábbis feltételezem, hogy az édesapád lehetett az.

– Én is azt hiszem – mondtam szárazon, ám aztán beugrott. – Maga jött segíteni? – Még mindig nem léptem hátra, hogy beengedjem.

– Igen, én – felelte.

– Apa! – kiáltottam el magam, de még mindig nem mozdultam. Csak befejezte már a telefonálást.

Mrs. Lofter majd szétrobbant a méregtől, a szeme nagyra tágult. Hátrébb léptem.

– Apa nekem nem szólt egy szót sem – vetettem oda magyarázatul a barátságtalan fogadtatásért. – Apa!

– Jövök már, jövök – válaszolta apa, és felénk tartott. Szerintem azt hitte, hogy a rendőrségtől jöttek. – Ó! Elnézést, épp telefonáltam. Mrs. Lofter?

– Igen – biccentett a nő.

– Mason Fitzgerald vagyok, ő pedig a lányom, Haylee – mutatkozott be apa a kezét nyújtva.

Én még mindig nem mozdultam.

A nő úgy nézett rám, mintha még egy szót sem beszéltünk volna egymással, vagy mint aki nem hiszi, hogy apám lánya vagyok.

El kell tanulnom tőle ezt a megsemmisítő pillantást, gondoltam magamban.

– Szóval te vagy a testvére… – kezdte, és nem kellett befejeznie a mondatot.

– Igen, az ikertestvére. – Életemben talán most először nem tettem hozzá (ahogy anya szokta) azt is, hogy *egypetéjű*. Hirtelen úgy döntöttem, hogy többé már nem is fogom. Mert akárhogy alakuljon is, mi már sohasem leszünk többé teljesen egyformák. Sőt lehet, hogy az ikret is elhagyom, marad a testvér. Bizonyára Kaylee is ezt szeretné majd, ha és egyáltalán hazakerül még.

Természetesen, ha hazakeveredik, nekem meglesznek a jó válaszaim és mentségeim a történtekre.

– Na és akkor hogy csináljuk? – kérdezte apa. – Gondolom, a helyzetet ismeri.

– Igen. Az alapoknál kell kezdenünk – mondta a nő olyan tónusban, mintha már évek óta, ha nem öröktől fogva a családunkhoz tartozott volna. A hangja erőt és tekintélyt sugárzott, de nem volt olyan leereszkedő, mint néhány tanáromé vagy Clara Beth nagyanyámé. Mindazonáltal a szavait elsősorban hozzám, és nem apához intézte. – Maguknak kettejüknek meg kell őrizniük az erejüket, továbbra is éljék a mindennapjaikat. Én majd segítek ebben. Mert ez nagyban befolyásolja Mrs. Fitzgerald állapotát.

– A mindennapjaink – ismételtem olyan keserűen, ahogy csak tudtam. – A mindennapi életünk odalett azzal, hogy az egész világ azt figyeli, mi történik, mi lesz ennek a vége.

– Minél inkább igyekeztek megőrizni az erőtöket, az édesanyád annál hamarabb lesz képes továbblépni – magyarázta nekem. – Mert neki most nagy szüksége van a morális támogatásra. Egy anya vagy egy apa számára nincs annál nagyobb csapás, mintha a gyerekét veszélyben tudja. Mérhetetlen fájdalom ez.

– De nekem is fáj – vitatkoztam a mellkasom előtt keresztbe font karral. – Hisz ő az ikertestvérem, az egypetéjű ikertestvérem. Attól a pillanattól fogva együtt voltunk, hogy megfogantunk. Néha úgy érzem, hogy még levegőt sem tudok venni anélkül, hogy ne gondolnék rá.

– Haylee – szólt rám apa korholón.

– De hát ez az igazság, apa. – Mrs. Lofterhez fordultam. – Tudom, mit akar mondani. Azt, hogy egy anyának mégiscsak nagyobb a fájdalma, mert a gyerekét a teste részének érzi. De Kaylee meg én ugyanígy egymás részei voltunk. Még a DNS-ünk is megegyezik. Még ennek alapján sem lehet eldönteni, hogy melyikünk melyik.

A nőnek egy arcizma sem rándult a kifakadásomra, és nem is lépett hátrébb. Úgy festett, mint egy tölgyfa, amit bárhová vet a sors, mély gyökeret ereszt.

– Akárhogy is – mondta nyugodt, összeszedett hangon –, gondolom, te is a legjobbakat szeretnéd édesanyádnak az adott körülmények között, nem? Mert a végén ez fog segíteni mindenkinek.

Gyűlölöm, amikor a tanárok, az orvosok és most ez a Mrs. Lofter is a bűntudatunkra építve próbálja elérni, amit akar.

Mind el akarják hitetni veled, hogy még a gyilkosság is kisebb bűn, mint az önzés.

– Igen – feleltem. – Természetesen.

– Akkor, kérlek, segíts nekem, hogy segíthessek neked, az édesapádnak és az édesanyádnak.

– Mit kellene tennem?

Úgy nézett rám, hogy hirtelen megint kislánynak éreztem magam, és a legszívesebben apa háta mögé bújtam volna a szigorú tekintete elől.

– Először is öltözz fel! Mert ebből is az erő sugárzik. Az édesapád és az édesanyád – mondta apa felé biccentve a fejével – egy reménysugárba kapaszkodnak. Úgy tudom, az édesanyád zavart állapotba került. Nem csak egy megrémült anya. Ezért normalizálnunk kell a körülményeket, hogy bizakodó lehessen, ahogy mindenki más is.

– Vagyis azt kívánja tőlem, hogy öltözzek fel, és csináljak úgy, mintha minden a legnagyobb rendben volna?

– Nem azt akarom, hogy viháncolj, mintha buliban lennél, de tegyél meg mindent azért, hogy az édesanyád úgy érezhesse, stabilitás veszi körül – mondta. – De ha azt látja, hogy te is bajban vagy, akkor az a maradék erejétől is megfosztja. És természetesen azt sem kívánom tőled, hogy házon kívül is így viselkedj. De az édesanyád fejében most rettenetesebbnél rettenetesebb dolgok járnak, és ezért csak sír. Nem élhet örökké nyugtatókon, valamennyien azt szeretnénk, hogy ő is visszanyerje az erejét. Én egész idő alatt vele leszek, de egyedül nem fogom tudni megcsinálni.

– Értjük – bólintott apa, és szigorúan nézett rám. – Köszönjük, Mrs. Lofter.

– Kérem, kísérjen oda hozzá, Mr. Fitzgerald. Az én dolgaimról majd azután beszélünk, ha már vele voltam egy ideig, és eldöntöm, hogy tudok-e rajta segíteni, vagy sem.

A nő megint rám nézett, de semmi együttérzés nem volt a pillantásában, és még egy halvány mosoly sem jelent meg az arcán. Talán amiatt, hogy túl erőszakosan indítottam, nem hiszi, hogy meg vagyok rendülve, ahogy állítottam. Megesküdtem, hogy bebizonyítom neki, én is szenvedek. Apa és a nő elindult a lépcső felé. Én meg bementem a konyhába, magamhoz vettem néhány csokis kekszet, és magam is felmentem a szobámba. Tulajdonképpen már örültem, hogy ez a nő itt van, és azt akarja, hogy anya kedvéért normálisan viselkedjünk. Így most lezuhanyozhatok, hajat moshatok, és még egy kis rúzst is feltehetek. Tán még a telefonokat is felvehetem. És ha bárki bármi megjegyzést tenne, vagy meglepődne, amiért ilyen összeszedett vagyok, könnyedén rávághatom, hogy a pszichológus segítőnk kérésére teszem, hogy segítsünk anyának.

Amikor kijöttem a fürdőszobából frissen szárított hajjal, kopogtattak, mire magam köré tekertem egy fürdőlepedőt.

– Szabad! – szóltam ki, azon tűnődve, vajon Mrs. Lofter érkezett-e egy listával, amire felírta, hogy még mi mindent kíván tőlem.

De apa volt az.

– Nagyon jó ez a nő – fogott bele mindjárt. – Figyeltem, mit csinál anyáddal. Máris belediktált némi ennivalót, és rávette, hogy lezuhanyozzon, és másik ruhát vegyen fel.

– Korábban hol dolgozott? – kérdeztem.

– Egy elmegyógyintézetben, onnan ment nyugdíjba, de vannak magánbetegei. Szerencsénk van vele.

– Elmegyógyintézetben?

– Ez jó. Ő tényleg szakértője a mentálhigiénének, Haylee. Az ilyeneknek nagyjából az a dolguk, amit egy pszichiáter csinál, diagnosztizál, gyógyszer írt fel, és abból, amit dr. Bloom elmondott, jártas az olyan esetekben is, amilyenben most mi vagyunk.

Elhúztam a számat, de bólintottam.

– Igazad volt, apa. Szerintem is jól jön a segítség valamennyiünknek. – Aztán a tükör előtt megállva sorra vettem, mit vehetnék fel. Biztosan jönnek látogatók. Úgy döntöttem, hogy fogadom őket, és megszakasztom a szívüket a mély bánatommal.

Apa még mindig engem nézett.

– Ugye te mindig azt gondoltad anyáról, hogy bolond? – kérdeztem tőle anélkül, hogy ránéztem volna.

– Ne mondj ilyet, Haylee, különösen most ne.

Megpördültem.

– Kaylee egész biztosan nem akart volna ennyire különbözni, és nem is hajszolta volna bele magát ebbe a kapcsolatban azzal az idősebb férfival, ha anya őrült módon nem ragaszkodik körömszakadtáig ahhoz, hogy egymás tükörképei legyünk. És akkor te sem hagytál volna el minket. – Nem kíméltem. – Akkor itt lettél volna, hogy segíts nekünk.

Apa összerándult, mintha arcul ütöttem volna.

– Senkin sem segít, ha most vádaskodni kezdesz. Most az a dolgunk, hogy segítsünk anyádnak és a rendőrségnek.

– Ahogy akarod – vontam vállat. – Megteszem, amit a doktornővér akar. Felöltözöm, hogy szalonképes legyek. Az a nő itt lesz velünk éjjel-nappal?

– Igen. A vendégszobában fog aludni. Már be is vittem a bőröndjét. Nekem most néhány órára el kell mennem. Hívj a mobilon, ha szükséged lesz rám, vagy kapsz valami hírt – kérte. – Hazafelé hozok valamit vacsorára. Mit szeretnél?

Haboztam. Annak ellenére, amit Mrs. Lofter mondott, még mindig úgy gondoltam, jobb, ha nem mutatok túlzott lelkesedést.

– Nekem mindegy – feleltem. – Az étel most egyáltalán nem fontos. – Valójában szívesen ettem volna egy kis kínai kaját.

– Jól van, majd kitalálok valamit.

– A rendőrséget hívtad már, hogy van-e előrehaladás?

– Nem zaklathatom őket állandóan, Haylee. Hadd végezzék a munkájukat. Úgyis abban a pillanatban telefonálnak, amint nyomra bukkannak.

– Nem nagyon hiszek benne, de... Kaylee talán elejtett néhány szót valamelyik barátunknak, amin el lehetne indulni – próbálkoztam. – Esetleg áthívhatnék egy-két embert, hátha kiderül, hogy mégiscsak tudnak valamit.

– Nem hiszem, hogy jó ötlet lenne – rázta meg a fejét apa. – Várjunk ezzel, amíg anyád összeszedi magát.

– Jól van. Akkor csak telefonon beszélek velük.

Apa elment.

Mintha a telefonom hallotta volna, mit mondtam, villogni kezdett. Már el is felejtettem, hogy lenémítottam. A kijelzőn láttam, hogy Sarah Morgan hív, az a lány, aki alig három hónapja költözött ide a családjával. Most először váltott iskolát, és most először kellett új barátokat keresnie magának. Az osztályfőnök Kayleet adta mellé „nagy testvérként”, az ő feladata lett körbevinni, bemutatni a többi

lánynak, segíteni neki beilleszkedni. Anya panaszkodni akart az ofőnél, hogy miért nem kettőnket jelölt ki Sarah „gyámjának”, de én lebeszéltem róla, mert eszem ágában sem volt felvállalni azt a terhet, hogy pátyolgassak valakit. Azzal szereltem le anyát, hogy nem számít. Hisz amit Kaylee tesz, azt teszem én is: „Nem is tudnánk másképp csinálni. Mindig mindenben együtt vagyunk, nem igaz?”

Anya belenyugodott. De Kaylee volt az, aki majdnem mindenben segítette Sarah-t.

Végtére is egymásnak voltak kitalálva. Sarah szelíd, babaszerű lány volt, világosbarna, apró szemekkel. Mindig megdöbbentette, amiket mondtam, főleg, ha fiúkról volt szó. S noha elmondása szerint a szülei nem voltak igazán vallásosak, őt meg az öccsét, Rubent mégis egy Sacred Hills nevű egyházi iskolába járatták Pittsburghben. Az iskolában egyenruhát viseltek. A jelek szerint a mi iskolánkat elég jó hírűnek ítélték ahhoz, hogy ide írassák be őket, és ne egy másik egyházba.

Amikor először találkoztam vele, úgy éreztem magam, ahogy a sátán érezhette magát az éden-kertben. Képtelen voltam felfogni, hogy lehet valaki ennyire naiv és ártatlan, és komoly élvezettel láttam hozzá az „elrontásához”, ahogy Kaylee nevezte, aki próbálta megvédeni, de hiába, mert Sarah nem sokkal később már kihívóbban öltözködött, sminkelte magát, és velünk együtt káromkodott a mosdóban. Ahogy a régi iskolájabeli fiúkról beszélt, azok leginkább papírmasé figurákra emlékeztettek.

- Ne járasd már a bolondját vele! – intett Kaylee. Máskor meg: – Nem, Chuck Benson nem hozzá való fiú. Ne próbáld rászabadítani.

Nekem azonban sikerült rávennem Sarah-t, hogy elmenjen Chuckkal Marsha Bowmanékhoz bulizni. Sarah akkor először ivott, és Kaylee sokat vesződött azzal, hogy kijózanítsa annyira, hogy hazamehessen, aztán engem okolt mindenért, mondván, Chucknak fogalma sincs arról, hogy mit csinál, de nekem több eszem is lehetne.

Az én kisangyal testvérkém folyton kioktatott. *Na, most aztán mennyire marad angyali?,* gondoltam, amikor felvettem a telefont.

A legsíribb hangomon azt sóhajtottam:

– Haylee Fitzgerald.

– Ó, Haylee! – kezdte Sarah. – Egész nap Kaylee-ért imádkoztam.

– Imádkozhatnál mindannyiunkért – mondtam.

– Értetek is imádkoztam. Annyira sajnálom. Tényleg, hogy vagy? A mamád biztosan belebetegedett az aggodalomba. A szüleim arra kértek, mondjam meg neked, hogy ők is mennyire sajnálják.

– Senki el nem tudja képzelni, min megyünk keresztül, amíg át nem élnek valami hasonlót. – Ezt egy filmben hallottam, amit nemrégiben láttam. Hirtelen úgy éreztem magam, mint egy tehenészetben. *Fejd ki!,* mondtam magamnak. *Fejd ki az együttérzést az utolsó cseppig.*

– Igen, tudom. Van már valami hír róla?

– Semmi – feleltem. – És ne haragudj, de sírás nélkül nem tudok tovább beszélni. Mondd meg mindenkinek, hogy köszönöm. – Hallottam, hogy Sarah elsírja magát. – Szia, szia! – suttogtam, és letettem. Egy pillanatra rossz érzésem támadt.

Aztán kopogtattak a résnyire nyitva hagyott ajtón. Apa jött volna vissza?

– Elnézést a zavarásért – mondta Mrs. Lofter a földet nézve. Rajtam még mindig csak a törölköző volt. – De édesanyád látni szeretne.

– Engem? Biztos, hogy engem akar látni?

Mrs. Lofter annyira meglepődött, hogy az már szinte nevetséges volt.

– Mi olyan szokatlan ebben?

– Hát már nem zavarodott? Úgy értem, korábban arra sem emlékezett, hogy Kayleet elrabolták. Apa épp emiatt kérte az ön segítségét, nem? Ezért azt hittem, hogy most is kettőnket hívatott.

– Vannak már világos pillanatai – közölte Mrs. Lofter. – De az elme így védekezik a fájdalmas valósággal szemben. Ám a végén minden helyreáll.

– Ez biztos?

– Igen.

– Hát, maga tudja. Maga a szakember – mondtam. – Jövök mindjárt, csak felöltözöm.

Mrs. Lofter bólintott, kiment, és becsukta az ajtót. Létezik, hogy tényleg ilyen hatékony? Vajon mennyi idejébe telik, hogy kitalálja a betegei gondolatait, és ami még ennél is fontosabb, a betegei rokonainak a gondolatait?

Nem tudtam eldönteni, mit vegyek fel. Hivalkodó vagy kihívó nem lehetett, de szürke kisegérnek sem akartam látszani. Lehet, hogy Simpson nyomozó is beugrik valamikor. A legtöbb ruha, amit anya vett nekünk, dögunalom volt, annyira jellegtelen, hogy még a bűnözők is bátran viselhették volna egy-egy azonosítási procedúrán. Végül egy kissé már

megfakult, régebbi blúz mellett döntöttem. Rózsaszín volt és hosszú ujjú, amit a házból kilépve mindig a könyökömig feltűrtem. De most begomboltam a csuklómnál, felvettem hozzá az új farmeromat és egy kék sportcipőt. Tudván, hogy anya lesz az első állomás, gyorsan megnéztem a tükörben a rúzsomat, nehogy túl elevennek hassak. Erre anya korábban mindig ugrott, most is megteheti, gondoltam, és bementem a szobájába.

A fotelban ült, amelynek kárpitja harmonizált a szoba berendezésével. Mrs. Lofter a haját kefélte épp, amikor beléptem. Anya sosem engedte, hogy csak az egyikünk fésülgesse: ha valamelyikünk végzett, gyorsan összekócolta a haját, és jöhetett a másik. Mrs. Lofter egy pillanatra abbahagyta, amit csinált, és felém biccentett. Lassan közelebb mentem anyához, aki pontosan olyan gyanakvó pillantással méregetett, mint olyankor szokott, ha valamelyikünk valami rosszat csinált.

– Mondd meg nekem, miért – kérte. – Mondd meg, miért keverte magát ekkora veszélybe.

Megkönnyebbülten megvontam a vállam, amiért nem engem vádol miatta.

– Már mondtam, anya.

Mrs. Lofter hátrébb lépett, de a szobában maradt. Engem nézett, várta, hogy mit mondok.

– Gondolom, izgalmasnak találta. Hogy végre olyasmit csinálhat, amihez kedve van. Tudta, hogy én sosem tennék ilyet, de ő megtette.

Anya a fejét rázta.

– Soha semmit nem titkolt előlem.

– Most pontosan ezért csinálta – fejtegettem. -Mert, azt hiszem, csinálni akart valami veszélyeset. Én sokszor kértem, hogy hagyja abba. De ő azt hitte, csak a féltékenység mondatja velem. – Mrs. Lofter-re néztem. Idegesített, hogy néz. Rájött vajon, hogy hazudok? – A testvérem és én mindig megbeszéltük korábban, hogy kikkel barátkozunk, kikkel nem. Bennünket így neveltek – magyaráztam Mrs. Lofternek.

Ő nem szólt egy szót sem.

– De te segítesz őt megtalálni, igaz, Haylee? – kérdezte anya. – Ugye mindent megteszel ezért, amit csak lehet?

– Elmondtam a rendőröknek mindent, amit csak tudok, anya. Még azt is felajánlottam, hogy velük megyek keresni, de apa nem akarta. Így nem tehetek mást, mint várom, hogy a rendőrség tegyen valamit. Készítettem apának reggelit, és én is ettem egy keveset. Örülök, hogy te is reggeliztél – tettem hozzá, a tálcán lévő tányér és az üres pohár felé biccentve. – Erősnek kell lennünk, hogy segíthessünk Kayleenek, ha hazajön.

– Hát nem édes? Ugye, milyen édesek a lányaim? – kérdezte anya Mrs. Loftertől, aki erre elmosolyodott. Anya megrázta a fejét. – De látom rajtad – folytatta –, hogy te is milyen elveszett vagy. Mintha téged is elraboltak volna, igaz?

Bólintottam, ám ezúttal, amikor Mrs. Lofferre néztem, úgy láttam, hitetlenkedve, sőt gyanakodva méreget. *Nem kellene itt lennie, amikor anyával beszélgetek,* gondoltam. Meg is mondom majd apának.

– De igyekszem erős maradni mindannyiunk kedvéért – nyomatékosítottam sokkal inkább Mrs. Lofter, semmint anya

kedvéért. – És apának is segítek mindenben. Reménykednünk kell, hogy megtalálják őt.

– Igen, az én jó kislányom. Az én kislányaim nagyon jók – jelentette ki végül anya, Mrs. Lofterre mosolyogva.

– Természetesen, Mrs. Fitzgerald – mondta az asszony. – Ezért is fordul majd jóra minden.

– Apád hol van? – kérdezte anya.

– Elment néhány dolgot elintézni.

– Micsodát?

– Azt nem tudom. De nemsokára itt lesz. És telefonált Clara Beth nagymama is – jutott hirtelen eszembe.

– És mit mondott?

– Fontolgatják, hogy ideutaznak.

Anya csak hallgatott.

– Tehetek valamit érted, anya?

Ő hátradőlt a fotelban, és végignézett rajtam.

– Nehéz látnom, hogy csak az egyikőtök van itt – suttogta. – Olyan fájdalmas. Olyan, mintha az ember a napba nézne. – A szívére tette a kezét.

– Fel kellene állnia, Mrs. Fitzgerald, és csinálni valamit. Sokat segítene, ha elfoglalná magát – jegyezte meg Mrs. Lofter.

Anya megrázta a fejét. Nyomban láttam, hogy már megint magába fordul.

– Nagyon nehéz – súgta. – Egyiket a másik nélkül látni…

Megcsörrent a telefon, ugyanakkor csöngettek is.

– Megyek, megnézem – mondtam Mrs. Lofter-nek. – Fontos lehet.

Az asszony bólintott.

Anya hirtelen felkapta a fejét, a szemében remény csillant.

– Hazajött? Kaylee jött meg?

– Haylee megnézi, ki az, aztán visszajön magához – nyugtatgatta Mrs. Lofter.

Szabályszerűen kirohantam, majd le. Rémesen éreztem magam anya előtt. A telefont nem vettem fel, üzenetrögzítőre volt állítva. Hallottam, hogy apa testvére az Hawaiiból. A bejárathoz siettem.

Ezúttal a két nyomozó, Cowan és Simpson érkezett.

– Megtalálták? – kérdeztem abban a pillanatban, hogy kinyitottam az ajtót.

– Még nem, Haylee – felelte Cowan hadnagy. Bejöttek. Nem tetszett, ahogy rám néztek. Cowan hadnagy kinyitott egy kis jegyzetfüzetet. – A testvére barátnője, Sarah Morgan... – kezdte, majd elhallgatott.

– Kayleehez közelebb áll, mint hozzám. Ő nagylelkűbb a lúzerekkel, mint én – mondtam. – Sajnálta Sarah-t, én meg a kedvéért elviseltem. Miért? Tudott valamit, ami segíthet?

– Csak annyit, hogy Kaylee nagyon nyugtalan volt az utolsó napokban. Azt nem árulta el neki, hogy miért, de Sarah azt is mondta, hogy ilyen nyugtalannak és tanácstalannak még sosem látta.

Simpson nyomozóra néztem, azon tűnődve, van-e barátnője. Nem volt az ujján karikagyűrű.

Vállat vontam. Csupán ennyit tudtak meg tőle?

– Nem csoda, mert megfenyegettem, hogy elmondok anyának és apának mindent az internetes románcáról, persze hogy ideges volt. És meg is akartam mondani, de Kaylee lebeszélt róla, azt ígérte, ha találkozik ezzel az illetővel, és

kiderül, hogy nem az, akinek gondolja, akkor abbahagyja, de szerintem csak kamuzott.

– Kamuzott? – ismételte Simpson nyomozó.

– Hogy segítsek neki a terve végrehajtásában, a mozival.

– És feltételezte, hogy elszökik vele, ha tetszik neki? – kérdezte Cowan hadnagy.

Bólintottam.

– Azzal fenyegetett, hogy ezt fogja tenni, ha csak célozgatni is merek az internetes kapcsolatára. Még soha ilyen eltökéltnek nem láttam, ezért nem kételkedtem benne.

– Sarah azt mondta, hogy ő a testvére legjobb barátnője – állította Simpson nyomozó. – És azt is, ha Kaylee szökni akart volna, akkor arról tudott volna. Neki biztosan elárulta volna. Közeli barátnők voltak.

– Hát, nem igazán – csóváltam meg a fejem. – Csak szeretett volna az lenni. De sohasem jött velünk sehová. Még bulizni sem járt velünk, és Kaylee újabban már hozzánk sem hívta át. Én egy szavát sem hinném.

– Összekaptak a testvérével egy Matt Tesler nevű fiú miatt? – tette fel hirtelen a keresztkérdést Cowan hadnagy, ahogy egy ügyvéd próbálja összezavarni a tanút egy tárgyaláson.

– Hogy jön ez ide? Mit számít ez most?

– Mert szeretnénk tisztán látni, Haylee, megérteni, hogy mit tett Kaylee, és miért – felelte Simpson nyomozó.

Megvontam a vállam.

– Ez régebben történt. Már nem is beszéltünk róla. Kaylee túljutott rajta. Sarah Morgan szánalmas – jelentettem ki. – Kaylee csak azért, hogy engem bosszantson, nem ment volna

bele egy viszonyba egy idősebb férfival, ahogy azt Sarah sugallhatta.

– Csak tudni szeretnénk, hogy maga meg a testvére tényleg olyan bizalmas kapcsolatban voltak-e egymással, mint ahogy állítja – magyarázta Cowan hadnagy. – Talán mégiscsak voltak olyan dolgai, amikről maga nem tudott.

Kezdett idegesíteni.

– Hát persze hogy vannak olyan dolgai, amikről nem tudok. Nem tudom például, hol van most, mint ahogy azt sem, hogy szabad akaratából van-e ott.

– Jól van – mondta Cowan hadnagy. – Azért csak gondolkodjon tovább. Talán mégis eszébe jut valami, vagy talál valamit a holmijai közt.

– Rendben – bólintottam. – De pillanatnyilag nagy a baj anyával. Most már van mellette egy gondozó, aki segít neki. Vissza kell mennem hozzá, hátha szüksége van valamire.

– Az édesapja hol van? – kérdezte Simpson nyomozó.

– Elment valamit elintézni a munkájával kapcsolatban. Majd megmondom neki, hogy itt jártak. Nemsokára itthon lesz.

Egyik nyomozó sem szólt egy szót sem. Cowan hadnagy már a kilincs után nyúlt. De még mielőtt kiléptek volna, Simpson nyomozó visszafordult, és azt mondta:

– Az ő nevét lehagyta a listáról.

– Kiét?

– Matt Teslerét.

– Ó! Mert már nem lakik itt.

– Hanem hol?

– Nem tudom. Nem ő volt életem nagy szerelme, vagy ilyesmi. A suliban biztos meg tudják mondani, hová költöztek a családjával, de nem hiszem, hogy ez segítene rajtunk.

Simpson bólintott, és becsukta maga mögött az ajtót. Én meg csak álltam ott füstölögve. Ez a kis irigy dög, ez a Sarah Morgan. Engem sosem szeretett. Most meg bajt kavar. *Hát majd én elveszem tőle a kedvét,* gondoltam. *Elmondom mindenkinek, aki telefonál, hogy hajszál híján rossz nyomra terelte a rendőrséget, miközben Kaylee ki tudja, hol szenved.*

Felsiettem az emeletre, minden lépésnél tervezgettem és gondolkodtam. Anyának és Mrs. Lofter-nek azt mondom majd, a rendőrök megígérték, mindent elkövetnek, hogy megtalálják Kayleet. S mindezt olyan bizakodva és optimistán, ahogy csak telik tőlem. Aztán, amikor anya már nem látja, eljátszom Mrs. Lofternek, mennyire kétségbe vagyok esve. Elmosolyodtam, mert eszembe jutott, hogy Mrs. Lofter talán még meg is simogatja a fejemet, nem mintha olyan nagyon vágytam volna rá. Úgysem úgy csinálná, ahogy szeretném.

Mindketten rám néztek, amikor beléptem, de mielőtt szóra nyithattam volna a számat, anya mondott valamit, amitől megdöbbentem:

– Kaylee… – mosolyodott el. – Hála istennek, hogy újra itthon vagy!

10

Kaylee

Úgy hallottam, mintha egynél több ember lépkedne fel és le a lépcsőn a bezárt alagsori lakás ajtaja előtt. Aztán azt, hogy fordul a kulcs a zárban, mire felültem, remélve, hogy a megmentőim érkeztek.

De elaludtam, és csupán álmodtam az egészet. Egész pontosan azt, hogy Haylee rohant be hozzám apa és anya előtt, töredelmesen bevallotta, mit tett, hogy miatta kerültem ebbe a helyzetbe. Azt hitte, meg tud majd birkózni a bűntudatával, de az üres szobám, a csukott könyveim az íróasztalon, az üres székem a reggeliző- és a vacsoraasztalnál felőrölte a magabiztosságát, hisztériás zokogás fogta el, és a háziorvosunk kénytelen volt nyugtátokat adni neki. Egész testében reszketett, mint amikor nagyon fázik az ember.

Ezután mondta el a rendőröknek, hogy hol kell keresni engem. Láttam, ahogy a rendőrök a ház előtt elfogják Anthonyt, majd lesietnek a lépcsőn értem. Odakint egy mentőautó is várakozott, arra az esetre, ha szükség volna rá. Apa és anya is odakint várakozott. Haylee a járőrkocsi hátuljában ült.

Nyílt az ajtó, én visszatartottam a lélegzetem. Lehet, hogy az álmom jelzés?

És valóban jött valaki, de nem a megmentőim. Anthony lépett be széles vigyorral az arcán, rám nézve, illetve keresztülnézve rajtam, hisz fel sem tűnt neki a csalódottságom. Ő álmai szerelmét látta, aki sugárzó mosollyal köszönti hazatérő párját. Az jutott eszembe, hogy ha csalódásomban és félelmemben megállna a szívem, ő akkor fogna, és beültetne egy székbe vagy az ágyba, és ugyanúgy beszélne hozzám, mintha semmi rendkívüli nem történt volna. Eltűnődtem, vajon melyikünk vágya az erősebb, az övé, hogy legyen valakije, akit szerethet, és aki viszontszereti, vagy az enyém, hogy elszökhessek, hogy hazamehessek. Melyikünk vágya fog beteljesülni a végén?

Anthony furcsamód anyára emlékeztetett. Bármit mondott is neki apa, a nagyszüleink, a tanáraink vagy mások, ő képtelen volt látni, hogy Haylee meg én két külön gyerek vagyunk. Tudomást sem vett a köztünk lévő különbségekről. Úgy alakította az életünket, mintha egyikünk csupán a másik árnyéka volna. Amikor még kicsik voltunk, se Haylee, se én nem tudtuk, hogyan szállhatnánk szembe vele. Magam is azt szerettem volna, ha saját magunk lehetünk, de én sosem voltam ebben olyan dacos és elszánt, mint Haylee, amikor már nagyobbak és bátrabbak lettünk. Mi volt a baj? Haylee megutált volna, amiért olyan toleráns vagyok? Mert ezzel megnehezítettem az életét? Ezért állt bosszút rajtam?

Anthony nagy méretű katalógusokat hozott. Letette őket az ebédlőasztalra, majd visszament az ajtóhoz a zöldségekért, amiket vásárolt. Szirénák nem vijjogtak. Nem voltak odakint rendőrök. Senki sem talált rám. Hirtelen úgy éreztem, mintha belesüllyednék az ágyba. A szabadulásom álom volt csupán, vágyálom.

– Hoztam neked egy kis házi feladatot – közölte Anthony a katalógusok felé intve a fejével, miközben a zöldségeket odavitte a mosogatóhoz. Nem mozdultam. Elkezdett kipakolni. Meglepetten nézett vissza rám. – Menj már! Nem kell megvárnod. Lapozd csak át őket. Tudom, mennyire vártad. Ha van valami, amit a nők imádnak, az a vásárlás, az új holmik, amikkel kicsinosíthatják az otthonukat. Apa rövid pórázon tartotta mamit e tekintetben, és ez nekem nagyon nem tetszett.

Várta a reakciómat. *Jobb, ha átlapozom a katalógusokat, ha lelkesedést mutatok,* gondoltam, ezért felálltam, és odamentem az asztalhoz.

Három vastag katalógus volt ott szőnyegmintákkal, kettő függönyökével. Felvillant előttem, amikor anya újratervezte a nappalit, és Haylee meg én ott ültünk vele az asztalnál, amikor a lehetőségeket mérlegelte. Még a pro és kontra érveire is emlékszem, amiket hozzáfűzött egy-egy mintához. Közben én is tettem egy-két megjegyzést, hogy lássa, érdekel a dolog.

– Most aztán nem panaszkodhatsz, hogy nincs miből válogatnod – mondta Anthony. – És most… – dörzsölte össze a kezét – akkor hát mi legyen ebédre? Mit szólnál egy kis sajtos pulykához? Vettem ilyen tekercseket.

Az egyiket felém mutatta. Finomnak ígérkezett, Haylee meg én szerettük. A gyomrom hirtelen meg is kordult.

– Az jó lesz, köszönöm.

– Nincs mit köszönnöd. Én köszönöm neked – mondta erre Anthony mosolyogva. – Neked köszönhetem, hogy újra élek. Már nem is tudom, mióta nem éreztem élőnek magam. – Elnevette magát. – Talán sohasem. De akiket a csillagok

összehoznak, azok kiegészítik egymást, tudod? És mi ketten pontosan ilyenek vagyunk, mi megtaláltuk egymást ebben a nagyvilágban, csak ezt manapság már kibertérnek nevezik, nem?

Láttam, büszke magára, amiért ilyen okosat mondott. Várta, hogy mit válaszolok.

– De igen – varázsoltam lelkesnek szánt mosolyt az arcomra.

Leültem, és kinyitottam az egyik katalógust. Ahogy belelapoztam, újra elhatalmasodott rajtam a félelem. Rettegtem, hogy nagyon sokáig itt kell maradnom, olyan sokáig, hogy az emberek, akik szerettek, már képtelenek lesznek aggódni miattam, talán nem is gondolnak rám. Folytatják az életüket, és a napi teendőik kiűzik az emlékemet is a fejükből, olyan hosszú időre, hogy a végén olyan leszek számukra, mintha meghaltam volna.

Hogy is lehetne másképp? Nem tölthetik minden percüket a telefon mellett, várva, hogy a rendőrség valami jó hírrel álljon elő, vagy ami azt illeti, bármilyen hírrel. Talán pár hétig még maguk is a keresésemre indulnak, míg a végén rájönnek, hogy ez sem segít. Anya talán ráveszi apát, hogy plakátolják ki a fényképemet, talán újsághirdetést adnak fel, esetleg a tévében is mutatnak, de aztán már a média is frissebb híreket akar. Mert mindenkinek élnie kell a maga életét, nem?

De a legeslegjobban mégiscsak egy óra mutatói hiányoztak nekem.

Természetesen eltűnődtem azon is, Haylee vajon milyen hamar szokik hozzá ahhoz, hogy nem vagyok ott mellette. Nagyon reméltem, hogy sokkal tovább tart, mint szerette

volna. Gyűlölni akartam, hosszan tartó szenvedést és fájdalmat kívánni neki, de képtelen voltam rá. Elképzeltem, hogy ott üldögél a megbánás poklában, és bármily nehéz is elhinni, őt jobban sajnáltam, mint saját magamat. Ez mindig így volt, bármit tett is, mindig őt szántam jobban. Ő pedig gyűlölte. Talán a lelkem mélyén pontosan ezért csináltam.

– Ne merj sajnálni! – sziszegte nekem ilyenkor. – Egy csöppet sem vagyok gyengébb nálad, Kaylee. Épp ellenkezőleg.

Szinte magam előtt láttam az én büszke, egoista ikertestvéremet, ahogy bánatosan bámul kifelé az ablakon, bámulja azt a világot, ami most már csak az övé, azt a világot, ami más, mint amiben idáig éltünk.

– Tudod, miért, Kaylee? – mondta nekem egyszer, amikor megkérdeztem tőle, miért bámul ki olyan szomorúan az ablakon. – Azért, mert jobban szeretek kibámulni az ablakon, mint tükörbe nézni. Mert odakint nem téged látlak.

Annyira megdöbbentett, amit mondott, hogy nemcsak a hideg futott tőle végig a hátamon, de a szívem is belesajdult.

A testvérek vagy úgy szeretik egymást, ahogy senki más, de az is megtörténik, hogy a szeretet helyébe egyszer csak a gyűlölet lép. És a családon belüli kapcsolatok szétesése sokkal fájdalmasabb, mert a fájdalom mélyebbről fakad. Mert az ember a vérében érzi, és elveszíti vele az örökséget. És végül teljesen magára marad. Ez az igazi definíciója az ott-hontalanságnak. Ez látszik azoknak az embereknek a tekintetében, akiket megtagadnak, és akik végül az utcán találják magukat, és belevesznek a láthatatlanságba. Még az emlékük is darabokra hullik, mint az üvegcsillagok, és

belepotyognak egy emésztőbe, amely elsodorja őket a feledés csatornájába.

A feledés csatornájában végzem majd én is. Már csak idő kérdése, az időé, ami az arcomba kapaszkodva húz magával egyre messzebbre azoktól, akiket ismertem, akik szerettek, köztük anyától is. Anya is ködbe vész, zavarodottan, megtörtén, és elfogy majd idő előtt, és olyan csöndes és haszontalan lesz, mint a harang, ami sohasem kondult meg. Magamban csöndesen elsirattam mindenkit, kivéve saját magamat. Hogy tudnék más lenni? Hogy tudna valaki, aki az önzést sosem ismerte, egyik pillanatról a másikra kegyetlenné válni?

Átlapoztam még néhány oldalt, majd Anthonyra néztem, aki szorgalmasan készítette a szendvicseimet. Úgy centizgette a hozzávalókat, mintha minden milliméter számítana. A kenyereket négy tökéletesen egyforma darabra vágta, gondosan petrezselyemmel és paradicsommal díszítette. Amikor elkészült, pillanatokig csak nézegette az ételt, mintha valami gyönyörű műtárgyat készített volna valakinek, akit szeret. Aztán felém fordult, rám mosolygott, majd egy konyharuhát terítve a karjára, úgy indult felém a szendvicsekkel, mint a pincér egy nagyon drága, elegáns étteremben.

– Asszonyom. – Letette elém a tányért, és hátrébb lépett. – Na, milyenek? Látod? Igazi művész vagyok. Ó, és vettem a kedvenc üdítődből is! – A hűtőhöz lépve kinyitott egy üveget, és pohárba öntötte a szénsavas italt.

Haylee kedvenc itala volt, nem az enyém. Anthony vajon mindent felírt magának, amit Haylee szeretett? És Haylee tényleg elmondott mindent magáról, felsorolta mindazt, amit

szeret? Valójában nem lepett meg. Haylee mindig közölte mindenkivel, hogy miből mi a legjobb. Én nem nagyon szerettem ezt az üdítőt, de megittam, ha Haylee ezt kérte anyától. Életem során annyiszor ettem és ittam azt, amit ő szeretett, hogy már fel sem tűnt, és ezúttal is teljesen normálisnak tekintettem.

Ugyanakkor, ha én szerettem valamit, Haylee meg nem, és mégis olyat kértem, ő is megette, megitta első alkalommal, de aztán figyelmeztetett, ha még egyszer azt merem kérni, akkor talál valami olyat, amit végképp nem bírok, és szántszándékkal mindig azt fogja kérni. Persze ellenkezhettem volna, szembeszállhattam volna vele, ahogy ő tette, de sokkal egyszerűbb volt hagyni, hogy legyen meg az akarata. És most is, elég ironikusan, egyszerűbb volt azt tenni, amit Anthony akart. Tulajdonképpen, ha lehunytam a szemem, akár úgy is érezhettem volna, hogy otthon vagyok.

– Láss hozzá! – szólt rám. – Egyél! Ne várj rám. Tudom, hogy éhes vagy.

Magának is kezdett szendvicseket készíteni, én meg nekiláttam az evésnek. Nem voltam még itt nagyon hosszú ideje, bár minden múló perc óráknak tűnt, és minden múló nap, bármennyire szerettem volna is, hogy ne így legyen, egy-egy hangosan bevert szög volt a koporsómban. Minden reményem hol csak elcsordogált, hol pedig kiáramlott a szívemből. Szerettem volna ellenállni, visszautasítani Anthony minden kedves figyelmességét, de a testem nem engedelmeskedett az akaratomnak.

Éhes voltam. Szomjas voltam. Egyre azt hajtogattam magamban, hogy muszáj ennem és innom, hogy erős maradjak, de pontosan tudtam, mindenképpen elfogadnám

az ételt meg az italt, és haragudtam magamra miatta. Minél inkább belementem abba, amit Anthony akart, annál inkább elbátortalanodtam. Apránként adtam be a derekam, mindenekelőtt azzal, hogy a körülményekhez képest igyekeztem minél tisztábbnak és egészségesebbnek megőrizni magam. Tudtam, hogy ez az ember mennyire örül ennek, és arra gondoltam, most, hogy látom, fel sem merül benne, hogy ellenállhatok neki, hiábavaló lenne nyíltan szembeszegülnöm vele. És szívből megvetettem magam a következő gondolatomért, mert olyan volt, mintha okokat akarnék találni arra, hogy igazoljam magam előtt, amiért megbocsátó vagyok vele, ám mégis úgy találtam, hogy ez az ember érzelmileg kétségbeejtő helyzetben van, és így inkább szánalomra méltó.

Abból, amit elmondott nekem, kiderült, hogy nem volt igazi családja, és abból, amit most látok, tudható, hogy barátai sincsenek. Igen, kétségtelenül elrabolt engem, a falhoz láncolt, de mégis képes a könyörületre, némi belátásra. Hogy lehetne szembeszegülni egy ilyen emberrel? Vajon lenne-e erőm és elszántságom ahhoz, hogy leszúrjam a kenyérvágó késsel, és ha nem is megölni, de legalább súlyosan megsebesíteni, hogy aztán elszökhessek, mondjuk, akkor, amikor ott alszik mellettem az ágyban? Lehetőségem volna rá, de képes volnék megtenni?

Anthony odajött az asztalhoz, és leült.

– Hogy ízlik a szendvics? – Szüksége volt az elismerésre, és ezúttal nem esett nehezemre a válasz.

– Nagyon finom.

– Mert minden friss. Azzal nem lehet vetekedni – mondta, és nekilátott az evésnek. Magának sört töltött. – Amikor

leköltöztem ide, leginkább azért, hogy ne bosszantsam apát, akkor még mami hozott nekem enni. De apa egyik nap, az egyik olyan nap, amikor megint berúgott, annyira megdühödött emiatt, hogy megparancsolta maminak, csak maradékot adhat nekem, az előző napit vagy a két nappal korábbit. Nekem persze először fel sem tűnt, mert mami szépen tálalta, de a végén azért rájöttem. „Te is feljöhetsz, és ott ehetsz velünk minden nap, Anthony” – győzködött, amikor szóvá tettem. De én tudtam, hogy apa mit szeretne. Azt akarta, hogy hódoljak be, kérjek tőle bocsánatot, könyörögjek, hogy újra odafönt lehessek, de én nem tettem meg. Inkább megettem a maradékokat. Kivéve az ünnepeken. Mert apa úgy gondolta, olyan alkalmakkor rendben van, akkor velük ehetek.

– Miért nem szeretett az édesapád? – kérdeztem.

Anthony elhallgatott. Láttam rajta, habozik, hogy elmondja-e.

– Az az igazság, kételkedett abban, hogy az ő fia vagyok – bökte ki végül.

– Miért?

– Mert nem nagyon hasonlítottam rá. Más volt a hajam színe, a szememé is. És jobban néztem ki, mint ő. És tudod, mit hitt?

Természetesen pontosan tudtam: az apja azt gondolta, hogy az anyjának viszonya volt valakivel, de nem akartam semmi rosszat mondani az anyjára, ezért csak megráztam a fejem.

– Azt gondolta, hogy engem elcseréltek a kórházban, csak mami nem vette észre. Azt állította, egy tinilány gyereke vagyok, aki teherbe esett, és amúgy is túladott volna rajtam.

Állította, hogy volt ott egy ilyen lány a kórházban, amikor én megszülettem.

– Na de ki cserélte volna össze a csecsemőket, és miért?

– Azt mondta, volt ott egy nővér, aki ki nem állhatta őt. Ostobaság, tudom… mert akkor hol van az igazi én, nem?

– De – feleltem. Elképzelni sem tudtam, hogy létezik olyan apa, aki megveti a saját gyerekét.

– Így aztán, amikor még egész kicsi voltam, és valami olyat csináltam, ami nem tetszett neki, azt mondta, hogy annak az ostoba lánynak az ostoba gyereke vagyok, nem pedig az övé. Mert az ő fia nem volna ilyen idióta.

Megráztam a fejem. Már megettem a szendvicseimet, és megittam az italomat. De aztán eszembe jutott valami, amiről úgy gondoltam, esetleg szívesen hallja.

– Talán mégiscsak igaza volt. Lehet, hogy tényleg nem ő volt az igazi apád.

– Tessék?

– Mert még ahhoz is ostoba volt, hogy az apád lehessen. Mert te sokkal okosabb vagy, mint ő volt.

Anthony csak bámult rám, visszafojtott lélegzettel. Láttam rajta, képtelen eldönteni, tetszik-e neki, amit hallott. Időközben rájöttem, hogy ezzel azt is állítottam, hogy az anyja tényleg elég ostoba kellett legyen ahhoz, hogy ne a saját gyerekét hozza haza, amit persze nem nagyon tudtam elhinni egy anyáról.

Mindazonáltal Anthony arcán széles mosoly jelent meg, majd hátradőlve a székében, hahotázni kezdett. Közben az asztalt csapkodta.

– Ezt kellett volna mondanom neki. Ez aztán az okos mondás. A fenébe! Már korábban is jöhettél volna.

– Korábban még kislány voltam – jegyeztem meg. És még most is túl fiatal vagyok hozzád, gondoltam, de ezt már nem tettem hozzá. Felálltam, és odavittem a mosogatóhoz a tányérjainkat.

Ő a sörét iszogatta, és még mindig az okos mondásomon morfondírozott. Láthatóan fájlalta, hogy már nem él az apja, és nem vághatja a képébe.

– Mi ketten jó csapat vagyunk – jelentette ki. – Mi majd megmutatjuk neki.

A tekintetem az ajtóra tévedt. Majdnem száz százalékig biztos voltam benne, hogy ezúttal nem zárta be. Ki tudnék futni, majd fel a lépcsőn és ki a házból anélkül, hogy utolérne? Most, hogy pihentem és ettem, erősebbnek éreztem magam. Igaz, mezítláb kellene szaladnom, lerúgva a papucsát, és talán kavicsos, köves utakon. De úgy éreztem, bármi fájdalmat vállalnék, ha megszökhetnék.

A szívem hangosan zakatolt, attól féltem, elájulok, még mielőtt az ajtóhoz érek. Elzártam a vizet, fogtam a konyharuhát, és le sem vettem a szemem az ajtóról. Nem volt bezárva. Biztosra vettem, hogy felérnék a lépcsőn, mielőtt Anthony utolérne. Aztán elbizonytalanodtam. Odafent könnyen eltévedhetnék, mert még nem jártam ott, illetve, amikor idehozott, akkor nem voltam magamnál, semmit sem láttam a házból. De jó esélyem volt, hogy ki tudok rohanni a bejáraton. És talán erre téved valamilyen autó az úton. Talán észreveszik, hogy őrülten nyargalok, és megállnak segíteni. És akkor megmenekülök.

Letettem a tányért, és abban a pillanatban, amikor neki akartam iramodni, ő átölelte a derekamat hátulról, magához szorított, hogy adjon egy puszit a fejem búbjára. Annyira

elmerültem a saját gondolataimban, hogy nem is hallottam, amikor felállt. Ekkor hirtelen rájöttem, hogy egész biztosan utolért volna, ha szökni próbálok.

A kezét ki-be nyitogatta az arcom előtt. A tenyerében egy női órát szorongatott.

– Ez az anyámé volt – súgta a fülembe –, de most már a tiéd. – Azzal intett, hogy vegyem el. Elvettem. De mindjárt ki is kapta a kezemből, és a csuklómra szíjazta. – Tudod, az egy igazi kis gyémánt a tizenkettes fölött. Ez az óra már legalább harmincéves, rózsaarany. Látod, mami hogy vigyázott rá? Apa egyszer el akarta venni tőle, de mami nem engedte. Még meg is fenyegette, hogy belevágja a kést, és apa tudta, hogy komolyan gondolja, ezért visszaadta neki. Mami ezután eldugta. Rajta kívül csak én tudtam, hová. Nekem megmutatta, arra az esetre, ha történne vele valami. Azt mondta akkor, hogy majd adjam oda annak a nőnek, akit feleségül veszek.

Anthony hátralépett.

– Na, mit szólsz hozzá? – kérdezte.

– Nagyon szép. Köszönöm.

– Gondold azt, hogy a mami adta neked, nem én. És vigyázz rá jól! – figyelmeztetett. – Számomra ez felbecsülhetetlen értékű.

Bólintottam.

– Hát – mondta, összecsapva a két kezét. – Ha elpakoltam, együtt átnézzük azokat a katalógusokat, jó?

– Jó – bólintottam, és visszaültem az asztalhoz, de a tekintetem minduntalan a résnyire nyitva hagyott ajtóra vándorolt. Gyorsabbnak kellett volna lennem. Most már késő.

Az óra 1:43-at mutatott. *Talán mégiscsak jobb volt úgy, hogy nem tudtam, mennyi az idő,* gondoltam. Akkor nem a mutatókat lesném, és nem azt kívánnám, hogy gyorsabban járjanak. Akkor jobban hinnék abban, hogy megjön a segítség. De már úgy gondoltam, mire ideérnek, addigra én meghalok.

Kinyitottam az egyik szőnyegkatalógust, és lassan olvasgattam.

– Ide valami erős szövésű szőnyeg kellene – mondtam, és az ujjamat végighúztam a mintán. – Mert azt könnyebb tisztán tartani. Mr. Mokaszinnak hullik a szőre. Sokat kell majd porszívóznunk, de ha a szőnyeg vastag, akkor elég puhának fogjuk érezni.

Anthony egyetértően bólintott.

– Függönyt természetesen a szőnyeg színéhez választunk – soroltam tovább. – Mert összhangban kell lenniük egymással. És a falat is át kellene festeni, ahol nincs rajta burkolat, és ki kellene találnunk, milyen színe legyen a fürdőszobának.

Anthony szeme egyre jobban elkerekedett.

– Igen, igen. Nagyszerű! Ez nekem nem is jutott eszembe.

– De persze én nem tudom, hogyan kell ezt magunknak megcsinálni. Az én családomban ehhez senki nem értett.

– Ó, én értek hozzá. Már sokaknál csináltam. – Anthony körbenézett. – A szoba elég nagy méretű, huszonötször hetven. Tudom, hány négyzetméter szőnyeg kell ide. És a szerszámaim is megvannak hozzá. Együtt fogjuk csinálni. Először majd alaposan letisztítjuk, megsikáljuk a padlózatot, hogy egyenletes legyen, aztán tapadócsíkokat teszünk rá, meg csúszásgátlót, és mehet rá a vastag szőnyeg, ahogy

mondtad. Én majd leszabom, beigazítom a sarkokba, leragasztom, aztán rögzítem és eligazgatom.

– Milyen sokat tudsz erről! Ez a munkád?

– Én amolyan ezermester vagyok. Az elektromossághoz is értek, papírom van róla. Meg vízvezetéket szerelek. Nem olyan régen még tetőfedést is csináltam. Nem gondoltad volna, hogy ennyi mindenhez értek, mi? – Anthony büszkén kihúzta magát.

– Valamilyen cégnél vagy?

– Voltam néhánynál, de most a magam szakállára, illetve most már kettőnkére dolgozom – válaszolta.

– Na és honnan tudnak rólad az emberek? Hirdetsz újságokban, vagy a rádióban?

– Á! Szájról szájra terjed a hírem. De ne aggódj, bőven van munkám.

Bólintva továbblapoztam.

Azt reméltem, megtudhatok valami konkrétabbat róla, de aztán rájöttem, hogy semmire sem mennék vele. Innen úgysem tudnék üzenni senkinek. De valahogy kíváncsi lettem rá. És talán mégiscsak megtudok valamit, ami segíthet megtervezni a szökésemet. Úgy látszott, nem bánja, hogy kérdezgetem. Tulajdonképpen arról győzte meg, hogy elfogadóbb lettem.

– A papádtól tanultad?

– A fenébe, dehogy! Neki nem volt türelme hozzám. Ráadásul, amikor már elég idős lettem, otthagytam az iskolát, és dolgozni kezdtem, és sokkal többet megtanultam, mint ő valaha. Mami is mindig engem kért meg, ha volt valami teendő a ház körül.

– Gondolom, ez nem tetszett neki.

– Hogy te milyen okos vagy! Gyűlölte. Néha, azt hiszem, még el is rontotta azt, amit megjavítottam, csakhogy azt mondhassa, nem jól csináltam meg.

– Odafent is vannak szőnyegek?

– Minden helyiségben, csak a konyhában nem – felelte. – De a konyhát is én járólapoztam fel.

– Szeretnél esetleg valami olyan színt, ami odafent van?

– Nem – rázta meg a fejét Anthony határozottan. – Ez itt a mi otthonunk. Másmilyennek akarom. Majd én megmondom, tetszik-e az a szín, amit kiválasztottál.

A harmadik katalógus felénél találtunk rá arra a színre, amit elfogadhatónak ítélt, egy középzöldet.

– Tudtam, hogy meg fogod találni a legszebbet számunkra! – lelkendezett. – Ezt hamar le tudom rakni.

– Miért nem látunk hozzá ma? Nem ártana nekem egy kis testmozgás – próbálkoztam. Szerettem volna, ha megint elmegy otthonról, azt remélve, hogy talán, talán elfelejti bezárni az ajtót maga mögött.

Elmosolyodott.

– Még hogy ma? – Egy pillanatra elgondolkodott. – Egén, miért is ne? Nekikezdhetünk a padlózatnak. Megyek, és hozom a szerszámokat, a porszívót, meg ami kell.

– Vásárolnod semmit sem kell hozzá?

– Nem, az első lépéshez nem. Mondtam már, hogy ilyesmivel foglalkozom. Van itt minden, ami kell.

Felállt, és lehajolt, hogy megcsókoljon.

– Az én kis otthonteremtőm – duruzsolta. – Együtt kényelmessé és gyönyörűvé varázsoljuk ezt a helyet. Mert akkor sokkal többet fog jelenteni. Mindkettőnknek.

Lopva figyeltem, ahogy kiment. Ez egész jól alakulhat. Nem zárta be maga után az ajtót, és én biztos voltam benne, hogy a szerszámok nem a házban vannak, hanem odakint egy kamrában vagy a garázsban. *Talán sosem lesz többé ilyen jó alkalmam,* gondoltam. Vettem egy mély levegőt, és odamentem az ajtóhoz.

Mr. Mokaszin, mint mindig, ezúttal is jött utánam. Próbáltam visszazavarni, de nem tágított.

– Te is ugyanúgy szeretnél kívül lenni, mint én, igaz? – kérdeztem, és azzal kinyitottam az ajtót, de közben elálltam a macska útját. Hallgatóztam. A lépcsősor amilyen rövidnek, olyan fenyegetőnek tűnt. Mi van, ha félútig jutva ő épp kinyitja odafent az ajtót? Már a gondolattól is kirázott a hideg. Hallgatóztam tovább. *Meg kell próbálnom,* gondoltam, amikor nem hallottam semmit. *Vállalnom kell a kockázatot.* Kibújtam a rám nagy papucsból, becsuktam magam mögött az ajtót, és elindultam felfelé. Odafent vettem észre, hogy közben levegőt venni is elfelejtettem, félő volt, hogy hirtelen elájulok, és legurulok a lépcsőn. A korlátba kapaszkodtam.

Amilyen halkan csak tudtam, résnyire nyitottam a fenti ajtót. Ismét megálltam hallgatózni. Mivel ezúttal sem hallottam semmit, beljebb löktem az ajtót, és egy keskeny előszobában találtam magam. Jobbra volt világosabb, ezért úgy gondoltam, arra lehet a kijárat. Az alagsori ajtóval szemben, pont előttem volt a hálószoba, az ajtaja tárva-nyitva. Kiléptem, és jobbra fordultam, de valami felkeltette a figyelmemet. Megálltam, hogy jobban megnézzem, és ezúttal valóban közel jutottam az ájuláshoz.

Nem léptem be a hálószobába. Kint álltam, és csak bámultam bénultan. Az ágyon egy koporsó feküdt, rózsafa

fedéllel. Maga a koporsó is ebből a fából volt, de még nem készült el teljesen. Majdnem az egész ágyat elfoglalta, ami krémszínű, rózsamintás takaróval volt fedve, hozzáillő, nagy párnákkal. Az egyik éjjeliszekrényen egy öreg óra ketyegett. A másikon vázába állított, friss rózsák illatoztak. A világoskék rongyszőnyegen látszott, hogy nemrég porszívózták. A sötétkék sötétítőfüggönyök el voltak húzva. Az ablakon át sűrű erdőt láttam. A ház és a fák közötti barnás, kiégett füvű gyepen rozsdásodó asztal és két, hasonlóan rozsdás szék árválkodott.

Kié ez a koporsó? Nekem készül? Ezért nincs még készen? És miért van az ágyon? Annyira remegtem, hogy észre sem vettem, amikor a lábaim maguktól elindultak. Hirtelen a bejárati ajtó közelében találtam magam. Nyitva állt, de volt rajta egy szúnyoghálós ajtó is. A fénylő, csupán bárányfelhős égbolt látványa növelte az elszántságomat.

Odaóvakodtam az ajtóhoz. A verandáról néhány lépcső vezetett lefelé. Anthony furgonja jobbra állt. A kavicsos felhajtó kicsit ereszkedett. Ahhoz ki kellett mennem, hogy lássam az utat, de biztosra vettem, a legjobb, ha lefutok a felhajtón, aztán megindulok valamelyik irányba az úton.

Megnyitottam az ajtót. Nem volt berozsdásodva, de ráférte volna az olajozás, mert megcsikordultak a zsanérok. Félig már kinyitottam, és kiléptem, amikor hirtelen ajtócsapódást hallottam. Balra pillantva láttam, hogy Anthony egy szerszámokkal teli talicskát tol a ház felé. Nem volt kétséges, hogy abban a pillanatban észrevesz, amint lemegyek a lépcsőn. És a kavicsokon nem tudnék túl gyorsan futni. Biztos, hogy elkapna.

Visszahátráltam, és amilyen halkan tudtam, behúztam magam mögött az ajtót, de a bátorságomat nem veszítettem el. *Még mindig van esélyem,* gondoltam. Elbújok, és ahogy elindul lefelé az alagsorba, kirohanok a házból, az útra. Talán meglapulhatok valahol addig, míg nem jön erre egy autó.

Gyorsan megfordultam, és először bementem a kis konyhába, aztán onnan tovább a nappaliba. Ott letérdeltem a terebélyes, barna kanapé mögé, aztán csak vártam és füleltem.

11

Haylee

Soha még azóta, hogy már érzékelni tudtam bármit is a világból, anya egészen mostanáig egyetlenegyszer sem tévesztett össze minket. Noha Kayleet soha egy pillanatig sem zavarta, ha idegenek összekevertek bennünket, különösen kisebb korunkban, azért ilyenkor valamelyikünk gyorsan kijavította a tévedést, ám Kaylee legrosszabb esetben is csak a vállát vonogatta. Amikor én panaszkodtam neki emiatt, ő csak annyit mondott: „Ó, végül úgyis rájönnek, hogy melyikünk melyik.” De én nem értem be ezzel. És megutáltam azt a szót is, hogy „végül”. Túl gyakran hangzott el ebben a házban. Anya is mindig ezt hajtogatta azzal kapcsolatban, amit rólunk gondolt:

– Végül mindketten ugyanúgy gondolkodtok majd. Végül úgyis mind a ketten ugyanazt akarjátok. Végül értékelni fogjátok, ahogy neveltelek benneteket. Végül mások is látni fogják, hogy ti ketten tökéletesen egyformák vagytok.

Amikor azt tudakoltam, lehet-e majd valamim, ami csak az enyém, és Kayleenek nincs belőle, egy ruha, egy pár cipő, bármi, anya erre mindig azt válaszolta, hogy „végül” igen. Ebben maradtunk.

És hogyan keverhettek folyton össze bennünket? A tanárok, anya és apa barátai, a rokonok, a nagyszüleink, de olykor még az iskolatársaink is eltévesztették a nevünket.

Aztán persze, látva, ilyenkor milyen képet vágok, sietve kijavították magukat. Azok, akik közeli barátaim voltak, ezt úgy próbálták elkerülni, hogy ha elbizonytalanodtak, inkább kerülték a megszólítást.

De anya sosem kevert össze bennünket, legalábbis egészen mostanáig nem.

Az arckifejezése most ugyanolyan volt, mint amikor tegnap lejött, és megkérdezte, hol van Kaylee. Pedig percekkel ezelőtt még azt kérdezte tőlem, hogy tehette Kaylee azt, amit tett. Úgy pattogtak a fejében a kérdések, mint egy pingponglabda.

Mrs. Lofterre néztem, aki lehunyta, majd kinyitotta a szemét, jelezve, hogy legyek megértő és kedves. Majd, mintha félne, hogy nem értem pontosan, mit akar, intett a fejével, hogy ne mondjak ellent anyának.

Talán mert leolvasta az arcomról a felháborodásomat, és kitalálta, hogy épp arra készülök, hogy kijavítsam anya tévedését. Erről az jutott eszembe, hogy Mrs. Lofter szakmája éppen az, hogy olvasni tudjon mások arcáról, és kitalálja, mit éreznek. De ettől azt még mindig nem tudtam, hogy akkor most mit kellene mondanom. Csodálkozva jelentsem be, hogy „Ó, nem, anya, én Haylee vagyok”? Vagy tegyek úgy, mintha meg sem hallottam volna?

Kettőnk közül anya a dilis. Nekem ebben nincs gyakorlatom.

– Igen, itthon vagyok – döntöttem végül. De legalább nem tettem hozzá, hogy Kaylee vagyok. Csupán annyit mondtam, hogy itthon vagyok.

Anya arcára egyszerre ült ki a harag és az örömteli meglepetés. Nem kellett hozzá különösebb pszichológiai előképzettség, hogy felismerjem, hisz annyiszor láttam már.

– Akkor most egy régimódi anya-lánya beszélgetésre gyűlünk össze, ifjú hölgy – közölte. – A testvéreddel együtt két perc múlva legyetek a nappaliban. Kettő perc, nem több. Elő ne forduljon, hogy valamelyikőtöket nekem kelljen megkeresnem.

– Megkeresned?

– Ahogy mondom.

Hát ez jópofa lesz, gondoltam. Vigyem magammal a testvéremet? Ezt meg hogy képzeli? És mit gondol, kicsoda Mrs. Lofter, és miért van egy idegen a szobájában? Ez nála most érzelmi vagy idegi összeomlás, ami még rosszabbra fordulhat? Vagy már arra is fordult az elmúlt néhány percben? Mrs. Lofterre néztem tanácsért.

Tudomást sem vett a reakciómról.

– Talán jobb lenne, ha most egy kicsit lepihenne, Mrs. Fitzgerald – mondta. – Komoly érzelmi sokk érte. – Anyára mosolygott. – A legtöbbször fel sem tudjuk fogni, hogy egy ilyen megrázkódtatás mennyire elveszi az erőnket. Márpedig bizonyára szeretné visszanyerni az erejét a lányai kedvéért, igaz, Mrs. Fitzgerald?

Anya csak nézett rá sűrűn pislogva, mintha por ment volna a szemébe, majd bólintott.

Mrs. Lofter határozott mozdulatokkal, a karját megfogva felállította anyát a székből, és az ágyhoz vezette.

– És most beveszünk valamit, hogy jobban tudjon pihenni. – Ezzel anya kezébe nyomott egy pohár vizet meg

egy tablettát, aztán lefektette. – Bőven lesz még idő rendezni a rendezni való dolgokat.

Én meg csak néztem ámulva, hogy anya minden ellenkezés nélkül engedelmeskedik. Mrs. Lofter megigazította a párnáját, gondosan betakargatta, anya meg engedelmesen lehunyta a szemét. Azt hittem, nyomban elalszik, de nem így történt, a következő pillanatban már ki is pattant a szeme, és felült az ágyban.

Mrs. Lofter a vállára tette a kezét, és nem engedte felkelni.

– Majd egy kicsit később, Mrs. Fitzgerald. Erősnek kell lennie, ahogy megbeszéltük, de csak akkor lesz az, ha előtte jól kipiheni magát.

Anya egy darabig gyanakodva nézte, majd engedelmesen visszafeküdt az ágyba. Még sosem láttam, hogy valakinek valaha is sikerült volna rákényszerítenie az akaratát. Anya eddig egyetlenegyszer sem tett meg olyasmit, amit apa vagy az anyja mondott neki, ha ő nem akarta. Most először gondoltam rá, hogy magam is megtanulom mindazt, amit Mrs. Lofter, és talán erre a pályára lépek. Nagyon tetszene az a hatalom, amivel fölébe kerekedik másoknak. Én magam túlzottan türelmetlen és határozottan intoleráns voltam másokkal. A csípős megjegyzéseimmel nemegyszer sebeztem meg a lányokat és a fiúkat az iskolában, mintha korbáccsal ütöttem volna őket. Így aztán nem is voltam túlzottan népszerű köztük.

Kaylee folyton kritizált, mondván, otromba és erőszakos vagyok a barátainkkal, a tanárokkal és a felnőttekkel is.

– Kedvességgel többre mész, mint epés megjegyzésekkel – idézte Fitzgerald nagymama szavait. Kaylee mindig

szeretett kioktatni engem, különösen kisebb korunkban. Ilyenkor akaratlanul is felvette anya vagy valamelyik nagyanyánk testtartását és hanghordozását, és szórta rám az okosságait, ahogy mogyorót szokás dobálni a majmoknak az állatkertben.

Most, hogy anya megnyugodott, Mrs. Lofter felém fordulva az ajtó felé intett a fejével. Lábujjhegyen mentünk ki. Mrs. Lofter csak a lépcsőhöz érve szólalt meg:

– Beszéljünk odalent.

– Valami rosszat mondtam?

– Beszéljünk – ismételte meg.

Kezdődik, gondoltam, *az én pszichoanalízisem. A* nappaliba vezettem, és direkt apa foteljába ültem' Mert ez némi felsőbbrendűségi érzetet adott. Hátradőltem, két kezemet a karfákra fektettem, és vártam, fenségesen, mint egy királykisasszony az audiencián. Végtére is ez itt az én királyságom, nem az övé. Mrs. Lofter a kanapéra huppant le, velem szemben.

– Tudom, hogy édesanyád állapota aggasztó lehet számodra – kezdte.

Harciasan közbevágtam.

– Anya még sosem tévesztett össze bennünket. Sosem hívott Kayleenek, és őt sem Hayleenek. Soha! És nem is tűrte el senkitől, még apától sem!

– Értelek, de tudnod kell, Haylee, hogy az édesanyád most sokkos állapotban van. Az adott helyzetben csak ártunk neki, ha el akarnánk fogadtatni vele Kaylee eltűnését, amikor ezt a lehetőséget ő kizárta a fejéből. Okosabb, ha egyelőre meghagyjuk ebben a hitében, és nem erőltetjük.

– De hogyan? Kaylee nincs itt! Ha nem ad anyának nyugtatót, akkor most idelent lenne, hogy kérdőre vonjon kettőnket, és akkor ráeszmélt volna, hogy Kaylee nincs itt – vágtam vissza. – És akkor mit kellett volna tennünk? Eljátszani, hogy Kaylee valamelyik másik helyiségben, mondjuk, a fürdőszobában van, míg maga be nem adja anyának az orvosságot?

Mrs. Lofter lehunyta, majd kinyitotta a szemét, türelmet erőltetve magára. Gyűlöltem ezt a kifejezést a tanáraim és különösen Kaylee arcán. Ilyenkor az ember visszahallotta a saját szavait, miközben a haragjuk szánalomba csapott át.

– Nekünk most felvidítanunk kell őt, úgy tennünk, mintha Kaylee itt lenne, ahogy hiszi. Apránként kell megpróbálnunk visszavezetni őt a helyes útra, ahogy én is tettem. Remélhetőleg nem fog sokáig tartani. Néha emlékszik rá, hogy Kaylee nincs itt, néha meg nem.

– Remélhetőleg nem fog sokáig tartani?

– Nem, reméljük, hogy nem.

– Úgy érti, hogy egyáltalán nem? Hogy egyáltalán nem fogja tudni elfogadni, hogy Kaylee nincs itt?

– Igen, voltak ilyen betegeim. Akkor majd drasztikusabb eszközökhöz leszünk kénytelenek nyúlni. Idehallgass, az elme sokkal erősebb, mint gondolnánk. Az ember védelmében képes megakadályozni, hogy elfogadjunk valami nagyon fájdalmasat. Végül, ha Kaylee továbbra sem kerül elő, megsemmisítő lehet számára ezzel szembenézni.

– *Végül?* Én úgy látom, *máris* az.

– Ennél sajnos sokkal rosszabbra is fordulhat a dolog – szögezte le Mrs. Lofter olyan határozottan, ahogy anya sohasem beszélt.

– Hogy állíthatja ezt ilyen rövid idő után? Még egy napja sincs nálunk – mondtam szinte követelőzve. Bosszantott a felsőbbrendű magabiztossága. És természetesen a legkevésbé sem tetszett, hogy anya esetleg soha nem fogja elfogadni, hogy Kaylee nincs már. Mert ha ez igaz, akkor semmi sem fog változni.

De félve attól, hogy Mrs. Lofter talán többet is kiolvas a bosszúságomból, igyekeztem elrejteni, elfojtani, szomorúsággal leplezni. De ő nem maradt csöndben.

– És ez rettenetes, szörnyű volna. Olyan lenne, mintha egy kísértet lakná a házat.

– Pontosan.

– Sajnos számtalan ilyen esetet láttam már – folytatta Mrs. Lofter. – Amikor valami hasonló történik a gyerekkel, az egyetlen gyerekkel egy családban... És bizony ilyenkor az anyák sokkal jobban összetörnek, mint az apák. A ti családotok helyzete e nélkül a tragédia nélkül is elég kényes.

Álmélkodva bámultam rá. Ez a nő nagyon sokat tudott rólunk, anyáról.

– Kényes?

– A válás. De van más is – tette hozzá halkan.

– Mi más? És maga honnan tud róla?

Mrs. Lofter hallgatott.

Előbbre hajoltam.

– Maga találkozott apával, mielőtt idejött volna, igaz? – kérdeztem, és a gyanú úgy futott fel a fejembe, mint higany a lázmérőben.

– Miből gondolod? – kérdezett vissza Mrs. Lofter, de valahogy erőtlenebbül.

Elfordítottam a tekintetem. Én ne venném észre, ha valakinek bűntudatot látok az arcán? Rablóból lesz a legjobb pandúr. Mrs. Lofter válasza az elbizonytalanodása volt.

Visszanéztem rá, már nem féltem tőle.

– Miért tett úgy apa, mintha először találkoztak volna? Mi folyik itt? Ne kezeljen úgy, mint egy gyereket!

– Senki sem akar úgy kezelni, mint egy gyereket.

– Akkor meg mi ez a titkolózás?

Mintha csapdába esett volna.

Lehet, hogy ő ezt tanulta, és van kellő tapasztalata is hozzá, de nekem meg vannak ösztöneim. Majd én letöröm az önbizalmát.

– Mert nem akartunk még jobban megijeszteni – vallotta meg. – Egyikünk sem akart félrevezetni, vagy a hátad mögött csinálni bármit is, Haylee.

– Mégis pontosan ezt tették – jelentettem ki szárazon. – Azt hiszem, maguk mindhárman találkoztak, apa, a doktor meg maga, és kitárgyaltak engem és anyát.

– Csupán azért, hogy a legjobban tudjak segíteni mindenkinek – felelte erre Mrs. Lofter. – Sosem vállalok semmit látatlanban.

Elmosolyodtam.

– Igen, ebben biztos vagyok – mondtam. – De talán mégsem tud mindent. Az előbb azt mondta, hogy hasonló esetekben, amikor a szülők elveszítik az egyetlen gyereküket, az anya szenvedi meg a legjobban.

– Igen, ez a tapasztalatom.

– Olyan családokról beszélt, ahol csak egy gyerek volt.

– Tessék?

– Az én anyám is egy gyereknek látott bennünket, csak két félben. Számára mi egyek voltunk mindig, csak épp két alakban alkottunk egy egészet. És most a gyereke egyik fele hiányzik. Erről van szó.

– És te is úgy érzed, hogy odalett az egyik feled?

Aha, itt jön a pszichoanalízis. Csak óvatosan, gondoltam magamban. *Ne rohanj nagyon előre, és ne akarj túl okos lenni.*

Összeszorítottam a számat jó erősen, ez mindig segített könnyeket csalni a szemembe, amikor csak akartam, olyankor főleg, ha egy tanár leszidott.

– Igen – feleltem sírós kislányhangon.

– Még semmi sem biztos, Haylee – mondta ő némi együttérzéssel a hangjában. – Nem szabad elveszítened a reményt. Tudom, milyen nehéz ez most neked, de ha erősnek látszol, azzal a mamádnak is erőt adsz, és talán akkor ő is hamarabb összeszedi magát. Úgy mindkettőtöknek meg az édesapádnak is könnyebb volna. Tudom, ezzel nagy terhet rakunk a válladra.

– Mondtam már, nem vagyok gyerek. Megbirkózom vele, – Már megint előbb beszéltem, mint gondolkodtam. Úgy intéztem, hogy megrándúljon az arcom. – Persze csak anya előtt – tettem hozzá. – De mindenki engem fog okolni érte – vágtam ki. Most már tényleg sírtam. – Mert szólnom kellett volna. Nem lett volna szabad hagynom, hogy Kaylee megvalósítsa ezt az őrült tervet. De mert ő nincs itt, ezért mindenki rám mutogat. Nem ez az első eset, hogy mindketten bűnhődünk azért, amit csak az egyikünk követett el.

– Senki sem fog rád haragudni azért, mert szereted a testvéredet, mert hű akartál maradni hozzá, és meg akartad őrizni a bizalmát. Ezek jó motivációk. A végén valamennyiünknek meg kell tanulnunk felelősséget vállalnunk saját magunkért. A testvéred hibája az ő hibája. Csak magának köszönheti. De kerüljük el a további tragédiákat, Haylee.

– Ez azért nem egészen így van. A szülők felelősek a gyerekeikért – vitatkoztam. – Nem lenne helyénvaló csupán Kayleet hibáztatni. Anya tett olyanná minket, amilyenek vagyunk, apa meg elszökött, ahelyett hogy változtatott volna a dolgokon.

– Értem. Dühös vagy az édesapádra, igaz?

Már megint. A pszichológiai röntgen.

– Mindketten haragszunk… haragudtunk – mondtam. – Megvolt mindenünk, ami egy korunkbeli lánynak, kivéve a család. Ez nem igazság. A felnőtteknek nem szabadna gyereket vállalniuk, ha a maguk boldogsága fontosabb a számukra, és inkább elhagyják őket.

A kelleténél tovább nézett rám. Szinte olvastam a gondolataiban. Egyre gyanakvóbb lett. És ezt szépen beleszövi a gondolataiba, ahogy egy pók szövi a hálóját.

– Most meg mi van? – kérdeztem. – Miért néz így rám?

– Ha mindezt ketten terveltétek ki azért, hogy megbüntessétek a szüleiteket, mindenekelőtt az édesapátokat, akkor az nem fog jól elsülni, Haylee. Jobb, ha elmondod nekem.

– Micsodát?

Majdnem elnevettem magam, amikor hirtelen eszembe jutott, hogy Mrs. Lofter talán a rendőrségnek is dolgozik.

Lehet, hogy mindent jelent rólam nekik arról, hogyan reagálok a testvérem eltűnésére, vagy esetleg faggatni kezd a részletekről, hátha ellentmondáson kaphat. Nemcsak azért volt itt, hogy segítsen anyának feldolgozni Kaylee eltűnését, hanem azért is, hogy kémkedjen utánam. Ebben már egészen biztos voltam.

– Jól van. Akkor hát tudjon meg mindent. – Úgy tettem, mintha belefáradtam volna egy súlyos titok megtartásába.

– Ó. – Mrs. Lofter előrébb hajolt.

Vallomást akarsz?, gondoltam. *Hát arra aztán várhatsz! Te vagy az utolsó, akinek bármit is bevallanék.*

– Tulajdonképpen nincs messze az igazságtól… – kezdtem tétován.

– Értem. Megmagyaráznád?

– Fáj, hogy ezt kell mondanom Kayleeről.

– Miatta teszed.

– De eddig sosem adtuk ki a másikat.

– Megértem, de most teljesen más a helyzet. Mert ezzel túl messzire ment. Ezt te magad is tudod.

Vettem egy mély levegőt, és világfájdalmas arcot öltöttem. Lehet, hogy Oscar-díjat érdemelne az alakításom?

– A testvéremet sokkal jobban kiborította az, hogy anya ragaszkodott hozzá és ránk erőltette az egyformaságot, mint engem.

Mrs. Lofter kihúzta magát.

– Folytasd!

– Sokszor fenyegetőzött azzal, hogy megszökik, de mert csak nekem mondta, azt hittem, ez csupán a vágyálma. Lehet, hogy nem is volt semmiféle internetes románca. Lehet, hogy nekem is hazudott. De az utóbbi hetekben szinte

nem volt magánál. Volt idő, amikor a legféltettebb titkainkat is megosztottuk egymással, még olyanokat is, hogy milyen érzés volt, amikor egy-egy fiú megérintette a testünket azokon a helyeken, ahol általában a fiúk akarják. Semmit sem titkoltunk egymás elől.

Szünetet tartva ismét mély levegőt vettem, és letöröltem egy elszabadult könnycseppet az arcomról. *Te jó ég,* gondoltam magamban. Néha annyira jó vagyok, hogy még magam is elhiszem, hogy az igazat mondom.

– Nem is tudom, hogy folytassam, Mrs. Lofter. Nem szeretnék se a rendőrségnek, se másnak hamis információkat adni, de rémesen érzem magam, hogy ennyire intim dolgokat árulok el Kayleeről. Olyan, mintha... mintha saját magamat adnám ki, érti? Ezért is olyan nehéz elmagyarázni. – Mindezzel már a rendőröknek is adtam gondolkodnivalót, ezért úgy véltem, semmi olyasmit nem mondtam most sem, amivel magamnak árthatnék. *Csak légy következetes,* intettem magam.

– Ha tényleg a szabad akaratából szökött meg, akkor szerinted hová mehetett? – kérdezte Mrs. Lofter.

Magamban jót mosolyogtam. Nem is olyan okos ez a nő, hiába a szaktudás és a tapasztalat. Annyira nyilvánvaló volt az egész. Miért érdekelné mindez, ha tényleg ápoló, és nem a rendőrségnek segít?

Vállat vontam.

– Van pénze. Mindketten spóroltunk. Nekem mindig azt mondogatta, hogy egyszer majd elmegy Kaliforniába, és színésznő vagy modell lesz. Mindketten megtehetnénk. Anya is gyakran hangoztatta, meg a tanáraink közül is sokan.

Számunkra ez nem is volt olyan elérhetetlen cél, noha Kaylee jobban hitt benne, mint én.

– Talán mégiscsak beszélned kellene erről a rendőröknek – erőltette Mrs. Lofter.

– Már mindent elmondtam nekik.

– De ha volnának részletek...

– Nincsenek! – vágtam rá.

Láthatóan kételkedett a szavaimban. S ez így van jól. Őt is bizonytalanságban tartom. De hát nem ugyanezt teszi-e ő is anyával, kicsit összezavarja, kicsit ködösít, hogy ne szenvedjen annyira? Mindenki hazudik másoknak, így vagy úgy.

Az igazság az, hogy a világunkban nem lehet megélni hazugságok nélkül. Anya is folyamatosan hazudott mindenkinek Kayleeről és rólam, azt állítva, hogy tökéletesen egyformák vagyunk, még a gondolkodásunkban is. Apa végig alakoskodott, míg itthon élt. És a nagyanyám, Clara Beth is hazudott egész életében. És hazudtak a tanáraink is, amikor megpróbáltak meggyőzni egy-egy diákot arról, hogy sokkal többre volna képes. Ezek a hazugságok mind szürkék és sötétek voltak, mint a gyülekező viharfelhők fölöttünk, azzal fenyegetve, hogy ránk záporozzák a valóságot, hogy elérjék, amit Mrs. Lofter pillanatnyilag nem szeretne rákényszeríteni anyára, hogy szembenézzenek a kegyetlen igazsággal. Mert az igazság kegyetlen.

Sokan úgy gondolják, hogy az öngyilkosság szinte járványos a depressziós tinik és a háborúban sérült veteránok körében. Ha Kaylee többé nem jön haza, lehet, hogy anya is ezt fogja tenni. Ha így lesz, akkor vajon hogy fogom érezni magam? Fogalmam sem volt róla. Talán, még

mielőtt megtenné, megvallanám neki az igazat, de az is lehet, hogy azt csinálnám, amit Mrs. Lofter mondott a tragédiákat megélt emberekről, magam is blokkolnám a tudatomat, száműzném belőle a valóságot, hogy megvédjem magam a szenvedéstől. Megcsörrent a telefon. Úgy bámultam rá, mintha eddig nem is tudtam volna, hogy van nekünk ilyen.

– Beszélned kellene az emberekkel, különösen a közeli barátaiddal. – Mrs. Lofter felállt. – Az ilyen időkben nagy szükségünk van a barátainkra. Ne küldd el őket. Én megyek, és berendezkedem.

Hát persze, gondoltam. *Valójában mész, és felhívod a nyomozókat a mobilodról, és elmondasz nekik mindent, amit tőlem hallottál. Fogadok, hogy így van.* Egy bólintással nyugtáztam a bejelentését.

Megint megszólalt a telefon.

– Haylee Fitzgerald – mondtam, miután felvettem.

– Szia! – köszönt apa. – Féltem, hogy nem veszed fel. Mi a helyzet otthon?

– Hát, nem valami jó. Mrs. Lofter nyugtatót adott anyának, noha azt ígérte, hogy nem azon fogja tartani. Talán túl nagy dologra vállalkozott, de csak most fogja fel. Úgy értem, semmit sem tudott azelőtt rólunk, hogy idejött. – Tudni akartam, bevallja-e apa, hogy ők korábban már mindent elmondtak Mrs. Lofternek. – Nagyon bonyolult ez az egész.

– Nem, nem, ő pontosan tudja, hogy mit kell tenni és mikor, Haylee. Ez a szakmája. Történt valami, ami megint felizgatta anyádat? Egy telefonhívás, vagy…

– Nem, őt semmi sem izgatta fel, engem annál jobban.

– Ezt meg hogy érted?

– Anya Kayleenek szólított – mondtam, és zokogásban törtem ki. – Amikor bementem hozzá, azt hitte, hogy Kayleet látja, aki hazajött.

– Jó, de hát… – Nem kétséges, apa úgy gondolta, emiatt aztán nem kell, hogy álmatlan éjszakái legyenek az embernek, ahogy korábban sem kellett volna.

– Nem! Nem érted. Anya még sohasem kevert össze bennünket. De most tényleg nem tudta, hogy én vagyok az. És ez fájt. Nagyon fájt.

– Jól van, jól van. De tudod, hogy nincs magánál. Nem veheted a szívedre.

– Tudom – nyöszörögtem a kislányos hangomon. – Mrs. Lofter is elmagyarázta, de akkor is fáj.

– Tarts ki, Haylee! Mindkettőnknek erősnek kell maradnunk.

– Igyekszem.

– Rendben. Nemrég beszéltem Cowan hadnaggyal.

– És?

– Találtak valakit, aki abban az utcában lakik, ahol egy másik tanú állítása szerint a testvéredet látta. Egy idősebb asszony az illető, de egész jó egészségnek örvend, és éber. Azt mondta, látott ott parkolni egy fehér furgont, ami korábban nem szokott ott állni. Ez nem túl sok, de azért valami. Most fényképeket mutogatnak neki furgonokról, hogy leszűkítsék a márkát, és talán az évjáratot is. Szóval, dolgoznak az ügyön.

– Jó hallani – mondtam.

– Arra gondoltam, hazafelé megállók a Lotus House-nál, és viszek haza vacsorára egy kis kínait. Mit szólsz hozzá?

– Nekem mindegy – feleltem. – Azt hiszem, ebédelni is elfelejtettem.

– Addig bírd ki, drágám. – Boldog voltam, hogy apa ezt csak nekem mondja. – Te vagy a legerősebb mindnyájunk közül.

– Igyekszem – ismételtem sóhajtva. Apa ugyan nem tudta, de én mindig is éreztem magamról, hogy erős vagyok.

Miután letettük, megint megcsörrent a telefon. Mrs. Letterman volt a hívó, egyike anya libanyájának, ahogy én hívtam őket. Egy perc időt sem hagytam neki, hogy hiú reményei támadjanak. Érzékletesen ecseteltem, milyen nehéz dolga van a rendőrségnek, és hogy anya mellé ápolót kellett fogadnunk, mert az idegösszeomlás határán van.

– Örökösen nyugtatóznunk kell – magyaráztam, mintha magam is aktív részese volnék a dolognak.

– Az ő érdekében. Nagyon aggódom miatta.

– Ó, istenem, istenem! Az ember mindig azt hiszi, hogy ilyesmi csak másokkal történik meg.

– Elnézést, de mennem kell. Azt hiszem, hányni fogok, Mrs. Letterman. Köszönjük, hogy telefonált – nyögtem, és letettem a kagylót, mielőtt bármit válaszolhatott volna.

Megint megcsörrent a telefon, de ezt már nem vettem fel, hanem felmentem a szobámba. Engem is meglepett, hogy mentálisan mennyire kifáradtam. Az, hogy percenként más-más érzelmi állapotot kellett alakítanom, noha zseniálisan csináltam, jobban elcsigázott, mint gondoltam volna. Alig vártam, hogy vége legyen az egésznek, hogy megtalálják Kayleet, vagy hogy elmeneküljön és hazajöjjön, vagy hogy egyértelműen kiderüljön, hogy soha nem kerül elő. De hát én mindig is türelmetlen voltam, ezért nem lepett meg, hogy így

gondolkodom. Ironikus módon mindig a testvérem volt az, aki igyekezett megfékezni. Ez most is jól jött volna.

Az ágyon fekve azon tűnődtem, hogy a történtek után érzem-e hiányát Kayleenek. És mi lesz, ha évek múlva velem is megtörténik, amitől Mrs. Lofter tart, hogy anya elveszíti a védelmi korlátait. Szenvedni fogok a megbánástól? Lehet, hogy akkor nekem is idegösszeomlásom lesz?

Kuncogni kezdtem, ahogy ezt elképzeltem. Lehet, hogy majd akkor is Mrs. Loftert hívjuk, hogy segítsen nekem. *Túl sokat agyalsz,* intettem magam, majd felálltam, és átmentem Kaylee szobájába. *Végtére is a nyomozók kérték, hogy ezt tegyem, nem?,* okoskodtam, és máris odamentem a komódhoz. Kaylee mindig nagyobb rendet tartott a fiókjaiban, mint én, ami anyát sokkal jobban bosszantotta, mint engem. Most kihúzogattam sorra mindet, és dobáltam könnyedén kifelé az ágyra a melltartóit, a harisnyáit, a sáljait. *Nem tudok semmit,* gondoltam. *Semmi olyasmit nem találtam, ami segíthetné a rendőrséget.*

Aztán odamentem Kaylee szekrényéhez, leszedtem mindent a vállfákról, kiforgattam a kabátjai, ruhái zsebeit, a farmerjait, és mindent ledobáltam a földre. Még a cipőit is átkutattam, hátha találok valamelyikben egy elrejtett, titkos feljegyzést. Amikor ezzel is megvoltam, odaléptem a fésülködőasztalához, és sorra a földre borogattam a fiókok tartalmát. Kiszórtam az ékszereit, majd leráncigáltam a huzatokat, a lepedőt az ágyról, és az ágy lábához hajítottam a földre. A párnahuzatokat is lecibáltam. Aztán kimerültem ráültem a ruhahalom tetejére.

Ekkor ért haza apa, és a keresésemre indult. Döbbenten állt meg az ajtóban.

– Itt… itt meg mi történt?

– A nyomozók azt kérték, hogy kutassak át mindent, hátha találok valamit, ami segíthet – sírtam. – De közben elszakadt nálam a cérna. Sajnálom, apa. – A fejemet rázva azt sikoltottam: – De semmit sem találtam! Egyetlen nyomot sem hagyott!

Amikor aztán kitört belőlem a zokogás, hogy a vállam is rázkódott bele, apa berohant, felnyalábolt a földről, mintha még egészen kicsi volnék. Csókolta az arcomat, szorosan magához ölelt, majd a karjában átvitt a saját szobámba.

Mrs. Lofter, mindezt hallva, felrohant a lépcsőn.

– A rendőrök azt kérték tőle, hogy kutassa át a testvére szobáját, hátha talál valamit, ami támpontot nyújthat – magyarázta neki apa. Én a vállába fúrtam az arcom. – De semmit sem talált, ami segíthetne. És közben majd megszakadt a szíve.

– Ó, édes istenem! – lihegte Mrs. Lofter. – Lehet, hogy az előbb kicsit kemény voltam hozzá. Nagyon sajnálom.

Egyikük sem láthatta, hogy mosolygok, de ha látták is volna, akkor sem lehettek bizonyosak benne, hogy nem egy zokogástól eltorzult arcot látnak.

12

Kaylee

Anthony mindkét keze tele volt szerszámokkal, amikor bejött a házba, ezért úgy gondoltam, legalább kétszer kell fordulnia. Azt reméltem, hogy ezeket csak ledobja az ajtó elé, és visszamegy a többiért, nem siet le az alagsorba, hogy észrevegye, nem vagyok ott. Nagyobb az esélyem a szökésre, ha visszafordul a szerszámoskamrába. Időt nyernék, ha még azelőtt elérhetnék az útig, mielőtt másodszorra is visszakanyarodna a házhoz, hogy levigye a szerszámokat, felfedezze az eltűnésemet, és felrohanjon. Azzal is időt veszítene, ha előbb átkutatná a házat. Addigra talán még a legközelebbi szomszédig is eljuthatnék.

Amikor belépett a házba, nagyon lelkesnek tűnt. Fütyörészett, nagyon boldognak látszott, hisz a fejében mindaz, amit Hayleevel eltervezett, kezdett valóra válni. Az új otthonát szépítgethette a fantáziacsaládjának. De tisztában voltam vele, hogy abban a pillanatban, hogy felfedezi a szökésemet, az elillant boldogság mindezt megsemmisíti, és rettenetesen féltem attól, mi lesz, ha elkap. Beleremegtem a gondolatban, de csöndben, lélegzetvisszafojtva vártam.

Egy pillanatra megállt, és arrafelé nézett, ahol meglapultam. Elmozdítottam valamit, szembeötlő nyomot hagytam volna? Az egyik szerszám a kezében olyan éles volt,

hogy könnyűszerrel levághatta vele a fejemet. A rémület a tetőfokára hágott bennem. Határozottan úgy éreztem, hogy félelmemben fel is nyögtem, mintha lenne egy másik énem odabent, amit nem tudok féken tartani.

Meghallotta?

Már nem fütyült.

Lapultam és vártam, lehunyt szemmel, és a két öklömet olyan szorosan nyomtam a mellkasomnak, hogy fájt. Egy hosszú, irtóztató pillanat után újra hallottam a fütyülését, és azt, hogy elindul a folyosón. Aztán megint megállt, feltehetően a hálószoba ajtajában, ahol a koporsó volt az ágyon. A pillanatok hosszú perceknek tűntek számomra, amikor nem mozdult, és nem hallottam nyílni az alagsor ajtaját. Letette volna a szerszámokat, és kiment volna továbbiakért? Füleltem, de semmit nem hallottam. Egy picit úgy araszoltam, hogy kileshessek a kanapé mögül. Ott állt a hálószoba ajtajában, és mintha suttogott volna.

Meg se moccantam, visszatartottam a lélegzetem. Végül hallottam, hogy nyílik az alagsor ajtaja, és Anthony elindul lefelé a lépcsőn a szerszámokkal. Kevesebb időm maradt, mint reméltem. Gyorsan, de amilyen halkan csak tudtam, odamentem a külső ajtóhoz, résnyire, hogy kiférjek rajta, kinyitottam, majd becsuktam magam mögött. A ház magasabban és messzebb volt az úttól, mint gondoltam, gyep nem volt, csak gaz, kövek és kavicsok. Lesiettem a lépcsőn, és felhúzva a túlméretezett ruha alját, jobbra futottam, lefelé iramodtam a lejtőn. A kövek felsebezték a talpamat, a gaz karmolta a lábszáramat, de igyekeztem nem törődni a fájdalommal. El kellett jutnom az útig. Már majdnem

odaértem, amikor, mint valami fegyverdörrenést, hallottam, hogy becsapódik a szúnyoghálós ajtó.

Jön utánam.

Torkom szakadtából segítség után kiabálva odaértem a földúthoz. Nem néztem hátra, de hallottam, hogy ő is ordít, mint egy megsebzett vadállat. Néztem az utat, reménykedve, és azon imádkozva, hogy lássak egy autót, vagy egy közeli házat, de semmit sem láttam, csupán elvadult bozótost, kaszálókat és sűrű erdőt. Rettenetesen égett a talpam, hiszen a földút tele volt apró kavicsokkal. Vajon milyen messze vagyok a várostól?

Rohantam tovább. Utólag belegondolva, elég komikus látványt nyújthattam. Úgy kapkodtam a lábaimat, mintha tüzes parázson járnék, térdig felhúzott ruhában. Egy vastag, fekete kígyó kúszott le az árokba, majd a bokrok közé, de amerre a szem ellátott, sehol egy ház, egy ember.

Hirtelen autómotor hangjára lettem figyelmes. Ha tovább futok, talán Anthony is észreveszi, hogy errefelé jön valaki, és nem üldöz tovább. Szemből egy furgon közeledett. Felemelt karral, kétségbeesetten integettem felé, remélve, hogy a vezetője meglát, ám abban a pillanatban, hogy elengedtem a ruhám alját, az a földre zuhant, és a vállamról is lecsúszott. Remegő kézzel próbáltam visszarántani, de ekkor ráléptem a ruha aljára, és a jobb oldalamra buktam, be az árokba. Nagyon beütöttem a fejem és a vállam. Fájdalom nyilallt a hátamba, a lélegzetem is elakadt.

És mielőtt még lábra állhattam és rohanhattam volna a furgon irányába, Anthony üvöltését hallottam. Rám vetette magát, testemet és az arcomat a földbe nyomta. Fuldokoltam, ő meg lefogta a karomat, nehogy integetni

tudjak az autónak. Rángatóztam, tekergettem magam, de Anthony túl nehéz volt ahhoz, hogy kiszabaduljak. A közeledő furgon hangja még tartotta bennem a reményt, de amikor épp sikítani akartam volna, Anthony szorosan a számra tapasztotta a kezét, míg megint fuldokolni nem kezdtem. A furgon továbbment, és a vezetője a jelek szerint semmit sem látott, mert nem hallottam, hogy megállt volna. Anthony megvárta, hogy messzebb jusson, akkor lemászott rólam és felállt. Nem mozdultam. Köhögtem, földet köpködtem, a szememet lehunytam, az egész testem megmerevedett.

Vajon most mit fog csinálni velem? Úgy éreztem, egy egész perc is eltelt, de én nem mertem elfordítani a fejem, se felállni, se elfutni. A rémülettől még sírni sem tudtam.

– Nézd meg magad! – mondta ő végül. – Nem szégyelled magad, amiért így viselkedsz? Mi lett volna, ha meglát valaki... meg azt, hogy futok utánad, mi? Mit gondoltak volna? A fenébe! Ilyen lábakkal még menni se tudsz.

Még mindig nem mozdultam. Az orromban éreztem a föld illatát.

– Szerencsére – folytatta Anthony – egy dologra megtanított apám, a tűzoltófogásra. – Még mindig nem nyitottam ki a szemem, de érzékeltem, hogy ott köröz körülöttem. – Illetve egész pontosan nem tanított meg rá. Csak csinálta velem, amikor játszottam, vagy valami mást csináltam, ilyenkor aztán váratlanul a hátára dobott, én meg halálra rémültem. Sikítottam, mami velem sikított, de apa csak nevetett, abba se hagyta. Figyelj, megmutatom, hogy csináljuk. Figyelj! Nyisd ki a szemed. Nyisd ki!

Kinyitottam, és néztem a lábait, ahogy leguggolt elém.

– Először a hónod alá nyúlok, aztán lábra állítalak – mondta.

Megint behunytam a szemem, mert megszédültem. Az arca csak pár centire volt az enyémtől. Aztán közelebb hajolva lenyalta a földet az arcomról, majd kiköpte.

– Milyen piszkos lettél. Jól van. Most a jobb lábamat a két combod közé tolom, és még mindig guggolva a jobb kezemet a jobb lábad köré fonom, és már fönt is vagy a vállamon. – Azzal könnyedén felemelt és a hátára dobott. Majd a jobb csuklómat fogva megfordult, kimászott az árokból, és elindult velem visszafelé.

A talpam égett, sajgott a vállam, az arcom jobb felét és a homlokomat is felsérthettem. Anthony határozottan, könnyedén lépkedett velem, mintha egy zsák ruha volnék a vállán. Mentünk előre. Kinyitottam a szemem, és visszanéztem az úton, remélve, hogy újra erre jön az a furgon, vagy egy másik, de semmit sem láttam.

– Csalódtam benned, Kaylee, de megértelek. A fiatalasszonyok mindig egy kicsit nyughatatlanok, amikor beköltöznek az első otthonukba. De csak szólnod kellett volna, hogy ez a helyzet. Ha csak így elrohansz, azzal se nekem, se magadnak nem teszel jót. Az emberek még félreértenék. Ki tudja, mire gondoltak volna, ha ilyen állapotban látnak? – háborgott. – Hát, biztos nem azt, hogy férj-feleség vagyunk, akik épp az új otthonukat csinosítják.

Attól, hogy érvel, és nem dühöng, csak még jobban megrémültem. Az őrültség tornádója keringett körülöttünk. A fekete fehér lett, a magas alacsony, a vékony meg vastag. Ennek az embernek semmi más nem volt a fejében, csak az, amit hinni akart. A szemében én nem meg akartam szökni

tőle, csupán egy fiatalasszony voltam, aki megijedt attól, hogy csalódást okoz új férjének.

A fejem minduntalan nekiütődött a hátának, ahogy felvitt a kocsifelhajtón, majd a verandára. Amikor hallottam, hogy kinyitja az ajtót, az egész testem feladta, valamennyi izmom elernyedt, már nem feszült. Visszatértem az őrültekházába. A remény pillanatai megcsúfoltak. Hihetem-e, hogy annak a furgonnak a sofőrje látott engem, látta, hogy Anthony rám veti magát, csak félt megállni? És elmondja vajon a rendőrségnek? Bizakodhatok-e ebben, lehet-e még bármi reményem? A remény maga is egyfajta kínná változott. Nem is álmodhatok újabb szökésről.

Anthony már a folyosón járt. A hálószobaajtónál megállt.

– Igazad volt – mondta. Arra fordítottam a fejem. *Kihez beszél?* – Nem szabad siettetni a dolgokat.

Kinyitotta az alagsori ajtót, és elindult velem lefelé.

– Helló, Mr. Mokaszin! – köszönt vidáman, amikor beléptünk. – Nézd, ki van itt velünk újra! Aggódtál, hogy elveszítjük, igaz? – Odavitt az ágyhoz, és gyengéden ráfektetett. Aztán a fejét rázva végignézett rajtam. – Mit tettél magaddal? Jobb is, hogy nem látod. Így tönkretenni ezt a gyönyörű arcot! Erről nem is beszélve – mondta felemelve a lábaimat, hogy láthassa a vérhólyagokat a talpamon. – Rosszul lennél, ha látnád. Egy darabig nehéz lesz járnod. Elég randák, ahogy a mami szokta mondani. Hozok meleg vizes borogatást, fertőtlenítőt meg kötszert. És a ruhádat is rémesen összekoszoltad. A vállánál még el is szakadt, tudod? Pedig mondtam neked, hogy a mami egyik legcsinosabb ruhája volt.

Megfogta a bal csuklómat, és szemügyre vette a karórát, amit adott.

– Szerencsére nem karcolódott meg. – Lekapcsolta a kezemről, és a zsebébe csúsztatta. – Még nem érdemled meg mami legjobb dolgait.

Azzal lerángatta rólam a ruhát, én meg ott feküdtem teljesen csupaszon. A karjaimmal eltakartam az arcomat, a lábaimat keresztbe tettem.

– Nahát, micsoda horzsolás van a jobb lábadon! Ezt jól elintézted – ingatta a fejét. – Napokig fájni fog. – A földre dobta a ruhát, és kiment a fürdőszobába.

Kibuggyantak a könnyeim, de egészen addig észre sem vettem, hogy sírok, míg a sós cseppek le nem gurultak, és égették a sérüléseket a jobb arcomon. Oldalra fordultam. Anthony odajött a vizes ruhákkal, és a vállamnál fogva hanyatt fektetett.

– Csak feküdj nyugodtan – mondta. Letérdelt, és kezdett letisztogatni, először a lábamat, és közben mormogott. – Én magam is elszöktem egyszer – hallottam. – Elfutottam apám elől. A mami megengedte, hogy pancsoljak a felfújható medencében, amit nekem vett, én meg eresztettem bele vizet a slauggal. Amikor apa hazajött, ordibálni kezdett, amiért pocsékolom a vizet. Volt egy búvárszivattyúnk, tudod, ő meg mindig kiabált, hogy pazaroljuk a vizet. A slaugot kitépte a kezemből, és végigvert vele a jobb karomon és a hátamon. A fenébe, kegyetlenül fájt, és halálra rémültem. Felpattantam, ki a medencéből! Rohanni kezdtem. Fogalmam sem volt róla, hová. Csak minél messzebbre apámtól. Én is eljutottam az útig. Ám a mami elkapott, mielőtt még messzire jutottam

volna, de megsérültem, és ő akkor ugyanazt tette velem, amit én most veled.

A mami persze nekiment apának, de a szemrehányásai és a szavai leperegtek róla. Fogott egy kést, és darabokra szabdalta a felfújható medencémet. Ijedtemben még sírni is elfelejtettem, de fájt, és zokogtam, amikor senki sem látta. Napokba telt, mire újra járni tudtam normálisan. A te sebeid sem gyógyulnak be egyhamar, tovább is tarthat. Mert ezek itt sokkal rosszabbak.

Fertőtlenítőt csöpögtetett a sebekre és horzsolásokra, majd bekötözte a lábfejemet, le is ragasztotta. Aztán a jobb karomat és a vállamat vette kezelésbe. Én próbáltam elfordítani a tekintetem, de ő minduntalan visszafordította a fejem, hogy lássam.

– Szerencséd van, tudom, mit csinálok. Mivelhogy jártam elsősegély-tanfolyamra. Egyszer még önkéntesnek is akartam jelentkezni a mentősökhöz, de aztán másképp döntöttem. Mert voltak köztük nálam jobbak.

Anthony néhány kisebb tapaszt is ráragasztott a jelentéktelenebb karcolásokra és vágásokra, majd mindent visszatett a fürdőszobaszekrénybe. Én meg csak feküdtem ott csukott szemmel, próbáltam megbirkózni a fájdalommal, ami az egész testemből áradt. A lánc csörrenésére nyitottam ki a szemem.

Jaj, ne!, gondoltam.

– Ne, ezt ne! – kiáltottam.

– De igen – mondta ő. – Sajnos vissza kell térnünk ehhez. Még nem állsz készen, ahogy reméltem.

Azzal a bokámra erősítette a bilincset. Szorosan átöleltem magam. Ő hátrébb lépett, és rám nézett.

– Nekem még így is szép vagy – sóhajtotta mosolyogva és a fejét rázva. De aztán hirtelen méregbe gurult. – El kell halasztanunk a tervezett munkákat, a szőnyegezést, a függönyöket meg mindent.

Mert most nem sok hasznodat venném, márpedig én azt szeretném, ha együtt csinálnánk. És ez nagy csalódás nekem, Kaylee. Nem szeretem a megtorpanásokat. Mit tudsz felhozni a mentségedre? Halljam!

– Haza akarok menni! – nyögtem. – Hadd menjek haza.

Anthony lassan megrázta a fejét.

– Miért kérsz ilyet? Hisz mondtam már, hogy itthon vagy. És most takarózz be! Ma este nem kapsz vacsorát. Aludj, hogy minél hamarabb meggyógyulj, érted? Rajta! – sürgetett.

Felültem, de mert mindenem fájt, a talpam, az egész jobb oldalam, óvatosan mozdultam arrébb, hogy Anthony fel tudja hajtani és rám dobhassa a takarót. Lehunytam a szemem, és a bal oldalamra fordultam. Ő meg elkezdte a szerszámait a sarokba hordani, közben motyogott magában. Saját magával veszekedett. Csapkodott és szitkozódott. És egyre dühösebb lett. Egyszer mintha a falba is beleöklözött volna. Én meg minden hangra összerezzentem. Aztán hirtelen ott termett az ágy lábánál. Összerándultam, félve a legrosszabbtól.

– Egy kicsit elmegyek – mondta. – Mert pillanatnyilag nem tudom elviselni a látványodat. A csalódástól háborog a gyomrom.

Nem nyitottam ki a szemem egészen addig, míg nem hallottam, hogy elment. Megláncolva már az sem érdekelt, hogy bezárta-e maga mögött az ajtót, vagy sem. Éreztem, hogy Mr. Mokaszin felugrik az ágyra, és odafekszik mellém.

– Csapdában vagyunk, te is, én is – súgtam neki. – Örökre. – Ő dorombolni kezdett. Bár én is macska lehettem volna, aki mit sem tud arról, hogy milyen nyomorult helyzetben van. Minden fájdalmam ellenére úgy éreztem, hogy kimerültség önti el a testemet, bekúszva minden pórusomba és izmomba. Különféle érzelmek közt hányódtam. Ez meg a korábbi fizikai erőfeszítés minden energiámat felőrölte. Megváltás volt az alvás. Pillanatnyilag ez volt az egyetlen esélyem a menekülésre. A sötétedés beálltával már az ablakdeszkák résein át sem szűrődött be fény. Beburkolt a sötétség. Lassan inkább öntudatlanságba, semmint álomba merültem, és csak arra riadtam fel, hogy Anthony durván feltépi az ajtót, és átkozódva belép. Meggyújtotta a lámpát a mosogatónál.

Nem mozdultam, nem is nyitottam ki a szemem. Nagy lármát csapott, tárgyak mozdultak, majd minden elcsöndesedett, olyan csönd lett, és olyan sokáig tartott, hogy azt hittem, megint elment. A kíváncsiságom legyőzte az álmosságomat, megfordultam, és a szememet kinyitva azt láttam, hogy ott áll az ágy lábánál. Anyaszült meztelenül. A szája furcsán nyitva. Meglepődött, amikor rám nézett. Olyan volt az egész, mintha az őrült elméje megfeledkezett volna arról, hogy megszöktem, és arról is, hogy itt vagyok. A rémület, ami átjárta a testemet, nagyobb volt a fájdalmamnál. Anthony oldalra tántorgott, felhajtotta a takarót. Éreztem rajta a sör szagát. Úgy bűzlött, mintha abban fürdött volna. Felfordult a gyomrom. Csak motyogást lehetett hallani, értelmes szavak nem hagyták el a száját.

Feszült várakozással lapultam. Beletelt némi időbe, de egyszer csak éreztem, hogy utánam tapogatózik a takaró

alatt. Megragadta a csuklómat, és szorosan hozzám simult. Vártam a folytatást. Arra gondoltam, hogy büntetésből megerőszakol, de nem mozdult. Múltak a percek, és végül a szorítása engedett. Az ujjai feljebb csúsztak a karomon, a vállamon állapodtak meg. Váratlanul finoman, szeretetteljesen megcirógatott, ám én ebbe is beleremegtem.

– Kell egy gyerek. Ha már gyerekünk lesz, többé nem akarsz majd elhagyni – súgta. Megnyugtatásul megpaskolta a vállamat. – De nem csinálhatunk gyereket, amikor fájdalmaid vannak. Tudom. A mami mondta. Egy nő, aki fájdalomban fogan meg, nem hoz boldog gyereket a világra. Mert a gyerek is emlékszik az anyja fájdalmára. De rendbe jössz. És ha már meggyógyultál, akkor gyereket csinálunk.

Jesszusom, miért mondott neki az anyja ilyesmiket? Lányokat vert volna? Lehetséges, hogy nem én vagyok az első lány ide bezárva? Az anyja is őrült lett volna, mint ő? Tudta vajon, hogy a fia őrült? Arra gondolva, hogy nem én lehetek az első, csak tovább fokozódott a félelmem.

Anthony elhúzta a kezét, és pillanatokkal később hallottam, hogy egyenletessé válik a légzése. Nem sokkal később már horkolt. Az éjszaka folyamán többször is megébredt, és a bizonyosság kedvéért mindig utánam tapogatózott, hogy érezze, ott vagyok. Emiatt meg a fájdalom miatt aztán nem sokat aludtam.

Reggel hevesen rángatózva ébredt, az ágy is beleremegett. Háttal voltam neki, de éreztem, hogy felül. Lerántotta rólam a takarót, és végignézett rajtam. Mukkanni sem mertem.

– Szörnyen nézel ki – közölte. – Kék-zöld foltok mindenütt, ott is, ahol nem várnám.

Visszaterítette rám a takarót, felkelt, köhögött. Olyan hevesen, mint egy tüdőbajos. Lehet, hogy beteg. Lehet, hogy tüdőrákja van. Még az is lehet, hogy itt hal meg nekem, és akkor mi lesz? Ha meghal, mit tudok csinálni a falhoz láncolva? A sors iróniája, hogy abban kellett bíznom, ne legyen semmi baja. Hallottam, hogy kimegy a fürdőszobába vizelni.

Amikor visszajött, egy darabig csak álldogált, először körbe-, majd rám nézett. Aztán hirtelen kinyitotta az ajtót, kiment, fel a lépcsőn. Felálltam, és noha mindenem fájt, magam után vonszolva azt a rémes láncot, kibotorkáltam a fürdőszobába. Amikor kijöttem, Anthony már ott volt egy megfakult, kék köntössel a kezében.

– Vedd fel ezt! – kaffant rám. – Apámé volt. Egy ideig csak ezt viselheted. Nem kapsz többet a mami szép ruháiból, és mást sem, amíg úgy nem gondolom, hogy mutatsz némi tiszteletet mami holmijai és én irántam.

Odadobta nekem a köntöst. Savanyú szaga volt, étel- meg italfoltok tarkították, de gyorsan magamra kaptam, és félrefordítottam a fejem.

– Csinálok neked valami reggelit – mondta Ant-hony. – Pedig nem érdemled meg. Kenyéren és vízen kéne tartsalak addig, míg meg nem tanulod a leckét, de minél hamarabb felépülsz, annál hamarabb állhatunk neki gyereket csinálni. Tudom, milyenek az anyák. Soha még csak meg sem fordul a fejükben, hogy elhagyják a gyerekeiket. És te magadon meg rajtam kívül másra is tudsz gondolni majd. Eredj, feküdj le! Ne terheld a lábadat – utasított.

Szinte lábujjhegyen óvakodva, hogy ne kelljen rálépnem a sebesült talpamra, visszafeküdtem az ágyba. Anthony kávét

és rántottát készített. És egyáltalán nem zavarta a meztelensége, de az is lehet, hogy csak engem akart megfélemlíteni vele. De már ezt sem bántam. Hisz féltem enélkül is. Lesütöttem a szemem.

– Egy darabig ágyban maradsz – mondta. – Ne kelj fel, kíméld a lábadat, csak a mosdóba menj ki. A kötést kétnaponta cserélni kell, ha elfelejteném. Mert nem szeretnénk, ha elfertőződne, ha belázasodnál, ha összeszednél valami nyavalyát, ami vele járhat. De ha így lenne, akkor sincs miért aggódni. Vannak gyógyszereim. Egy csomó gyógyszerem.

Engedelmesen bebújtam a takaró alá.

– A párnámat a tiéd alá tettem. Ülj fel! – parancsolt rám, és tálcára rakta a reggelit. – Most én foglak kiszolgálni, de ha már jól vagy, akkor mindent te csinálsz. Nagyon el vagy kényeztetve. Minden gazdag lány el van kényeztetve. A gazdag ribancokból pedig házsártos boszorkányok lesznek, ha az ember nincs eszénél – idézte nevetve.

– Nem vagyok gazdag lány! – tiltakoztam. Meglepett, hogy ugróm a kijelentésére. Mit érdekel már, hogy ez az ember vagy bárki más mit gondol rólam? Már nem is éreztem embernek magam.

– De, az vagy. Dolgoztál valaha? Igen?

– Nem.

– Akkor hát gazdag lány vagy. Mami óvott is tőlük, de ki lehet téged gyógyítani belőle.

– Kigyógyítani? Ezt meg hogy értsem? – Vajon mire gondol? Mit tervez velem?

Láttam rajta, hogy erősen gondolkodik. Aztán, amikor eszébe jutott a megfelelő szó, felém fordult.

– Betörni, hogy úgy mondjam. Az embereket ugyanúgy be lehet idomítani, mint az állatokat. Ha a mami itt lenne és látna, akkor azt mondaná, hogy nem vagy még beidomítva. Ezért is csináltad azt a nagy ostobaságot, amit csináltál. A mami apának is mindig ezt mondogatta. De természetesen őt sohasem lehetett igazán beidomítani. Ha berúgott, akkor előfordult, hogy a mosogatóba pisált, mire a mami jól lehordta. Egyszer még a palacsintasütővel is fejbe verte.

Legnagyobb meglepetésemre ezek az emlékek felvidították Anthonyt. Még fütyörészett is a reggelije elkészítése közben. Megint boldog volt, a jövőnkről fantáziáit, arról, hogy mi mindent fog megtenni a családunkért, és úgy viselkedett, mintha mi sem történt volna. Egész egyszerűen nem vett tudomást az elutasításomról, még most sem, még azok után sem, hogy ilyen drámai, kétségbeesett módon próbáltam megszabadulni tőle. Csak néztem őt, arra gondolva, hogy teljesen őrült, és mégis boldogul a világban anélkül, hogy bárkinek feltűnne, vagy bárkit is érdekelne. Barátok és láthatóan rokoni kapcsolatok nélkül ki tudhatná róla, hogy mit csinál az otthonában? Hány olyan ember él a világban egyedül, aki észrevétlenül éli a mindennapjait, egészen addig, míg el nem kezd másokat vagy saját magát bántani? Igen, gondoltam, nagyon is elképzelhető, hogy volt már itt egy másik fiatal lány is, sőt akár többen is lehettek.

Mivel Anthony nem valamilyen cégnél dolgozik, nem ugyanazokkal az emberekkel találkozik nap mint nap, ezért az őrültsége kevésbé feltűnő. És ha igaz mindaz, amit a munkája minőségéről mondott, akkor könnyen elképzelhető, hogy normálisnak tudja eladni magát a munkában.

Feltehetően sokan lehettek olyanok, akik, mert elégedettek voltak a munkájával, másoknak is beajánlották, ahogy ezt nekem mesélte. És ha egyszer az életben kiderül, hogy mit csinált velem, ha egyáltalán kiderül, ezek az emberek majd a fejüket csóválva álmélkodnak, mondván: „Anthony Cabot? Ki gondolta volna arról a derék munkásemberről, hogy ilyesmire képes? Hisz folyton az édesanyjáról beszélt. Nagyon szerethette őt."

Erről eszembe jutott, amit láttam.

– Kinek a koporsója van odafent? – kérdeztem.

Anthony kezében megállt a kanna, amiből épp öntött egy pohárba.

– A mamié – felelte. – Megláttad – tette hozzá, mintha valaki a fülébe súgta volna.

– De miért van ott az a koporsó az ágyon abban a szobában?

– Mert az az ő szobája. – Anthony kitöltötte a kávét, tányérra szedte a rántottát és néhány pirítóst. Mindet tálcára rakta, odahozta az ágyhoz, és óvatosan az ölembe tette. – Egyél! – mondta.

Nekiláttam. Egészen idáig, hogy nem mozgattam, fel sem tűnt, hogy az állam is hasogat. Amikor beestem az árokba, jól beüthettem a kemény földbe az arcomat.

– De miért van a koporsója a hálószobában? Miért nem a temetőben? – kérdeztem evés közben.

– Mert nem akartam az apám mellé temettetni. Ő sem akarta. Aznap, amikor már tudta, hogy haldoklik, megígértette velem.

– De máshová, a papádtól messze is eltemethetted volna, nem?

– Nem. És ne kérdezősködj tovább. Még nincs jogod hozzá.

Nincs jogom hozzá? Anthony úgy beszélt az anyjáról, mint valami istenségről. De mert halálosan fáradt voltam, legyőzött és összetört, nem is érdekelt különösebben.

Ám még valami eszembe jutott, ami talán az eddigieknél is rémisztőbb volt.

– Mikor halt meg?

Anthony nem válaszolt. De úgy nézett rám, mintha szándékában állna.

– Mostanában? És senki sem tudja, hogy meghalt? így van? Azt a koporsót te csináltad, igaz? – faggattam tovább. – Mert titokban tartottad a halálát.

– Mondtam már, hogy ne kérdezősködj a mamiról!

– De ezt nem teheted. Nincsenek barátai? Nem keresi senki? Nincsenek rokonai, testvérei?

– Meséltem már neked, hogy a maminak nincsenek testvérei. Úgy élt, ahogy a te mamád. Az édesanyja meghalt, az apja meg elhagyta, amikor még csak tízéves volt. Azóta sem hallottunk felőle. – Anthony elmosolyodott. – Ezért is hasonlítunk annyira egymásra, Kaylee. Egyikünk sem tartja a kapcsolatot a rokonaival, igaz? Nem szereted a nagyszüleidet, a nagybátyáiddal és az unokatestvéreiddel is csak ritkán találkozol.

– A testvérem mondta ezt neked – jelentettem ki. – A testvéremmel beszélgettél, nem velem.

Anthony vonásai megint megkeményedtek, de aztán bólintott.

– Jól van – mondta. – Játszhatjuk ezt is, ha ezt akarod. Mint a legelső napon, amikor idejöttél.

– Nem én jöttem ide. Te hoztál ide az akaratom ellenére.

– Látom, elölről kezdjük – sóhajtotta, de már nem is figyelt rám. – így egy kicsit tovább fog tartani, mint reméltem. A te hibád az egész. De megbánod, meg fogod bánni.

Fogta és elvitte a tálcát, noha még alig ettem. A mosogatónál a maradékot kidobta a szemétbe, a tányért meg az evőeszközöket betette a mosogatóba. Majd megfordult, visszaindult az ágy felé, ám félúton megállt.

– Egyedüllétre van szükséged – közölte. – Meg kell tapasztalnod, milyen egyedül lenni, amikor nincs senki körülötted, aki szeret, aki gondoskodik rólad. Akkor talán majd megbecsülsz engem. Éhezni nem fogsz. Van itthon ennivaló, persze semmi különleges, semmi olyan, amit együtt fogyasztanánk el, vagy amihez idáig szokva voltál, és van víz is. És ápolhatod te magad a sebeidet. A hozzávalók a fürdőszobában vannak. Kétnaponta kell lecserélned a kötéseket. Nem lesz, aki gondosan ápolna. Új munkát kaptam. Nem akartam elvállalni, de most ezt fogom tenni. Elég messze van, késő lesz már, mire hazaérek. Így aztán várhatod, mire meghallod a lépteimet odafent. Tudom, milyen érzés ez. Semmi mást nem fogsz hallani, csak a ház neszeit. Egy idő után már a saját hangodat sem fogod elviselni. Még a gondolkodáshoz sem lesz kedved.

Tudod, honnan tudom mindezt? Az apám bezárt ide vagy két hétre, amikor tízéves voltam. De nekem nem volt annyi ennivalóm, mint neked most, és nem is nagyon tudtam itt mit csinálni. A mami kórházban volt. Valami baj volt a szívével, meg kellett operálni. Apa nem mondta meg neki, hogy mit csinált velem, és engem sem vitt be hozzá

meglátogatni. De én nem sírtam, amíg idelent voltam, legalábbis sosem olyan hangosan, hogy meghallhassa. Csak egy nappal azután engedett ki, hogy a mami hazajöhetett a kórházból, de figyelmeztetett, mi lesz, ha egyetlen szóval is elárulom. Azt mondta, a mami újra megbetegszik és belehal, így aztán soha nem mondtam el neki.

A macskára pillantott, ami úgy nézett rá, mintha minden szavát értené. Anthony lehajolt hozzá és felvette.

– És Mr. Mokaszin sem marad itt, hogy ne legyen kihez szólnod. Addig odafent lesz, amíg készen nem állsz a közös életre.

Ezzel sarkon fordult, és kisétált az alagsorból. Hallottam, hogy kattan a zár mögötte.

Ha valakit tévedésből halottnak hisznek, és arra riad, hogy rázárják a koporsó fedelét, az érezhette úgy magát, mint én, amikor a kulcs elfordult a zárban.

13

Haylee

Elaludtam, elég hosszan. Sötét volt már, amikor felébredtem, de mert már rövidültek a nappalok, tudtam, hogy még nem lehet késő. A szobám ajtaja résnyire nyitva maradt, és a folyosóról beszűrődő fény a fésülködőasztalomra vetült, ijesztő árnyakat rajzolva a falra: olyanok voltak, mint egy üveglapnak feszülő ujjak. Lehet, hogy Kaylee épp kibámul a börtöne ablakán, és a menekülésről álmodozik, gondoltam. Megbánás fogott el egy pillanatra, de mindjárt el is hessegettem magamtól.

Aztán felülve füleltem, hogy van-e valami újság. Megkordult a gyomrom. Erről eszembe jutott, hogy alig ettem ma valamit, és bizony, nagyon éhes voltam. Ezért felkeltem, villanyt gyújtottam, hogy eltüntessem az árnyakat a falról, megmostam az arcom, kicsit megfésültem a hajam. Láttam, hogy a telefonom villog, megnéztem. Sokan hívtak. Úgy képzeltem, minél több idő telik el, annál inkább felbátorodnak az osztálytársaink. A legtöbben attól tarthatnak, hogy rossz hírt fognak hallani, vagy mert megtudták, milyen elkeseredett vagyok, félnek beszélni velem.

Lehet, hogy a szüleik biztatják őket, hogy telefonáljanak, mert így helyes, és kérdezzék meg, van-e valami, amiben segíteni tudnak. Remek. Később majd lesz egy egész falkám,

akik a rendelkezésemre állnak, mert úgy gondolják, ezzel segítenek nekem megbirkózni a gyásszal.

Ugyanakkor eszem ágában sem volt visszamenni az iskolába egészen addig, amíg elhúzhatom, és igazából látogatókat sem vártam. Attól féltem, hogy ha már mégis be kell mennem, akkor, legalábbis az elején, úgy kezelnek majd, mint aki belebetegedett a bánatba. És majd senki sem fog buliba hívni, és nem is mer jókedvű lenni a társaságomban. A tanárok nemsokára úgyis elküldik a leckéket, de engem ez egyáltalán nem érdekelt. Biztosra vettem, hogy elnézik, ha késve adom be őket, ha meg nem sikerül, akkor is olyan jegyet adnak, amivel átmegyek. Mert kegyetlenség volna nem így tenniük.

Ki kell használnod az együttérzésüket, mondtam magamnak. Élvezd, amíg lehet.

A lépcsőhöz érve megéreztem az újramelegített kínai kaja illatát. Csupán öt óra múlt pár perccel. Amikor hamarabb sötétedett, mindig korábban vacsoráztunk. Az illat csak még inkább felkorbácsolta az étvágyamat. Anyához se néztem be. Meglepődve láttam, hogy már ott ül az ebédlőasztalnál Mrs. Lofter mellett. Egy színes blúz és szoknya volt rajta, a haja szépen feltűzve. A nyakában a kedvenc rubin nyaklánca, a fülében a hozzáillő fülbevaló. Még arra is szánt időt, hogy kisminkelje magát. Ha bárki így lát bennünket, a szomorúság semmi jelét nem érzékeli. Olyannyira nem, hogy egy pillanatra elgondolkodtam, nem csupán álom volt-e az egész.

– Szia! – köszönt apa, aki épp ekkor jelent meg a konyhában. Kötény volt rajta, elég viccesen nézett ki benne. Az is a terápia része, hogy házimunkát végez?

Egy kezemen meg tudtam volna számolni, hogy régebben, még mielőtt itt hagyott volna bennünket, hányszor szorgoskodott a konyhában. Egyrészt sosem volt itthon időben, másrészt folyton azt mondogatta, ő olyan kétbalkezes, hogy még a teavizet is odaégetné.

– Megéheztél? – kérdezte. – Már mindenki éhes, ezért korábbra hoztuk a vacsorát. – Hangosan beszélt, hogy az ebédlőben is hallják.

Mindenki?, gondoltam. *Ki mindenki?*

– Igen – feleltem, és megint anyára néztem. Annak ellenére, hogy csinosan felöltözött, és szép volt, üres tekintettel bámult maga elé, nem is nézett rám. Mrs. Lofter unszolta, hogy egyen egy kis wonton-levest.

– Bealudtam – vontam vállat, és leültem a helyemre.

Anya végül mosolyogva rám nézett, és azt mondta:

– Kaylee is.

– Tessék?

Elhúztam a számat, látva, hogy Kaylee terítéke is fenn van az asztalon. *Ha még szednek is a tányérjára, én megbolondulok.* Lehet, hogy Mrs. Lofter kitalálta a gondolatomat, mert a szeme figyelmeztetően rám villant.

Anya sugárzó mosollyal fordult felé:

– Amióta megszülettek, délutánonként is mindig egyszerre szundikáltak el – magyarázta szinte dicsekedve –, és pontosan ugyanakkor ébredtek fel, még akkor is, ha külön szobában aludtak.

– Egészen rendkívüli – mondta erre Mrs. Lofter.

– Igen. Ahogy ők is azok – bólintott anya, és evett néhány kanál levest.

Hát tényleg nem veszi észre, hogy Kaylee nincs itt? Apa behozta az ételeket.

– Igazi lakoma – mondta. – Rák édes-savanyú mártásban, tavaszi tekercs, főtt rizs. Aztán csirke hüvelyes borsóval, brokkolis marha, omlett, töltött tészta, csirke…

– Ennyi minden?

– Ami ma nem fogy el, azt holnap megesszük ebédre. – Letett egy dobozos üdítőt a tányérom mellé az asztalra, és odasúgta: – Coca-Cola. – Anya sosem szerette, ha cukros üdítőket iszunk, de apa tudta, hogy én sokkal jobban szeretem, mint Kaylee, és különösen a klasszikus kólát. – Hát akkor – mondta összedörzsölve a kezét –, lássunk hozzá!

Nekem ez túlságosan abszurd volt. Mintha semmi sem történt volna Kayleevel, és apa és anya sem váltak volna el. Apa ugyanott ült, ahol szokott.

Mrs. Lofter szedett magának.

– Nagyon finomnak ígérkezik minden – mondta, és rám mosolygott.

Én anyáról apára néztem, kicsit megráztam a fejem, és hozzáláttam az evéshez.

Megcsörrent a telefon. Mindannyian felkaptuk a fejünket, kivéve anyát, aki mintha meg sem hallotta volna. Talán régi beszélgetéseket idézett fel gondolatban. Ugyanaz az ismerős, kedves mosoly ült ki az arcára, ami akkor szokott megjelenni rajta, ha Kaylee meg én valami olyasmit mondtunk vagy csináltunk, különösen idegenek társaságában, mondjuk, egy vacsora alkalmával itthon vagy egy étteremben, ami a kedvére való volt.

Apa odament a telefonhoz. Mrs. Lofter és én füleltünk, anya meg evett tovább, olyan fesztelenül és lazán, amilyennek még sohasem láttam.

– Köszönöm – mondta apa hosszas hallgatás után. – Hálásak vagyunk, amiért tájékoztatnak.

Aztán anyára és Mrs. Lofferre nézett, majd folytatta az evést, mintha nem is beszélt volna a telefonon.

– Később elmondom – súgta anyára nézve, aki végzett a levesével, és egy tavaszi tekercsért nyúlt.

– A lányaim mindig nagyon illendően viselkednek az asztalnál. Tudja, ez is része volt az itthoni neveltetésüknek – magyarázta Mrs. Lofternek, aki mosolyogva biccentett.

– Ez már ritka manapság – jegyezte meg. – A legtöbb szülő az ilyesmire nem tanítja meg a gyerekeit.

– Ó, igen, tudom. Sose felejtem, amikor először vittük őket kínai étterembe ebédelni – mesélte anya.

– Te, Mason, négy különböző ételt rendeltél, emlékszel? Akkor is sok minden volt az asztalon, mint most.

– Igen, emlékszem, Keri.

Anya megint Mrs. Lofterhez fordult. *Vajon mit hisz, kicsoda ez a nő, és miért van itt velünk?,* tűnődtem.

– Akkor vittük őket először kínai étterembe – ismételte. – Mert kíváncsiak voltunk, hogy mit szeretnek, és mit nem. Egyiküknek sem ízlett a sült rizs, és mindketten utálták a mogyorómártást. Emlékszel, Mason?

– Igen – felelte apa. – A maradékot hazahoztuk másnapra, és mi ettük meg.

Én is emlékeztem arra az ebédre. Nekem ízlett a mogyorómártás, de úgy kellett tennem, mintha ki nem állhatnám, mert Kayleenek nem jött be. Ám amikor

másodjára mentünk vissza ugyanabba az étterembe, én kukoricalevest etettem Kayleevel. Magam se igazán kedveltem, de tudtam, hogy ő utálja.

Valamit valamiért. Ez mindig így volt. Valamit valamiért.

Kaylee üres helyére pillantottam, majd anyára, ő is azt nézte, de az arckifejezése nem változott. Lehet, hogy odaképzeli Kayleet? Hallja is? És látja máshol is? Meddig fog ez így menni? Nekem kezdett elmenni az étvágyam, és talán épp erre számított mindenki, mindenekelőtt Mrs. Loffer. Végtére is mitől volna jó étvágya az embernek egy ilyen tragédia közepette? Dühös lettem. Farkasétvággyal jöttem le, nagyon vágytam egy kis megkönnyebbülésre a nagy baj közepette. Azt hittem, csak apa lesz lent, anya meg Mrs. Loffer pedig anya szobájában marad, ahol anya keservesen zokog.

Ezzel szemben legnagyobb meglepetésemre jó étvággyal evett, és láthatóan minden falatot élvezett. Mrs. Lofterre pillantottam, aki elégedetten nézett maga elé. Vajon mitől olyan elégedett? Attól, hogy a tagadásban tartja anyát? *Lehet, hogy ő is ugyanolyan őrült, mint anya,* gondoltam. *Lehet, hogy egy beteg a bolondokházából játssza el a nővér szerepét*. Apára néztem. Ő is tökéletesen elégedettnek látszott.

– Nagyszerű lenne – jelentette ki anya váratlanul, noha se én, se apa nem szóltunk egy szót sem. – Hát nem, Mason?

Apa felnézett a tányérjából.

– De, igen – válaszolta.

– Mi volna nagyszerű? – Nem tudtam megállni, hogy ne kérdezzem meg.

– Az, hogy a desszert előtt játszhatnátok valamit a zongorán a vendégeknek – felelte anya.

Rólam Kaylee üres helyére nézett. Akaratom ellenére eltátottam a számat. Majdnem félrenyeltem a falatot.

De Mrs. Lofter máris mosolyogva bólintott.

– Valóban nagyon jó lenne.

– Igen – tódította apa is. – Biztos nagyon tetszene önnek. Olyan szépen játszanak.

Hirtelen úgy éreztem, hogy az étel felbugyog a torkomon. Az arcom elé kaptam a kezem, és félrenéztem.

– Nyugi – súgta apa, megérezve, hogy nyomban felpattanok, és felviharzok a szobámba. – Még botladozik.

Botladozik? Anyára néztem. Ugyanolyan boldog és elégedett volt, mint fénykorában. Olyan volt az egész, mintha hirtelen visszacsöppentünk volna a múltba, azokban az időkbe, mielőtt a bajok jöttek, és a szüléink a válást fontolgatták. Hát, nem egészen így képzeltem el. Vajon meddig kell még nekem is eljátszanom, hogy semmi sem történt?

Ettem még pár falatot, aztán eltoltam magam elől a tányért. Nem akartam mást, csak szabadulni innen. A vacsora végeztével eddig Kaylee meg én szedtük le az asztalt, és segítettünk anyának rendet rakni. *Nem venné jól ki magát, ha nem tenném most is,* gondoltam. *Miért kell, hogy ez a Mrs. Lofter itt legyen velünk?* Miatta folyamatosan színlelnem kell. De vajon meddig még? Úgy éreztem, mintha egerek rágcsálnák a gyomromat. Kelletlenül felálltam, és kezdtem összeszedni a tányérokat.

– Hagyd csak, ezt majd én elintézem ma este – mondta apa, és megfogta a kezem. – Te inkább menj a zongorához.

– Tessék?!

Komolyan azt akarja, hogy játsszak Kaylee nélkül? Biztos voltam benne, hogy leolvasta a döbbenetét az arcomról.

Az állával anya felé bökött, aki elégedetten mosolygott. Mrs. Lofterre néztem, aki átható pillantással szinte hipnotizált, nehogy ellenkezzek. *Most mit kéne alakítanom?* Játsszam el, hogy túl zaklatott vagyok ehhez? Miért ne lehetnék magam is önző a szenvedésemben? Viszont anya miatt is aggódnom illenék? Hát nem sokkal fontosabb az, hogy őt védelmezzem, hogy neki segítsek, és kövessem az ápolónő útmutatásait? Ha nem ezt teszem, még gyanút fognak.

Szinte kikívánkozott a számon: „Gyerünk, Kaylee! Játsszunk valami szépet apa és anya vendégének."

Visszanéztem Kaylee üres helyére, majd átmentem a nappaliba, és odaültem a zongorához. Belelapoztam a kottákba, amikből együtt szoktunk játszani. Brahms *Magyar táncok*ból az ötödiket választottam. Nekem ez jobban tetszett, mint Kayleenek, de anya úgysem tudta, melyikünk melyiket szereti. Kaylee mindig ügyesen titkolta a véleményét. A zenedarabok esetében állandó kompromisszumokat kötöttünk.

Mrs. Lofter jelent meg anyába karolva, és a kanapén foglaltak helyet. Anya az ölébe ejtette a két kezét, az arcára büszke mosoly fagyott, ami most álarcnak hatott. Apa megállt az ajtóban, csak a fejével intett, hogy kezdjem. Odanéztem Kaylee zongorájára, és előtte az üres székre. *Mégsem tudok megszabadulni tőle,* gondoltam. *Legalábbis egyelőre nem.* Azt tettem, amit mindig, amikor együtt játszottunk, lehajtottam a fejem, hogy ne kelljen Kayleere néznem, és elkezdtem játszani. Ironikus módon úgy éreztem,

ma sokkal szebben zongoráztam, mint bármikor. Amikor a végén apára néztem, láttam, hogy nagyon elégedett. Mrs. Lofternek is tetszett, és anyát még sosem láttam ennyire örülni.

Nagyon szerettem volna kilógni a hátsó ajtón, és torkom szakadtából sikítani. Ehelyett felálltam, és anyára pillantva kimentettem magam azzal, hogy még leckét kell írnom.

– Olyan szorgalmasak! – áradozott anya Mrs. Loffernek. – Éltanulók, mind a ketten.

Már kifelé indultam, amikor anya felemelt kézzel magához intett, hogy adjak neki egy puszit. Ennél aztán semmi nem bizonyítja jobban, hogy teljesen elment az esze. Na és mi lesz Kaylee puszijával? Az enyémet mindig az övé követte, vagy fordítva. Mindenesetre adtam neki egy puszit, aztán már hátra sem néztem. Nem akartam látni, hogy Kayleet is magához inti, és odatartja az arcát.

Apa utánam jött.

– Nagyszerűen csináltad, Haylee.

– De ez egy agyrém!

– Tudom, nehéz. De pillanatnyilag ezt kell tennünk.

Már menni akartam tovább, de megtorpantam.

– És mit mondott a rendőrség, amikor hívtak, apa?

– Azt, hogy a tévének és az újságoknak köszönhetően, és mert Kaylee fényképét is leközölték, tucatjával kapják a hívásokat, mindegyiknek utánajárnak. Még több embert ráállítottak. Mindenki ezen dolgozik.

– És mikor tudunk meg valamit?

– Mihelyt találnak valami konkrétumot. Ezt ígérték, Haylee. Pillanatnyilag az a jó hír, hogy nincs hír. – Vészjósló

volt ilyen kijelentést tenni, és apa is rájött, mihelyt kimondta. – Úgy értem… reménykedjünk.

– Értem – mondtam.

Apa közelebb lépett, és magához ölelt.

– Nagyon nehéz ez számodra, nagyon nehéz. Te vagy az én kis bajnokom. – Adott egy puszit a homlokomra. A kelleténél egy perccel tovább maradtam az ölelésében, majd kibontakoztam, és felmentem. Riasztó ez az egész. Korábban kell visszatérnem a normális kerékvágásba, mint terveztem. Azzal nem számoltam, hogy ilyen unalmas lesz. Én sosem voltam olyan erős, mint Kaylee, ha az egyedüllétről volt szó. Ezért is rettegtem mindig attól, hogy anya bezár a kamrába, ha szerinte valami rosszat csináltam. Kaylee képes volt még ilyenkor is elszórakoztatni magát, míg én mindig úgy éreztem, mintha hangyaseregek masíroznának a gyomromban.

A telefonüzeneteimet nézegettem, és úgy döntöttem, hogy Ryan Lockhartot hívom vissza elsőnek. Kaylee szerencsés eltűnése előtt vele játszadoztam, hogy Kayleet bosszantsam. Rachel Enton fiúja volt, Rachel pedig Kaylee egyik legjobb barátnője. Ő is hívott, és üzenetet is hagyott, de nem érdekelt. Sírt közben, egész idő alatt, szerintem túljátszottá.

Ryan idén vált vonzó sráccá. Magasra nőtt, benne volt a kosárlabdacsapatban, világosbarna haját addig növesztette, amíg az edzője megengedte neki. A szememben egyik pillanatról a másikra lett megszerzendő célpont. A kékeszöld szeme, a kedvesen pajkos mosolya és a teste, amit egy görög szobrász is szívesen választott volna modelljének, tetszett nekem.

Fel nem foghattam, hogy egy olyan lány, mint Rachel, hogy volt képes felkelteni az érdeklődését. Ugyan csinos volt, de szexi semmiképp. Meg is mondtam Kayleenek, külön kiemelve, hogy Rachel nem olyan ruhákat hord, amelyek kihangsúlyoznák az alakját, és sminktanfolyamra sem ártana járnia. Kayleevel ellentétben én Rachelnek a szemébe is megmondtam ugyanezt.

– Ez a Rachel csupán kényelmes barátnő Ryan számára – magyaráztam Kayleenek. – Túlságosan is megbízható.

– Micsoda? Ezzel meg mit akarsz mondani?

– Ryannek nem kell aggódnia, ez a csaj nem tágít mellőle. Olyan, mint egy pudli. Hidd el nekem, a fiúk ezt nem szeretik. Úgy tesznek persze, mintha szeretnék, mert mindenki ezt várja tőlük, de igazából valaki sokkal izgalmasabbra vágynak, valamilyen kihívásra. Állandóan felém nézeget.

– Ezt ne csináld! – mordult rám Kaylee. – Sürgősen hagyd abba. Ne kezdj ki minden második lány fiújával, Haylee. Mindenki utálni fog bennünket.

– Persze úgy érted, hogy csak engem! – vágtam rá.

Csak azért is flörtölni kezdtem Ryannel, mert Kaylee nem szerette volna. A lelke mélyén mindig úgy gondolta, hogy ő kettőnk helyett is lelkiismeretes.

Ryan az első csöngetésre felvette, mert mindjárt látta a kijelzőn, hogy én vagyok a hívó. Pillanatnyilag senki sem volt az iskolában nálamnál fontosabb a számára, ezért akart velem beszélni, no meg azért is, mert tudtam, jóval többet érez irántam, nem csak vonzódik hozzám. És hiába mondott mást anya vagy mások, ha egy fiú vonzódott hozzám, az

egyáltalán nem jelentette azt, hogy Kayleehez is automatikusan vonzódott.

Hisz ha valaki egy percnél tovább is megnézett bennünket, nyomban láthatta a különbséget kettőnk között. Büszke voltam rá, hogy én szexibb és veszélyesebb vagyok. A Kedves Kaylee és a Forró Haylee, ez volt az én mottóm. Még az is megfordult a fejemben, hogy csináltatok magamnak egy pólót ezzel a felirattal.

– Nehogy azt mondd, mennyire sajnálod – kértem mindjárt azután, hogy Ryan köszönt a telefonba –, mert nyomban elsírom magam.

– Ó, jól van... Azt azért megkérdezhetem, hogy szükséged van-e valamire?

– Igen, sok mindenre. Nagyon szeretnék elszabadulni erről az aknamezőről. A szüleim az idegösszeomlás szélén állnak. Anyám mellett pedig szakápolónő van. Én meg a lábam sem merem kitenni a házból, hátha akkor kapunk valami hírt Kayleeről. Tojáshéjon lépkedünk.

– Hű, a mindenit!

– Hű, a mindenit? Ilyet meg ki mond? – Majdnem elnevettem magam.

– Az apám – felelte Ryan. – Egy farmon nevelkedett, New York állam északi részén, és körülbelül ez volt az egyetlen káromkodás, amit a nagyszüleim megengedtek neki.

– De a főiskolán ez biztos megváltozott.

– Nem. Apa... amolyan...

– Puritán maradt? – Más megfogalmazás is eszembe jutott, de úgy gondoltam, jobb, ha nem mondom ki.

– Hát, igen.

– Tervezel valamit ma estére? – kérdeztem. Még mindig korán volt.

– Ma estére? Ó, épp indultam, hogy elvigyem Rachelt az új Bradley Cooper-filmre. Szereti.

– Én is. Bár én is mehetnék ahelyett, hogy csak az órát nézem, és összerándulok, valahányszor meg-csörren a telefon. Nekem ez az izgalom jutott.

– Nagyon...

– Ki ne mondd! Ki ne mondd, hogy nagyon sajnálod. – Némi hallgatás után azt kérdeztem: – Muszáj elmenned moziba?

– Hogy muszáj-e? Nem is tudom... Miért?

– Eddig még senkit sem hívtam át. Kegyetlenség volna most bárkivel szemben, azt hiszem.

– Ó! Nem, nem hiszem, hogy kegyetlenség volna. Kellene, hogy legyen valaki veled. Rachelhez mit szólnál? Biztos szívesen átmenne. Elvihetem hozzátok mozi helyett.

– De ő inkább Kaylee barátnője, nem az enyém. Bánatos lenne.

Ryan hallgatott.

– Akkor jó mulatást a mozihoz! – köszöntem el.

– Várj! – mondta Ryan sietve, mielőtt letettem volna a telefont. – Hadd gondolkodjak. Azt hiszem, máskor is elvihetem arra a filmre.

– Ne okozz neki csalódást miattam.

– Meg fogja érteni, meg kell értenie – jelentette ki Ryan határozottan. – Mit szólnál ahhoz, ha inkább én mennék át hozzád?

– Az nagyon kedves volna tőled. Majd fölmegyünk a szobámba. Megvárlak odalent, így nem kell találkoznod a

szüleimmel, különösen anyával nem. De biztos, hogy ezt akarod?

– Aha. Ne aggódj. Tizenöt perc.

– Rendben. És köszönöm – hálálkodtam. – Nagyon drága vagy.

Letettem a telefont. Bárki, aki látta, hogy mosolygok, azt hihette volna, hogy megnyertem a lottóötöst. *Na de most meg kell magyaráznom valahogy apának.*

Mrs. Lofter már felkísérte anyát a szobájába, apa meg a konyhában rakott rendet. Még mindig rajta volt az a hülye kötény. Egy percig csak álltam és néztem. Azon tűnődtem, vajon van-e új barátnője, akivel sokkal szívesebben lenne, mint játszani itt a jó apát és volt férjet. Még mindig olyan jóképű volt, mint a válás előtt. Sőt, amikor az elköltözését követően először találkoztam vele, sokkal fiatalabbnak és kipihentebbnek láttam, mint korábban. Megfordult, amikor megérezte, hogy ott vagyok.

– Szia! – mosolygott rám a kezében egy tányérral.

– Segítenem kellett volna.

– Jó ez így. Bár a főiskola óta nem sokat mosogattam. Te jól vagy?

– Nem. Belül még mindig reszketek – feleltem, majd odaszaladtam hozzá, átkaroltam, és az arcomat a mellkasához szorítottam.

Apa letette a tányért, és magához ölelt.

– Ha valami rossz történik egy szerettünkkel, mi is ugyanúgy megszenvedjük – mondta.

– Úgy érzem, mintha engem is elraboltak volna. Akármi történt is Kayleevel, az olyan, mintha velem történne. Ez mindig is így volt velünk.

– Tudom. – Nyomott egy puszit a homlokomra.

– Képtelen vagyok olvasni. Képtelen vagyok tévét nézni. És telefonon sincs kedvem beszélgetni a barátaimmal, ez Kaylee időtöltése volt.

– Megértelek.

Hátrébb léptem, kitöröltem a könnyeket a szememből, és vettem egy mély levegőt.

– De van egy barátom. Nem a fiúm, csak egy kedves ismerős. Jó barát – nyomatékosítottam. – Ryan Lockhart a neve. Az előbb hívott, és az ő hívását végül fogadtam. Nagyon szeretett volna idejönni egy kis időre, és én igent mondtam. Nem baj?

Apa egy pillanatra elgondolkodott, majd megrázta a fejét.

– Nem, nem baj, Haylee. Túlzás volna elvárni tőled, hogy csak ülj itt, és várd, hogy hírt kapunk-e. Tudom, milyen idegtépő mindez. Valószínűleg jót fog tenni, ha egy kicsit elterelődik a figyelmed, amíg várunk. Csak anyádat ne lássa. Ezt nehéz volna neki megmagyarázni, és...

– Értelek. Egyenesen felviszem a szobámba, és ott maradunk, míg el nem megy.

– Rendben – bólintott apa.

Megcsörrent a telefon, odamentünk. Anya egy másik barátnője volt a hívó. Amíg apa beszélt vele, én kisurrantam, és a bejáratnál várakoztam. Az ablakon át még senkit nem láttam a kocsifelhajtónkon. De öt perc múlva megérkezett Ryan. Mihelyt kiszállt a kocsiból, ajtót nyitottam.

– Szia! – köszöntött.

Mihelyt belépett, már ugrottam is a nyakába. Egy pillanatra megbénult, de aztán magához ölelt.

– Ez rettenetes – mondta. – Anya is folyton erről beszél.

Vettem egy mély levegőt, elhúzódtam, de a jobb kezét nem engedtem el.

– Gyere be! Felmegyünk az emeletre.

Apa nem jött elő a konyhából. Sietve végighúztam Ryant az előszobán, és gyakorlatilag felrángattam a lépcsőn, be a szobámba. Becsuktam az ajtót.

Ryan megvonta a vállát.

– Valamiért arra számítottam, hogy rendőrök lesznek itt, vagy az FBI... vagy ilyesmi.

– Ők csak jönnek meg mennek. Váltságdíjra valahogy senki sem számít. Ez valami rosszabb -mondtam, és lehuppantam az ágyra.

Ő csak állt és nézett. A tanácstalansága mulattatott. Arrébb gurultam, és nekidőltem a párnáknak.

– Jól van – veregettem meg a matracot. – Dobd le a cipőd, és feküdj ide mellém!

Ryan az ajtóra nézett, aztán megvonta a vállát, és engedelmeskedett.

– És ma még nem telefonáltak? – kérdezte.

– De, a rendőrség időről időre telefonál. Na és Rachel hogy fogadta, hogy mégsem mentek moziba, mert helyette idejöttél?

– Nem mondtam meg neki – felelte Ryan. – Mert ha megmondom, akkor ő is velem akart volna jönni.

– Okosan tetted. Neki már úgysem jutott volna hely az ágyamon – fordultam felé.

Ryan szeme elkerekedett, és az arcán megjelent az az édes, kacér mosoly.

– Vicces.

– Nem annak szántam – válaszoltam ezúttal komolyan, a legszexisebb, legcsábítóbb pillantásommal. – De valamivel el kell terelnem a gondolataimat, különben megbolondulok. Még a szakápolónő is ezt javasolta. Nem lehet egyfolytában csak szomorkodni, éjjel és nappal.

– Nem, azt hiszem, tényleg nem.

– De ez nem jelenti azt, hogy az ember ne szeretné a másikat, aki épp bajban van. De neki sem volna jó, ha az ember betegre, gyöngére szomorkodná magát.

– Ja – mondta Ryan.

– Megtennéd, hogy elvonod a figyelmem? – suttogtam, és a mutatóujjammal felfelé araszoltam a mellkasától az álláig.

Ryan nem mozdult, míg hozzá nem érintettem az ajkam. Ekkor átkarolt, megcsókolt, egyre szenvedélyesebben. Hallottam, hogy szaporábban kezd verni a szíve. Ó, *egyszerű dolgom van,* gondoltam, *most még könnyebben találok mentséget a viselkedésemre.* Felültem, és lehúztam a blúzomat a fejemen át. Még mielőtt Ryan bármit tehetett volna, kikapcsoltam a melltartómat, és ledobtam az ágy mellé. Amikor visszafordultam, láttam, hogy teljes izgalomba jött.

– A fiúk szeretik a gyors munkát, nem? – súgtam, és megcsókoltam az arcát. Ryan az ajtó felé pillantott. – Be is zártam, amikor becsuktam – nyugtattam meg.

– Miért én? – kérdezte.

– Miért ne?

Ryan vetkőzni kezdett. Sietve felhajtottam a takarót. Bebújt mellém az ágyba, meztelenül. Csókolóztunk, és a testem, ami túl sokáig volt depressziós nyomás alatt, teljesen felvillanyozódott. Ryan csókolgatni kezdett, végig a

nyakamat, a vállamat, a mellemet, majd le, egészen a köldökömig. Aztán lenyúlt, a nadrágja zsebében kotorászott, és végül kivett belőle egy kondomot.

– Már meg is feleltél a kérdésre – mondtam.

– Milyen kérdésre?

– Hogy miért te? – feleltem, és szeretkezni kezdtünk. Sokkal szenvedélyesebb és követelőzőbb voltam, mint korábban bármikor bárkivel. Az érzetek a mellemtől le a combom közötti tájig sokkal erőteljesebbek és élvezetesebbek voltak, mint valaha. Ryan úgy szorított magához, mintha egy bika volnék, amin lovagol. A szeméből láttam, csupán attól fél, hogy előbb lesz orgazmusa, mint hogy kielégítene engem. És csalódottan nyögött fel, amikor ez meg is történt.

– Semmi baj – mondtam. – Csodálatos voltál, pont erre volt szükségem.

Hátrahanyatlott, próbált lélegzethez jutni, a plafont bámulva.

– Nagyszerűen érzem magam – lihegte –, de bűntudatom is van.

– Rachel miatt?

– Miatta is egy kicsit, de sokkal inkább azért, mert álmomban sem jutott volna eszembe, hogy pont most történik meg… úgy értem, amikor nálatok épp ez… zajlik…

– Hát, ez is az egyik oka. De csak az egyik – tettem hozzá sietve. – Nagyon sokszor fantáziáltam arról, hogy itt fekszel velem az ágyban.

– Tényleg?

– Szerintem Rachel is tudja.

– Ó… Talán igen – mondta Ryan. – De hát mit számít most már? – Mosolyogva felém fordult.

– Semmit, ha jobban belegondolunk.

Fél órával később megint szeretkeztünk, ám utána jobbnak láttam kilopni őt a házból.

– Várj, előbb körülnézek! – Nagyon nem szerettem volna, ha anya vagy Mrs. Loffer észreveszi, hogy itt járt. Apa a dolgozószobában telefonált, így sikerült kijuttatnom Ryant anélkül, hogy bárki is meglátta volna.

Kikísértem a kocsijához, és csókkal köszöntünk el egymástól.

– Holnap hívlak – ígérte.

– Ne! Várd meg, amíg én telefonálok – kértem. – Nem tudhatom, mi lesz itt holnap.

– Jól van. Remélem, minden jóra fordul.

– Biztosan – mondtam.

Ryan mosolygott az optimizmusomon.

A legszívesebben hozzátettem volna, hogy már így is jól alakult, de ehelyett csak még egyszer megcsókoltam, és visszamentem a házba.

Odabent csönd volt, de amikor elindultam felfelé a lépcsőn, összetalálkoztam a lefelé igyekvő Mrs. Lofterrel.

– Az édesanyja végre elaludt. Szóljon, ha valamiért mégis felébredne.

– Hogyne – feleltem, és csak néztem utána. – Természetesen szólok.

A szobám felé tartva megálltam Kaylee ajtajánál. Valami azt súgta, hogy nyissak és nézzek be. Talán bizonyság kellett, hogy tényleg nincs itt.

Benyitottam. És megdöbbentem.

Ezt ne!

Valaki – feltehetően anya – mindent visszarakott az eredeti helyére Kaylee szekrényeibe és fiókjaiba.

14

Kaylee

Nagyon régen volt már, hogy Hayleet, engem vagy mindkettőnket bezárt anya a kamrába valami rosszalkodásért. De még az akkori csönd sem volt olyan elviselhetetlen, mint az, amivel most Anthony sújtott. Nagyon utáltuk, amikor anya bezárt bennünket a sötétbe, de tudtuk, hogy egy idő múlva ki fog engedni. Tudni lehetett, hogy vége lesz. De most megrémített a gondolat, hogy Anthony, amilyen őrült, esetleg soha nem jön vissza, soha nem fogja még egyszer kinyitni az ajtót. Én most, a szó szoros és legijesztőbb értelmében, ugyanúgy be voltam ide zárva, ahogy az anyja odafent a hálószobájában a koporsóba.

És igaza lett: mindennél jobban vártam, hogy meghalljam a léptei kopogását. Egy idő után már csak erre vártam. Az élet valamilyen jelére, még ha ettől az őrülttől jön is. És azon gondolkodtam, vajon nem fogok-e én is rövidesen megőrülni. Eljutok-e vajon odáig, hogy alig várom már, hogy megjelenjen idelent, hogy imádkozom azért, hogy lefelé jöjjön az alagsorba vezető lépcsőn? Belefáradok-e abba, hogy magamban beszélek, hogy rovom itt bent a köröket, és alig várom, hogy láthassam, hogy hallhassam, amit mond, még ha azok ijesztő dolgok is? Mennyire volna rettenetes ilyen kétségbeesett állapotba kerülni? Ez a hely a bútorok, a zene

és a könyvek ellenére is valóban azzá a középkori várbörtönné lett, amire először is emlékeztetett.

Ráadásul a mozgás is nehezemre esett. Sajgott a talpam, fájt a lábam, gyűlöltem a lánc csörgését. Rengeteget aludtam, nem hosszan, hanem szakaszosan, és valahányszor felébredtem, riadtan ébredtem, gyorsan felültem és erősen füleltem. Hazajött volna? Lassan már jól ismertem a ház neszeit, a csövek hörgését és azokat a zajokat, amelyeket a szellő vagy a szél keltett az ablakok deszkáin. Hozzászoktam a sebekből szivárgó váladék kellemetlen szagához, és volt, hogy órákon át álldogáltam egy széken az ablaknál, és bámultam ki a deszkák résein át, míg csak teljesen be nem sötétedett. Közben arról álmodoztam, hogy annak a furgonnak a sofőrje a végén mégiscsak vette magának a bátorságot, hogy belekeveredjen, és jelentette a rendőrségnek, amit látott, hogy valaki egy fiatal lányt bántalmazott.

Hogy ne bolonduljak bele ebbe az egészbe, lejátszottam azokat a CD-ket, amiket Anthony vett, és amiket Haylee zenéjének hívtam. Többnyire egész nap és még késő este is ezt hallgattam. Voltak itt könyvek is, többnyire gyerekirodalom, legtöbbjüket jól ismertük Hayleevel, anya is sokat olvasott fel közülük nekünk, amikor még kicsik voltunk. Igyekeztem kreatívan bánni az itt hagyott ételekkel, és mikor már fogyatkozott a készlet, rájöttem, hogy képes vagyok racionalizálni bizonyos dolgokat. Gyűlöltem Anthony apjának a köntösét, büdös volt, és viszketett tőle a bőröm. Végül úgy döntöttem, hogy kimosom és kiakasztom a fürdőszobában. Amíg száradt, két törölközőt csavartam magam köré.

A sebeimet gondosan ápoltam. Leszámítva azokat az időket, amikor az ablaknál álldogáltam hosszasan, sokáig pihentettem a lábamat, ezért is aludtam olyan sokat. Az ötödik nap múltán rájöttem, hogy hajat még egyszer sem mostam, amióta itt vagyok. Amikor megnéztem magam a tükörben, alig ismertem rá arra a valakire, aki visszanézett rám. Azt képzeltem, hogy Haylee is itt áll mögöttem, és a tükörképemre mered a vállam fölött.

Lassan megkapod azt, amire annyira vágytál, drága Haylee, gondoltam. *Most már senki sem mondana bennünket ikreknek. De még csak testvéreknek sem. És már nem kellene erőlködnöd, hogy az emberek azt mondják, te vagy a szebb.* Talán a magány és a környezetem sivársága tette, hogy úgy láttam, a szemem két pislákoló égőre emlékeztet csupán. Az izgalom, az öröm, a kíváncsiság és az érdeklődés, ami korábban lobogtatta életem gyertyáját, annyira megfogyatkozott, hogy néha azt éreztem, saját magam viaszbábja vagyok csupán. Távolról még emlékeztetett rám, de élettelen volt, kedvetlen, majdhogynem kómába ájult.

Anthony pedig beváltotta a fenyegetését. Úgy lehetett, ahogy mondta, messzire járt dolgozni. Késő estig soha nem is hallottam hazatérni, és ha tényleg ezzel akart büntetni, akkor csak lábujjhegyen közlekedhetett odafent. Nagyon, nagyon kellett fülelnem, hogy meghalljak valamit. Minden szórakozásom az volt, hogy időnként megpróbáltam kitalálni, hol lehet éppen. Időközben rájöttem, hogy a koporsós hálószoba ott van fölöttem, és gyakran hallottam, hogy bemegy oda. Olyankor mindig sokáig maradt. Még az is megfordult a fejemben, hogy ott aludt mellette.

Kilenc nap után kifogytam a tejből, a tojásból és a kenyérből. Száraz gabonapelyhet ettem reggelire. És nem volt már a hűtőben se gyümölcs, se sajt. Vacsorára a mogyoróvajat kanalazgattam ki az üvegből, minden egyes cseppjét. Gyümölcslé sem volt már. Tudtam, hogy fogy az energiám. A rapszodikus alvásidők egyre hosszabbak lettek, néha a fél napot átaludtam. Végül már nem érdekeltek a könyvek, a zenehallgatást is abbahagytam, és már nem leskelődtem az ablakdeszkák résein át.

A magány még sohasem volt ilyen fájó – mint egy éles kés, ami mélyen belevágott a szívembe –, az egész testem belesajdult. Néha azt képzeltem, hogy Haylee is itt van velem. Eljött megnézni, hogy vagyok, és mindannyiszor csinos ruhát viselt, szexi volt, a frizurája tökéletes, erősen sminkelte magát, ahogy mindig is szerette volna, hiába figyelmeztette anya, hogy az már túl sok.

És természetesen mosolygott.

De sosem szólt egy szót sem. Csak állt, és nézett engem.

Tudtad, hogy így lesz, mondtam neki gondolatban. *Elégedett vagy?*

Nem válaszolt.

Miért tetted ezt velem? Miért?, sikoltottam. És amikor már nagyon hangosan sikoltoztam, Haylee elment, én meg álomba zuhantam, arra gondolva, ha Anthony egyszer akkor jönne haza, amikor Haylee is itt van, akkor láthatná, hogy létezik.

Azon is elgondolkodtam, vajon Anthony lejön-e késő éjjel leskelődni. Ha igen, akkor pontosan tudja, hogy az ennivaló vészesen megfogyatkozott. Meddig akar elmenni? Nemsokára semmim sem lesz. Néha már az is megfordult a

fejemben, hogy teljesen megfeledkezett rólam, hogy bemagyarázta magának, mindez csak álom volt. Hogy nem is voltam itt. Ettől újabb pánik fogott el. Lehet, hogy ugyanez történt egy másik lánnyal is, akit elkapott, és idelent tartott, míg egy nap lejőve holtan nem találta? És ha nem éhen halt, akkor lehet, hogy felakasztotta magát. Ez a sors vár rám is?

A rémálmaim egyre élénkebbek lettek, és nem csak álmomban, éjszaka. Már napközben is, ha elszundítottam, azt álmodtam, hogy itt halok meg, az ujjaim véresek attól, hogy kétségbeesetten kaparásztam az ajtót. Ezekre az álmokra visszagondolva az eshetőségtől, hogy tényleg itt halok meg, olyan hidegrázás fogott el, hogy magam köré kellett tekernem a takarót.

A legrosszabb rémkép az volt, hogy ha tényleg itt halok meg, akkor eltemet valahol, és soha senki nem fogja megtudni, mi történt velem. A ruháimtól már megszabadult, és majd minden más nyomomat is eltünteti. Eltűnők örökre. Anya még a halálos ágyán is reménykedni fog abban, hogy hazakerülök. Apa is hasonlóképpen fog gondolkodni. Azt nem tudtam, Haylee is halottnak hisz-e engem, de úgy képzeltem, könnyűszerrel megnyugtatja a lelkiismeretét azzal, hogy biztosan úgyis élek valahol Anthony feleségeként, és már saját családom van.

Végül a barátaim és a tanáraim emlékezetéből is kiköpök. Néha azért eszébe jutok valamelyiküknek: „Emlékeztek még Kaylee Blossom Fitzgeraldra, és arra, hogy nyoma veszett? Mi történhetett vele?”

Mire mind a vállukat vonogatják. Hisz annyi minden másra is gondolhatnak, vidámabb dolgokra, mi értelme volna Kaylee Blossom Fitzgeraldra vesztegetni az időt?

Mindezt elképzelve az is megfordult a fejemben, hogy naplót kéne írnom, hogy bizonyítsam a létezésem. De az idő valahogy kicsúszott a kezem közül. Már nem tudtam, hányadika van, és egy idő után már azt se, hány nap telt el azóta, hogy elraboltak. Számokkal fogom jelezni az eltelt időt, gondoltam. Hisz végül is oly mindegy, hogy kedd van-e, vagy szerda. Filmek jutottak eszembe, amelyekben az évekre elzárt rabok a falba karcolt vonásokkal követték az idő múlását. De úgy gondoltam, jobb, ha én nem teszem. Mert ha tudom, hogy mennyi idő telt el, csak még fájdalmasabb lesz elviselnem az ittlétemet. Miért csinálnám? Mit számít a napok száma? Úgyis egymásba folynak. Nekem egyetlenegy, végtelen napom van.

Végül úgy döntöttem, hogy inkább aprólékos részletességgel leírom, mi történik velem, és keresek egy olyan helyet, ahová elrejthetem, hogy majd sok-sok év múlva, ha már Anthony sincs az élők sorában, valaki véletlenül rábukkanhasson, és megkereshessen valakit, aki még megmaradt a családomból, és odaadja nekik a naplómat. Így legalább megtudnak valamit rólam. Nyomasztó volt azon gondolkodni, hogyan üzenhetnék azoknak, akik szerettek egykor, és még emlékeztek rám, ahelyett, hogy azon törtem volna a fejem, hogyan segíthetnék saját magamon. De mi más választásom volt?

Meglepett, milyen kimerítő teleírni néhány oldalt a jegyzetfüzetben, amit találtam. Gyerekeknek készült, állatfigurák voltak az oldalak sarkaiba rajzolva, a lapjai megsárgultak. Már az is megpróbáltatás volt, hogy ott ülök fölötte, azon gondolkodva, mit írjak. És féltem attól is, hogy esetleg elalszom közben, ölemben a füzettel, és ha Anthony

megtalálja, megsemmisíti. Így amikor már éreztem, hogy lecsukódik a szemem, abbahagytam az írást, a naplót pedig elrejtettem az élelmiszertároló szekrény mögé. Pont annyi hely volt mögötte, hogy becsúsztathattam. Másnap aztán kikotortam egy kenőkéssel, és egészen biztos voltam abban, hogy Anthony itt sohasem fogja megtalálni.

Egyik reggel – feltételeztem, hogy reggel van, hisz sötétben feküdtem le, és amikor felébredtem, fény szűrődött be az ablakdeszkák rései között – a tükörbe nézve azt láttam, hogy sokat fogytam. Sötét árkok voltak a szemem alatt, az arcom beesett, az ajkam vértelen, a hajam gubancos és koszos; olyan voltam, mint egy összeaszott vénasszony London járvány sújtotta negyedének utcáin. A bőröm fakó, a vénáim átütöttek a celofánbőrön.

Tényleg haldoklom, gondoltam. *Elfogyok. Már csak pislákolnak bennem a fények. Ez már nem képzelődés.* Elfogott a pánik, és átrohantam a szobán. Minden maradék erőmet összeszedve dörömbölni kezdtem az ajtón. És sikoltoztam, amíg csak be nem rekedtem, és ekkor a lábam is felmondta a szolgálatot. A földre zuhantam. Néhányszor eszméletre tértem, de fekve maradtam, és a hangyákat néztem, amik szorgalmasan minden apró kis morzsát összegyűjtöttek, és a szerzeményükkel tömött sorban bemasíroztak az ajtó és a fal közti repedésbe. Az járt a fejemben, hogy ők túl fognak élni engem. Ráadásul szabadon járhatnak-kelhetnek, és ha akarnak, akár ki is mehetnek. *Lám, odáig jutottam, hogy a hangyákat irigylem.* A gondolat megmosolyogtatott.

Aztán megint elaludtam a padlón az ajtó mellett, Anthony így talált rám. Fogalmam sem volt róla, mennyi ideig

hevertem ott, de egyszer csak azt éreztem, hogy valaki felemel, és a szememet kinyitva láttam, hogy ő visz az ágy felé. Óvatosan lefektetett, aztán csak állt és nézett. Hol kitisztult a látásom, hol elhomályosult. A szám annyira kiszáradt, hogy fájdalom nélkül meg sem tudtam volna szólalni.

– Azt hiszem, most már készen állsz – mondta Anthony, és elmosolyodott.

A fejem alatt eligazgatta a párnát, engem úgy mozgatott, mintha rongybaba lennék. Éreztem, hogy kisimít néhány hajtincset a szememből.

– Helló, odabent! – dudorászott közben, és úgy tett, mintha bekopogtatna a koponyámon. – Helló! Van bent valaki? Jöjjön ki, jöjjön ki, tessék előbújni!

Becsuktam és kinyitottam a szemem. Anthony meg csak állt és mosolygott. Teljesen kába voltam. Pár pillanatig azt hittem, nem is őt látom. Az is lehet, hogy végül a megmentőim értek ide.

A következő pillanatban felemelte a karját, mint egy rendőr, aki a forgalmat irányítja.

– Ne mozdulj! – utasított.

Azzal elment, de pár perc múlva visszatért két üveg bébiétellel, szalvétával és kanállal. Kíváncsian néztem, ahogy letekeri az egyik üveg tetejét, és belemártja a kanalat, amit aztán a számhoz emelt. Úgy éreztem, mintha a testemből kilépve látnám saját magamat.

– Ááá! Nyisd ki szépen – mondta, és a kanalat óvatosan a két ajkam közé csúsztatta. Kinyitottam a szám.

A pépnek édesburgonya-íze volt. Ennél jobban még semmi sem ízlett. Anthony adott még egy kanállal, majd egy

harmadikkal is elindult a szám felé, de félúton megállt. Pedig az egész testem reszketett a táplálékért.

– És most, mielőtt megkapnád, szeretném, ha azt mondanád: „Köszönöm, édesem.” Gyerünk! Mondjad!

A kanálra néztem, majd őrá, és nagy nehezen kinyögtem:

– Köszönöm, édesem.

Ő erre elmosolyodott, és adott még egy kanállal, majd még eggyel.

– És most tudni szeretném, mennyire szeretsz – mondta. – Mondd, hogy „nagyon”. Ez jól hangzana. – Kivárt.

– Egy kis vizet kérek. Így nem tudok beszélni – nyöszörögtem reszelős hangon.

– Ó, hogyne. Elnézést.

Azzal felállt, és hozott nekem egy pohár vizet, de nem adta oda. Csak közel tartotta.

– Na és mennyire szeretsz te engem, drága Kaylee? Erre tudsz válaszolni. Ezt a pár szót ki tudod mondani.

– Nagyon szeretlek – mondtam. Kapart a torkom. Mintha darabokra szakadozott volna.

Anthony odaemelte a poharat a számhoz.

– Lassan igyál, lassan. Jól van, ügyes vagy.

Ügyes vagyok? Hát ennek nincs szeme? Hogy volnék ügyes? Itt állok egy lépésre a sírtól, olyannyira kimerülten és elcsigázottan, hogy szinte már vágyom is rá.

– Ne aggódj. Szépen rendbe hozunk, és akkor megkezdjük a mézesheteinket. Lesz zene, finom lakomák – nyugtatott meg. – És hozok neked valami szépet, amibe felöltözhetsz. Igen, valamit, ami a te méreted. Most, hogy már észhez tértél, és rájöttél, mennyire szeretjük egymást, veszek neked

szép holmikat, ékszereket meg cipőket, mindent, amitől egy nő nőnek érzi magát.

Úgy beszélt hozzám, ahogy egy anya a pici lányához, amikor mesét mond, és közben belém kanalazta az üveg tartalmát. Kinyitott egy másikat, egy csirkését, azzal is megetetett, majd megitatott, és közben hallgathattam, hogyan is fogjuk elkezdeni a boldog házas- és családi életünket.

– És persze nem csak egy gyerekünk lesz. A mamiék ebben hibáztak. Kellett volna, hogy legyen egy öcsém meg egy húgom. Ez nagyon fontos. Néha leülök a parkban, és elnézem az anyákat meg az apákat, ahogy a gyerekeikkel játszanak, és arra gondolok, miért nem mi vagyunk azok. De persze most már lehet. Nemsokára már mi is ott fogunk játszani a parkban a gyerekeinkkel.

Amikor a második üveggel is megettem, folytatta:

– Jól van. Csak lassan. Tudom, milyen az, amikor az ember eljut odáig, hogy már nincs itt, de aztán mégis visszajön. Olyan, mint az újjászületés. De még legalább három nap kell hozzá.

Elnevette magát, aztán megnézte a lábamat, és bólintott.

– Javul – állapította meg. – Szépen ápoltad, de időbe telik, amíg teljesen begyógyul, ezért egy darabig még nem sok mindent csinálhatsz. – Adott még egy kis vizet, majd kiment, és fel a lépcsőn.

Élveztem, hogy étel van a gyomromban. Amikorra visszajött, addigra elaludtam, jó pár órára. Ezúttal zöldségeket hozott.

– Addig nem akartam ilyenekkel beállítani, amíg úgy nem éreztem, hogy készen állsz rá.

El sem tudom mondani, mennyire boldoggá tett az, hogy látom őt meg az ételeket. Csak figyeltem, ahogy sorra előszedi mindet, miközben tovább ecse teli a jövőnket. Ha nem lenne rám kényszerítve, gondoltam, akkor nem is volna olyan rémes ez a jövő, egy odaadó férjjel, akinek a legnagyobb gond ja a család. Vajon apának is ez volt a legfontosabb'!' Hogy tudott mégis elhagyni bennünket? Mindegy, anya hogyan viselkedett, miért nem kettőnkre gondolt előbb, csak utána saját magára? Vajon bán ja már? Ha nem hagy el minket, talán én sem len nék itt. Vajon magát okolja érte? Kínozza a bűntudat? Sír utánam?

Anthony meg csak mondta, mondta, hogyan fogja átalakítani a házat a gyerekek kedvéért, mi mindent fog megjavítani, rendbe hozni, ha már – ahogy ő fogalmazott – „megérünk” arra, hogy felköltözzünk.

– Tudom, korábban azt mondtam, hogy sosem költözünk fel, de ez a hely túl szűkös lesz, különösen akkor, ha már megvannak a gyerekek. Mami is beleegyezett.

Mami is beleegyezett?!, sikítottam magamban. *Mikor? Amikor az a másik lány volt idelent?*

Vagy csak Anthony élt abban a hitben, hogy az anyja tényleg ezt mondta neki? Lehet, hogy éjszakánként a koporsóban fekvő anyjával beszélget? Ezért tartja a hálószobában? Azt hittem, már semmitől sem tudok elborzadni, de ez a gondolat hirtelen úgy hatott, mint a máz egy rémségekből készült tortán.

– És ne hidd, hogy nincs rá elég pénzem – győzködött. – A tizedét sem költöttem el annak, amim van. Kire is költöttem volna, amíg nem voltál itt nekem? A maminak nem voltak nagy igényei, az apámnak meg még egy fogpiszkálót sem

vettem. Tudod, a mami mindig kilopta a pénzt apám zsebéből, amikor részegen jött haza. „Azt is csak elinná”, mondogatta. És csak mi ketten tudtuk, hová dugta a pénzt. Apa sosem jött rá, hogy a mami gyakorlatilag kizsebelte. Mindig olyan részeg volt, hogy nem is emlékezett arra, mit csinált. Mi ketten viszont jó csapatot alkottunk, a mami meg én. Fogadok, te is szeretted volna, ha olyan anyád van, mint az enyém. Tudom. Te magad mondtad. De őrá már ne legyen gondod. Csak ránk. Jól van?

Rám nézett, egyik kezében egy friss kenyeret, a másikban egy adag sonkát tartva. *Finom lesz,* gondoltam, és bólintottam.

Miért figyelek rá? Tényleg megfogok bolondulni, jöttem rá. Itt lépkedek az őrültség ösvényén, ahová ő vezetett élete útvesztőjében, és már nem is harcolok ellene.

Gyűlölnöm kellett volna magamat, amiért bólogatok, és még mosolyt is erőltetek az arcomra. De hát mi mást tehettem volna?

Meglepett, hogy bármi áron, de megint élni akarok, rendbe jönni.

Anthony nyitva hagyta az ajtót, és hirtelen Mr. Mokaszin rontott be rajta. Megörültem neki. Fönt is maradhatott volna, de ő le akart jönni hozzám. Kitártam a karomat, és a macska odajött az ágyhoz, felugrott rá, és odakuporodott mellém.

Anthony elvigyorodott:

– Mr. Mokaszin pontosan tudja, kit kell szeretnie. Kapsz még egy keveset enni, aztán ha már pihentél egy kicsit, megmosakszunk.

Készített néhány tökéletesen egyformára szabdalt sonkás-sajtos szendvicset, és odahozta nekem egy pohár narancslével. Felültem, és lassan majszolgattam, lehunyt szemmel, alaposan megrágva élveztem ki minden falatot. A narancslé fenséges volt. Éreztem, hogy apránként erőre kapok.

Anthony kissé távolabb állva nézte, és széles mosoly terült szét az arcán.

– Kezd visszatérni a szépséged – mondta. – Mint a tündérmesében a herceg csókja után.

Azzal valóban adott is egy puszit, majd ragyogó arccal arrébb sétált. *Ez az elmebeteg tényleg szeret engem,* gondoltam. Miután megettem és megittam mindent, hátradőltem és lehunytam a szemem. Érzékeltem, hogy elviszi a tálcát, és megigazgatja rajtam a takarót. Továbbra sem nyitottam ki a szemem, de éreztem, hogy egyre közelebb hajol. Gyengéd puszit nyomott a homlokomra és az arcomra, megsimogatta a hajamat, majd otthagyott. Kinyitottam a szemem, és láttam, hogy nekiállt elmosogatni a tányérokat. Elaludtam. Kicsivel később arra ébredtem, hogy motoszkál a lakásban, tesz-vesz, és közben motyog magában. Csak egy alsónadrág volt rajta. Pislogtam, mire abbahagyott mindent. Mintha megérezte volna, hogy ébren vagyok, mintha meghallotta volna a szempilláim verdesését, hirtelen felém fordult.

– Biztos voltam benne, hogy mostanra felébredsz – közölte, és odajött az ágyhoz. – A forró fürdőd már kész. Ma nincs zuhanyozás. Le kell áztatni azokat a sebeket és karcolásokat.

Kitakart, levette a lábamról a bilincset, és köny-nyedén felkapott.

– Pihekönnyű vagy – súgta, amikor már a karjában tartott. – Pihekönnyű szépség.

Azzal elindult velem. Visszanézve azt láttam, hogy Mr. Mokaszin leugrik az ágyról, és jön utánunk felfelé a lépcsőn. Amikor felértünk, Anthony a lábával rúgta ki az ajtót, majd balra fordult, és bevitt a fürdőszobába. Egy régimódi, karmos lábú kád állt bent, tele vízzel. Anthony óvatosan letett a földre, és levette rólam a fürdőköpenyt.

– Hé, észre sem vettem, hogy kimostad ezt a régi rongyot. Jól tetted. – Ledobta mellém a földre. Aztán újra felemelt, és beleültetett a kádba. Majdnem túl forró volt a víz. Anthony hátralépve nézett. – Lefogytál – ingatta a fejét. – De majd teszünk róla. Valami finom desszert minden este, egy kis nasi napközben, meg egy kis vitamin.

Levett egy üveget a kád jobb oldaláról, és kinyitotta.

– A mami fürdőolaja. Úgy csináltatta magának azzal az asszonnyal, aki mindenféléket kotyvaszt. Ettől fiatal marad az ember bőre. Nem mintha neked aggódnod kellene emiatt – mondta. – Csak szeretném, ha jól éreznéd magad. – Öntött a fürdővízbe egy keveset, és a mosdószivacsért nyúlt. – Semmit sem kell csinálnod. Majd én.

Ugyanolyan tehetetlen voltam, mint újszülött ként. Ahhoz sem volt erőm, hogy eltoljam a kezét. Sikoltani sem lett volna értelme. A legokosabb, amit tehettem, hogy lehunyom a szemem, és meg próbálom elképzelni, hogy máshol vagyok.

A nyakamnál kezdte, aztán áttért a vállamra, majd a két oldalamra, aztán jött a mellem és a mellkasom. Gondoltam, ennyi, de ő a hónom alá nyúlva felállított. A bal karjával

átölelte a derekamat, és törölgetni kezdett alul, a két combomat és a lábam közét. Hangtalanul sírtam. De ő észre sem vette, talán nem is érdekelte. Visszaeresztett a kádba, és mosni kezdte a hajamat.

De váratlanul abbahagyta. Visszafojtottam a lélegzetem. Most meg mire készül?

– Egy pillanat! – mondta, azzal kiment a fürdőszobából, és egy méretes ollóval tért vissza.

Ekkor már patakokban folytak a könnyeim. Hangosan felzokogtam, és tiltakozva felemeltem a kezem, de ő a kádat megkerülve mögém került.

– Ne aggódj! – csitított. – Olyan rossz állapotban van a hajad, hogy a mosás már nem segít. Majd megnő.

Levegő után kapkodva próbáltam kiszállni a kádból, de ő visszanyomott ülő helyzetbe, és elkezdte levágni a hajamat egészen rövidre, a tincseket a földre dobálva. Nem volt már erőm semmihez. Feladtam, lehunyt szemmel vártam, hogy végezzen.

– Ezt később összetakarítom – nyugtatott meg, mintha egy csöppet is izgatott volna.

De lehet, hogy mást mondott.

Aztán kiemelt a kádból, és megtörölte a testemet, lehetetlenül tűrtem és vártam. A karjába kapott és levitt a lépcsőn, letett az ágyra, majd szorosan betakargatott.

- És most aludj! – mondta. – Mire felébredsz, hozok neked valami szépet, amit felvehetsz.

Amikor elment, megtapogattam a fejemet. Olyan egyenetlenül vágta le a hajam, hogy volt, ahol majdnem kopasz voltam, másutt meg ott maradt fele hosszúságban. Ijesztő volt, de semmivel sem ijesztőbb, mint amit eddig tett

velem. Túlságosan kimerült és megalázott voltam ahhoz is, hogy sírjak.

Mr. Mokaszin odabújt mellém. Úgy láttam, mintha szomorkodna miattam. Lehunyta a szemét, összegömbölyödött alváshoz. Ennél többet egyikünk sem tehetett, hogy elmenekülhessen a kellemetlenségek és a bezártság elől. Amióta Anthony idehozott, most először éreztem úgy, amikor becsuktam a szemem, hogy többé már ki sem akarom nyitni.

15

Haylee

A következő héten Ryan kétszer jött át, mindjárt iskola után. Ha nem így lett volna, akkor valószínűleg ugyanúgy megbolondulok, mint anya, vagy feladtam volna, és visszamegyek az iskolába a tervezettnél sokkal korábban. Mindkét alkalommal sikerült úgy fellopnom a szobámba, hogy se apa, se Mrs. Lofter, és különösen anya nem vette észre, hogy ott van, és szeretkeztünk. Nagyon vicces volt, hogy Ryan mindannyiszor bűntudatot érzett utána.

– Ne vágj már olyan képet, mintha megerőszakoltad volna egy farmer lányát, vagy ilyesmi – mondtam. – Élvezned kellene.

– Nem tehetek róla – vonogatta a vállát. – Mi itt élvezkedünk, szórakozunk, miközben a testvéred... Ki tudja, milyen rémes dolgok történnek vele. A szüleid, legfőképpen a mamád itt, csak pár méterrel odébb, nagyon megszenvedik. Az én anyám meg gyakorlatilag minden alkalommal, amikor a kishúgomra néz, elsírja magát a mamád miatt. Szóval, egen, néha úgy gondolom, hogy kihasznállak.

– Dehogyis – csóváltam meg a fejem. – Épp ellenkezőleg. Segítesz nekem. Tudod, én is szenvedek. El sem tudod képzelni, mit állok ki addig, míg át nem jössz. Tulajdonképpen bujkálok anyám elől. Egyre rosszabb állapotba kerül, és apám teljesen tanácstalan. Kaylee el sem

hinné, de a héten már háromszor én készítettem vacsorát. A nővér segített persze, de végtére is ezért fizetjük. Tudom, gonoszul hangzik, de nem tehetek róla. Nehéz elnézőnek lennem. Magammal szemben sem vagyok az.

– Egyáltalán nem hangzik gonoszul, megértelek. És nagyon erős vagy – mondta Ryan. – Nem tudom, én hogyan viselkednék, ha az én kishúgomat rabolták volna el.

– Csak mutatom, hogy erős vagyok, Ryan. Színjáték az egész a szüleim kedvéért.

A fejemet a vállának támasztottam. Ő habozott picit, majd újra magához ölelt. Aztán lassan felemeltem a fejem, és a szemébe néztem a könnyeimen át, amelyek annyira valóságosak voltak, hogy csak egy vegyész tudta volna eldönteni, hogy valódiak vagy krokodilkönnyek.

– Az én szememben akkor is hős vagy – súgta.

– Olyan jó, hogy van egy ilyen erős valaki mellettem, Ryan, különösen most.

Hozzáhajoltam, mire megcsókolt, és én megint odaadtam magam neki. Legalábbis elhitettem vele, hogy ezt teszem. Mert én soha egyetlen fiúnak sem adtam oda magam. Csupán ügyesen hagytam, hogy ezt gondolják, miközben én diktáltam, és ők azt csinálták, amit én akartam. Némelyik srácot olyan könnyű volt beindítani, hogy szinte maguktól elsültek. Kaylee nem szerette, ha erről beszélek, de a csajok, akik velem lógtak, és itták a szavaimat, ilyenkor gurultak a nevetéstől.

A szeretkezés után igazi könnyek csillogtak a szememben, de ezek az öröm könnyei voltak. Rekord orgazmusszámot értem el. Ryan meg csak csókolgatott, és azt hajtogatta, hogy mindig mellettem fog állni, és megtesz bármit, amire csak

szükségem van. Én valósággal lubickoltam ezekben az ígéretekben, mint egy forró, habzó kádfürdőben, megmerítkeztem a szavaiban, a mondataiban, amelyeket újabb csókok követtek.

Feküdtünk egymás mellett, én a mellkasán pihentettem a fejem, és el is szunnyadtunk az elégedettség takarója alatt. Aztán hirtelen mindketten anya kiabálására riadtunk. Felültem, mert anya be akart jönni, dörömbölt, vadul rángatta a kilincset. Hallottuk, hogy Mrs. Lofter próbálja csillapítani, rávenni, hogy menjen vissza a szobájába.

– Hol vagytok, lányok? – kiabálta anya, és akkorát csapott az ajtóra, hogy biztos belekékült a tenyere. – Odalent mindenki rátok vár. Mindenki utánatok kérdezősködik. Mondtam nekik, hogy lejöttök, és játszotok valamit a zongorán. – Anya tovább verte az ajtót. Ryan is felült, halálra váltan.

Mrs. Lofter anyát nyugtatgatta. Azt mondta neki, hogy Kaylee meg én iskolai ünnepségen vagyunk. Gondolom, hirtelenjében ez jutott eszébe. Kis idő múlva hallottuk, hogy távolodnak. Anya sírt, mint egy kisgyerek. Egyikünk sem szólalt meg, csak amikor már néma csönd lett.

– Sajnálom – mondtam végül. – Anya kicsit megzavarodott.

– Hogy zongorázzatok valamit? Hát nem tudja, hogy Kaylee nincs meg? – kérdezte Ryan döbbenten.

Majdnem elnevettem magam.

– Mrs. Lofter ezt védekezésnek mondja. Mivel anya számára nagyon fájdalmas volna szembenézni a történtekkel, elutasítja a valóságot, így védekezik az elméje. Mrs. Lofter nem egyszerű ápolónő, Ryan, pszichiátriai szakápoló.

– Na de… Kaylee akkor sincs meg. Azt csak látja, hogy nincs itt.

Vállat vontam.

– Ez bonyolult dolog. Én magam sem értem igazán. Csak remélni tudom… csak remélni *tudjuk,* hogy egyszer visszatér a valóságba, bármennyire ijeszti is, de pillanatnyilag nem sok mindent tehetünk. Egyelőre nyugtatókon él, és ott van mellette az ápolónő. De most legalább saját magad is megtapasztalhattad, milyen rettenetes ez az egész számomra. Nemcsak a testvéremet veszítettem el, hanem az anyámat is. – Hasra feküdtem, és a fejemet belefúrtam a párnámba.

Ryan rám borult, csókolgatott, és esküdözött, hogy őrá mindig számíthatok.

– Jövök, amikor csak akarod, és ha már újrajársz iskolába, akkor is ott leszek melletted, amikor csak tehetem – fogadkozott.

Hanyatt fordultam, és megcirógattam azt a szép arcát. Jó, hogy most itt volt, de ha ilyen egyszerű megkapni bárkit, akit csak akarok, akkor nem szerettem volna, ha állandóan a nyakamon lóg.

- Majd meglátjuk – mondtam. – De nagyon édes vagy. Viszont most már fel kell öltöznünk, és kiloplak. Nem szeretném, ha találkoznál anyával. Csak még jobban összezavarodna, és apa engem okolna miatta.

Láttam Ryan arcán, hogy ő sem szeretne anyával találkozni. Felöltöztünk, és amilyen nesztelenül csak tudtunk, leóvakodtunk. Apa nem volt itthon, így senki sem látta meg Ryant. Miután elment, uzsonnát készítettem magamnak, és felhívtam néhány lányt, akik rajongtak értem.

Csak úgy áradt felém az együttérzésük, ahogy a pénz dől egy-egy jótékonysági akció során. De én csak azért beszéltem velük, mert érdekelt, hányan tudnak arról, hogy mi van Ryan Lockhart és köztem. Ahogy számítottam, Rachel Benton mindenkinek elpanaszolta, hogy kisajátítottam a fiúját. De kutyaszorítóban volt, mert rosszul vette volna ki magát, ha Ryan ellen fordul, amiért segít nekem és a családomnak ezekben a nehéz időkben, miközben Rachel kétségtelenül úgy érezte, hogy megrabolták. Nehéz lehetett neki, hogy nem mondhatja el rólam mindazt a rosszat, amit már azelőtt is gondolt, hogy Ryannel együtt lettünk volna.

Mindenki, akivel beszéltem, maga is át akart jönni, hogy velem legyen, de én ezt nem szerettem volna. Két okból sem. Nem akartam, hogy itt legyenek, amikor Ryan is itt van, a másik ok meg anya kétségbeejtő állapota volt. Kimerített és kifárasztott volna újra meg újra elmagyarázni mindegyiküknek, Aztán meg Ryan előbb-utóbb óhatatlanul elszólja magát anyáról, és akkor úgyis mindenki megtudja, milyen állapotban van. És akkor úgysem sokan akarnak majd átjönni hozzánk. Ha már megint iskolába járok, az is biztos, hogy még többen fognak együtt érezni velem anya miatt, a tanárok meg az osztálytársaim. Rájöttem, milyen jól fogok járni ezzel. Nemsokára visszamegyek, hogy szórakozhassak végre. Nem aggódtam. Az idő nekem kedvez, jól tudtam. Végtére is ki a fene szeretné állandóan azt hallgatni, hogy „Annyira sajnállak”, vagy „Tehetek érted bármit?”

Ezekre én majd azt fogom mondani: „Inkább segítsetek túljutni rajta. Többet ne beszéljünk róla. Tegyetek úgy, mintha semmi sem történt volna.”

S minél előbb megtörténik, annál jobb lesz nekem. Apa egyenesen felsietett hozzám, amikor megjött. Már az összes telefonhívást letudtam, és most csak feküdtem az ágyon. Próbáltam kitalálni, mivel szerezhetnék örömet magamnak. Házi feladatot írni nem volt kedvem, hiába küldték el. Tévét sem akartam nézni, se zenét hallgatni fülhallgatóval. Kaylee eltűnése után néhány nappal úgy gondoltam, mindez érzéketlenségre vallana. Néha azonban mégsem tudtam megállni, mégiscsak bekapcsoltam a tévét, de levettem a hangot egészen halkra, hogy ne hallhassák. De egy idő után már a kedvenc szappanoperámat is untam, nem kötött le. Korábban a hősnők flörttechnikáit utánoztam. De most az egész olyannak hatott, mintha vaktölténnyel lövöldöznék. És már Ryan sem izgatott.

Viszont fájdalmasan unalmas volt minden tevékenységből kimaradni. Sosem kedveltem a csöndet, de most attól féltem, hogy a végén még Kayleeről kezdek gondolkodni. Más sem hiányzik, mint hogy lelkiismeret-furdalást ébresszek saját magamban. Azzal a kézenfekvő gondolattal vigasztaltam magam, hogy ami történt, az többnyire Kaylee hibája. Minek avatkozott bele a magánéletembe? E tekintetben sokkal inkább anyánk lánya volt, mint én. Ő is meg anya is szentül hitte, hogy nekik mindent tudni kell rólam. Hát most tudja. Vajon hogy tetszik neki? Anthonyval remekül elszórakoztam. Még egy darabig ezt tettem volna, de Kaylee nem hagyott békén, megfenyegetett, hogy elmondja anyának, sőt apának is. Biztosra vettem, hogy a történtek ismeretében hasonló helyzetben már nem foglalkozna velem, nem bosszantana.

Amikor apa bekopogott és bejött, hanyatt feküdtem az ágyon, a karomat összefonva, és dühösen, tehetetlenül

bámultam a plafont. A szex jó volt, de csak arra, hogy elvonja a figyelmemet. De én is be voltam zárva ide. Furcsamód ugyanúgy csapdába esettnek éreztem magam, mint Kaylee érezhette.

Apára néztem. Láthatóan nagyon sajnált.

– Rettenetes ez az egész – mondta.

– Van valami újság?

– Nem, semmi. Egyelőre zsákutca minden, de látom, hogy közben mi történik veled, anyáddal meg velem.

– Én csak nagyon dühös vagyok, apa. Ha a kezem közé kerülne az a rémes ember pár percre…

Apa bólintott.

– Magam is torkon ragadnám. Idehallgass, Mrs. Lofter ma felviszi anyád szobájába a vacsorát. Arra gondoltam, hogy mi ketten meg elmehetnénk enni valahová. Tudok egy éttermet tizenöt mér-földnyire innen, ahol nem botlanánk ismerősbe. Mit gondolsz? Azt hiszem, mindkettőnknek jót tenne.

– Nem is tudom. Nem biztos, hogy én vagyok a legjobb társaság neked.

– Már hogyne lennél az?

Haboztam. *Ne légy túl lelkes, ne mutass túlzott izgatottságot,* intettem magam.

– Nem is tudom… – ismételtem.

– De én igen. Menjünk!

Sóhajtottam egy nagyot, majd bólintottam.

– Jól van. Átöltözöm.

– Jó. Vegyél fel valamit, amit szeretsz. Azt akarom, hogy jól érezd magad. Nem élhetünk ebben a nyomasztó sötétségben éjjel-nappal.

– De tényleg azt hiszed, hogy ez jó ötlet? Úgy értem… szegény anya.

– Nincs abban semmi rossz, Haylee, ha az ember egy kis levegőhöz akar jutni, ne legyen bűntudatod miatta. Anyád jól ellesz itthon néhány órát, amíg távol vagyunk. Különben sem szeretném, ha te is olyan levert és depressziós lennél, hogy a végén megbetegednél.

– Jól van, apa – mondtam olyan kelletlenül, ahogy csak tudtam. *Higgye csak azt, hogy úgy kell erőszakkal elvontatnia,* gondoltam.

Miután kiment, repesve kipattantam az ágyból. Válogattam a ruháim közt, hogy valami olyasmit találjak, amiben jól érzem magam, ahogy apa is javasolta. Mivel egy olyan étterembe készültünk, ahol senki sem ismer bennünket, nem kellett félnem attól, hogy esetleg túl szexinek látszom benne. Pár hónappal ezelőtt, miután Kayleet rábírtam, hogy ő is akarja, anya vett nekünk két egyforma sötétkék, csipkebetétes ruhát, ami úgy állt rajtunk, mintha ránk öntötték volna. Nem volt túl sok anyag benne deréktól lefelé, és anya nagyon rövidnek találta. De én meg akartam kapni, mert tudtam, hogy nagyon vadítóan fogok kinézni benne.

– Ne aggódj, anya – mondtam. – Tudjuk, hogy kell lehajolni valamiért, ha rajtunk van.

Mivel Kaylee is ugyanúgy lelkesedett érte, mint én, a végén anya nagy nehezen beleegyezett. Tudom, hogy a lelke mélyén Kaylee is ugyanúgy akarta. Csak ő szégyenlősebb volt nálam. Mindjárt magunkon is hagytuk, anya meg fürdött az elismerő pillantásokban, ahogy a nők és a lányok néztek

ránk, nem is beszélve a férfiak – még a nagypapakorú férfiak! – vágyteli, elismerő pillantásairól.

– Bánják, hogy megöregedtek – mondtam Kayleenek. – Szinte levetkőztetnek a tekintetükkel.

Kaylee is visszanézett, és elpirulva meggyorsította a lépteit.

Kayleenek egész biztosan hiányzott valami a DNS-éből, ami nálam megvolt, gondoltam, de anyának persze ez is elkerülte a figyelmét.

Anya vett nekünk a ruhához cipőt is. Most elővettem a szekrényből, és a fülbevalók közt kotorásztam, mire megtaláltam azt, ami illik a ruhához. Már olyan régen nem sminkeltem, hogy azt hittem, nem is tudom majd, hogy kell, de amikor elkészültem, elégedetten láttam, hogy csinos vagyok, sőt több is annál.

– Szívtipróan nézel ki – mondtam a tükörképemnek öltözködés közben. Bár korábban mindig úgy mondtam: „Szívtipróan néztek ki."

Most olyan jólesett elhagyni a többes számot!

Apa is átöltözött, és remekül festett a türkizkék pulcsijában. Mrs. Lofternek már szólt, hogy elmegyünk itthonról. A telefonszáma úgyis megvolt a nővérnél. Úgy éreztem magam, mintha egy süllyedő hajóról menekülnék, amikor beszálltam apa kocsijába, és elindultunk.

– Gyönyörű vagy, Haylee – mondta.

– Köszönöm, apa. Tudom, hogy nem vagyok az, de a kedvedért megpróbáltam.

Apa elnevette magát, ilyet már vagy tíz napja nem tett.

– Nekem te mindig gyönyörű vagy, Haylee. Mindketten azok vagytok – tette hozzá.

– Tudom, és úgy érzem, ezután kétszer olyan jónak kell lennem mindenben, mert most Kaylee része is rám marad. Mindenben!

Apa egy darabig hallgatott, majd vett egy mély lélegzetet, és felém fordulva azt mondta:

– Igazából azt szerettem volna, hogy ketten legyünk, és szabadon beszélhessünk anyádról.

– Nem maradhat így örökre, igaz?

– Pontosan erről van szó – bólintott apa. – Mrs. Lofter állandó kapcsolatban van dr. Solomon Jaffával Philadelphiában, akivel együtt dolgozott a klinikáján több mint tíz évig. Vele beszélte meg, hogy milyen gyógyszereket adjon anyádnak, de ha nem javul az állapota, akkor meg kell vizsgáltatnunk dr. Jaffával. Az is lehet, hogy nem gondoskodhatunk róla itthon, még Mrs. Lofter segítségével sem, és akkor anyádat néhány napra be kell fektetnünk valahová. Nekem kell itthon maradnom, amíg te iskolában vagy, különben te fogsz még többet mulasztani.

Apa elhallgatott, hogy legyen időm feldolgozni a hallottakat. Nyugtalaníthatta, hogy csöndben vagyok, de én közben azon gondolkodtam, hogy a dolgok sajnos nem úgy alakulnak, ahogy szerettem volna. Egy dolog mások együttérzését megszerezni, ha az ember anyja egy kicsit zavart, és megint más úgy a többiek elé állni, hogy az anyám diliflepnis. Hogy fogok tudni ezzel együtt élni? Nem az zavart, hogy esetleg bűntudatom támad, hanem hogy hogyan fognak majd kezelni a többiek.

Ez történt Tami Garyvel is hetedikben. Az apja elhagyta őket, amikor Tami negyedikes volt. A szülei nem váltak el. Az apja csak elment, és Tami anyjának a családja el akarta érni,

hogy az apát letartóztassák, amiért nem fizet gyerektartást. Már ez is elég rossz, de az anyja ráadásul – talán emiatt -inni és drogozni kezdett, és végül egy rehabilitációs klinikán kötött ki. Tami a nagyanyjához került, és emlékszem, hogy hirtelen megfagyott körülötte a levegő, sehová nem hívták, és nem volt senki, akivel együtt lóghatott volna a suliban. Tami anyját hol kiengedték, hol újra bevitték a rehabra egészen addig, míg végül elmegyógyintézetbe zárták. Belezavarodott abba az életbe, amit élt, már ha ezt életnek lehet nevezni egyáltalán. Amikor Tami nagyanyja meghalt, Tami az egyik apai nagynénjéhez és a férjéhez került, aztán már soha senki nem hallott róla. És senkinek sem hiányzott.

– Érted, amit mondok, Haylee? – kérdezte apa, hogy ilyen sokáig hallgattam.

– Azt hiszem, igen – feleltem. – Anya bolondokházába megy.

– Nem kéne így nevezned. Senkinek sem szabadna így hívnia, de ha be is kerül, nem marad ott sokáig.

– Az nem számít, apa. Ha egyszer már beviszik, mindenki azt fogja gondolni, hogy bolond.

– Még az is lehet, hogy erre nem kerül sor. Talán Kaylee is hazajön, és akkor az életünk visszatér a normális kerékvágásba – mondta apa.

De nem sok meggyőződés volt a hangjában. Ezt is csak úgy mondta, ahogy minden szülő összehord hetet-havat, miközben a gyerekeik felnőnek. „Talán a Mikulástól megkapod, amit szeretnél.” „Talán jövőre elmegyünk Disneylandbe.” „Talán majd ha már nagyobb leszel.” Jószerivel nincs is más az életben, mint a „talán”. A talán az

az üres ígéret, aminek az a célja, hogy elhallgass, hogy abbahagyd a nyafogást, és végre békén hagyd a szüleidet.

Ha össze kellene hasonlítanom kettejüket, akkor azt mondanám, hogy anya határozottabban használta ezeket a talánokat. Apa szájából sokkal többször hangzott el, különösen a válásuk előtt, így aztán magától értetődő volt számára, hogy most is ezzel áll elő.

– Aggódunk miatta – folytatta apa.

– Nem elég, ha továbbra is eljátsszuk, hogy Kaylee otthon van? – próbálkoztam. – Majd úgy terítek, és beszélgetek is vele, hogy anya hallja, és…

– Az igazi gond akkor lesz, ha már nem akarja elhárítani magától az igazságot, Haylee. Mert az komoly veszélyekkel járhat.

– Komoly veszélyekkel? Öngyilkosságra gondolsz?

– Nem tudom – csóválta meg a fejét apa. – Várjuk meg, mit mond dr. Jaffe.

– Mikor vizsgálja meg?

– A jövő héten.

– Ilyen hamar?

– Megbánhatnánk, ha túl sokáig halogatnánk, nem? – kérdezte apa erőltetett mosollyal.

Megérkeztünk az étterembe, de engem már nem az foglalkoztatott, hogy milyen hatással leszek az emberekre, mindenekelőtt a férfiakra, ha belépünk.

Apa nem azért hozott el otthonról, hogy felvidítson, hanem hogy felkészítsen a még nyomasztóbb dolgokra.

– Vagyis te is azt hiszed, hogy bolond, igaz? Mindig is annak tartottad őt.

– Nem tartottam őrültnek, csak túlzottan fanatikusnak azt, ahogy benneteket nevelt. Erre ment rá a házasságunk, de abból, amit láttam, azt hittem, hogy ti egész jól kezelitek, és hogy nem lesz baj belőle. Erre teljesen váratlanul megtörtént, ami történt, senki sem láthatta előre. De megoldjuk. Együtt.

– Rám villantotta a legapásabb mosolyát, tele ígéretekkel és talánokkal. – Jól van – zárta aztán sablonosán. Ezt akkor mondjuk, ha nincs választásunk.

– Most élvezzük a finom vacsorát kettesben! – Bekanyarodtunk az étterem parkolójába. – És közben mesélsz nekem a szerelmi életedről.

– A szerelmi életemről?

Apa beállt, és leállította a motort. Megint az a mosoly.

– Hogy is hívják? Ryan Lockhart? Tudom, hogy odajár hozzád.

– Mrs. Lofter kémkedik utánam, igaz?

– Csak jó megfigyelő. Az is része a munkájának. De nincs ezzel semmi baj. őszintén szólva meglepett, hogy a barátaitok nem nagyon fordulnak meg nálunk.

– Én mondtam nekik, hogy ne jöjjenek... amíg anya ilyen állapotban van.

– Értem. De ezt a Ryan Lockhartot kedveled?

– Ó, ő csak egy fiú – feleltem.

– Ó, emlékszem én jól, hogy ez a kijelentés mit jelent – vigyorgott apa, és kinyitotta a kocsi ajtaját.

– Akkor, remélem, nekem is elmondod. Mert így olyan, mintha rébuszokban beszélnél.

Apa elnevette magát, és elindultunk be az étterembe. Itt még sohasem jártam, és azon tűnődtem, apa vajon

valamelyik barátnőjével volt-e itt. Benyitott, és kézen fogva beléptünk.

– Mindenki azt hiszi majd, hogy a barátnőm vagy – mondta. – Ne okozzunk csalódást nekik. – Intett a bár felé. Egy csapat fiatal srác abbahagyta a beszélgetést, és felénk néztek. Magamban jót mosolyogtam arra gondolva, hogy a jóképű férfiak pillantásain soha többé nem kell osztoznom Kayleevel. Ráadásul eddig is tudtam, hogy a fiúk inkább engem néztek. Mert én érettebbnek látszottam a koromnál.

A gyanúm beigazolódott. A főpincér ismerte apámat. Gyakran megfordulhatott itt.

– Jó estét, Mr. Fitzgerald! – mondta a férfi, többnyire rám nézve. – Na és ki ez a szépséges ifjú hölgy?

– A lányom – felelte apa.

– Jobb, ha hívja a titkosszolgálatot, hogy vigyázzanak rá – mondta a pincér mosolyogva.

Apa kézen fogva vezetett ahhoz az asztalhoz, ahová a főpincér kísért minket, gondolom, apa kedvenc helye lehetett, oldalt, egy félreesőbb helyen. Nem tudtam nem élvezni a férfiak elismerő pillantásait, akik a többi asztalnál ültek a barátnőjükkel vagy épp a feleségükkel. Eltűnődtem, vajon hányan hiszik azt, hogy apa barátnője vagyok. Eddig, ha Kayleevel együtt vitt el bennünket valahová, nem volt kétséges, hogy kik vagyunk. Csakis a lányai lehettünk. De most, hogy egyedül voltam, minden sokkal titokzatosabbnak tűnt. Így még sohasem éreztem magam apával.

Elegáns étterem volt, olyan, amit anya drágának nevezne. A pincér odaadta apának az itallapot, ő rendelt valamiből egy pohárral. Odasúgta, hogy belekortyolhatok.

– Remélem, éhes vagy – mondta. – Itt isteni steaket készítenek garnélarákkal és homárral. A kedvencem, és tudom, hogy ti is szeretitek.

– Kaylee sosem volt oda érte – szúrtam közbe.

Apa elgondolkodva bólintott. Meghozták a borát, és ő megrendelte a steaket és a salátát.

– Hát, ezt sosem mertem megmondani anyátoknak, és most se merném, ha itt lenne – kezdett bele apa. Éreztem én, hogy ez a vacsora nem csak arra a lehetőségre akar felkészíteni, hogy mi történhet anyával. A testem megfeszült, mintha arra számítanék, hogy kapok egy pofont. – De én természetesen mindig láttam az alapvető különbségeket kettőtök között. Ti ketten nem klónok vagytok, noha anyátok többnyire így tálalt benneteket.

– Örülök – bólintottam. – Se Kaylee, se én nem akartunk klónok lenni.

– Gondolod, hogy Kaylee ezért tette, amit tett?

Megvontam a vállam.

– Nekem ő sosem tűnt ilyen kalandvágyónak – jelentette ki apa. – De úgy látszik, tévedésben élek veletek kapcsolatban.

A szememet le sem véve a gyümölcslevesemről, vártam, hogy folytassa.

– Abból, amit a rendőrség megtudott a barátaitoktól, egyikük sem gyanakodott semmire. Ilyen titoktartó lett volna Kaylee?

– A mi titkaink olyan erősek, mint a gyémánt – közöltem vele. – Hisz olyan sok mindent kellett eltitkolnunk mások, de mindenekelőtt anya elől és előled.

Kihozták a salátát. Igazából nem kellett volna, hogy meglepjen apa kíváncsisága. Végtére is az apánk volt, mindegy, hogy mi történt közte és anya között. De egy apának is vannak ösztönös megérzései a gyerekeivel kapcsolatban. Bár anya igyekezett úgy beállítani, mintha apa mindig is kívülálló idegen lett volna.

– Szerinted miért a számítógépen keresett Kaylee kapcsolatot? – kérdezte.

– Te is számítógépekkel foglalkozol. Innen már csak egy lépés lehetett, hogy ez jusson eszébe.

Apa bólintott.

– Ja, elképzelhető. Csak hát én mindig őt tartottam kettőtök közül a bátortalanabbnak. Nekem úgy tűnt, rád hagyatkozik, ha kapcsolatépítésről van szó.

– Talán ez zavarta – sugalltam.

Apa elgondolkodott.

– Aztán meg a félénkebb lányok hamarabb kerülnek bajba, nem? Mert ők mindenkiben megbíznak…

– Ebben van valami. Igazad lehet – hagyta helyben apa. Éreztem, hogy oldódik bennem a feszültség. – Na de hagyjuk, ne erről beszéljünk. A végén nem érem el azt a célt, amiért idejöttünk. Vagyis hogy egy kicsit megkönnyebbüljünk, fellélegezzünk. Akkor beszélgessünk rólad.

– Jó, és kezdjük azzal, hogy elmagyarázod, mit jelent szerinted az „á, csak egy fiú”.

Apa elnevette magát.

– Nekem egy szép lány sosem a barátom volt. Ne hidd el te sem. Ha egy fiú azt mondja, hogy ő csak barátkozni akar, valójában közelebb akar férkőzni hozzád. Mert ha nem, akkor híján van a tesztoszteronnak.

Egy pillanatra nem tudtam, hogy ezen most nevessek-e. De mert apa elmosolyodott, ezt tettem én is.

Csodálatos volt.

Apa most igazi apa volt.

Ha Kaylee nem tűnt volna el, akkor ez sohasem történik meg.

16

Kaylee

Nem tudtam, mennyi ideig aludtam, de odakint már sötét volt, mire felébredtem, és idebent égett minden lámpa. Anthony idelent volt, és az ágy lábánál két bevásárlószatyrot és egy cipősdobozt láttam, annak az áruháznak a lógójával, amit jól ismertem. Anya gyakorlatilag majdnem mindig ott vett nekünk ruhát meg cipőt. Haylee vajon ezt is elmesélte Anthonynak? Lépésről lépésre mindenbe beavatta, ő meg jegyzetelt, mint egy diák, és tanulmányozta a Fitzgeraldokat? Lehet, hogy még a fogorvosunk nevét is tudja?

– Ó, hát végre felébredtél! – Anthony odajött az ágyhoz. – Jó sokat aludtál. Már vagy egy órája, hogy megjöttem. Meglepetésem van számodra. – Kinyitotta az egyik zacskót, és egy új melltartót meg színes bugyikat és vagy egy tucat zoknit pakolt ki az ágyra, mintha egy bolhapiacon rakogatná az áruit. – Ahogy ígértem, új holmik – mondta. Várta a reakciómat, de én csak bámultam. – Ó, tudom. Arra gondolsz, hogy tud egy férfi női ruhákat vásárolni, méghozzá jó méretben? Egy vallomással tartozom. Megtartottam a régi holmijaidat, hogy majd biztosan tudjam a méretedet, ha már eljön az ideje, hogy új dolgokat vegyek neked. Hazudtam, mert nem akartam, hogy állandóan azokért sírjál. És most se kérjed – tette hozzá sietve. – Most már tényleg

megszabadultam tőlük, ahogy korábban mondtam. Ezek sokkal szebbek, és lesz még több is.

Azzal belenyúlt az egyik zacskóba, és kivett belőle egy halvány rózsaszín fehér, fodros galléros blúzt és egy sötétebb rózsaszín, egyenes vonalú szoknyát.

– Ismerős? – kérdezte, egymáshoz emelve a két ruhadarabot.

Igen, Hayleenek és nekem volt ilyenünk. Haylee vagy elmondta neki, vagy ezt viselte valamelyik alkalommal, amikor az interneten társalogtak.

– Ideje kiszínesíteni itt mindent, nem igaz? Téged is. A mami biztos nem örülne, ha látná, hogy mostanában milyen szűkek és rövidek a szoknyák. Ez azért nem olyan rövid, viszont tényleg szűk. Nem akartam valami ódivatú holmit venni neked. A lányok szeretnek divatosan öltözködni, szexinek látszani, igaz? És hát elárultad, hogy számodra milyen fontos az öltözködés. Ez még csak a kezdet. Mindennap hozok neked valami újat, mindent, amid volt, amik a kedvenceid voltak, beszerzek. Na jó, nem mindennap. – Anthony elmosolyodott. – Csak beszélek itt összevissza. Annyira belelkesedtem, hogy a végén még túlzásokba esem. Hisz végtére dolgoznom is kell. Nem mehetek folyton vásárolni.

Kinyitotta a cipősdobozt, egy pár fekete balerinacipő volt benne.

– Ilyen volt rajtad első este. De nem adhattam vissza neked. Mert az új életünkhöz új holmik kellenek, nem igaz? Ugyanaz a méret – mondta büszkén, majd visszatette a dobozba. – A biztonság kedvéért magammal vittem a régi cipődet, hogy tökéletes legyen. Az eladónő nagyon

elcsodálkozott. „A felesége hagyja, hogy maga vegyen cipőt neki?”, kérdezte. „Az én feleségem különleges”, válaszoltam erre.

Se nem mozdultam, se nem szóltam egy szót sem. Azon tűnődtem, Haylee vajon mennyi időn át és milyen részletességgel beszélte meg az új élete részleteit ezzel az emberrel? Milyen más titkainkat osztotta meg vele? Valószínűleg sokkal régebb óta voltak kapcsolatban, mint ahogy tudomást szereztem róla.

Anthony keresztbefont karokkal nézett rám.

– Tudod, igazán mondhatnál legalább annyit, hogy „Köszönöm, Anthony”. – Várt.

– Köszönöm, Anthony – suttogtam.

Ő erre elmosolyodott, mintha nem kényszerrel erőltette volna ki belőlem a szavakat.

– Nagyon szívesen, drágám. No, és most öltözz fel. Tökéletes este, hogy kicsinosítsd magad. Én meg készítek oldalast sült krumplival és zöldbabbal. Természetesen lesz saláta is friss kenyérrel. Majd meglátod, milyen finom csokitortát hoztam desszertnek! A kedvenced, hétlapos. Egykettőre visszaszeded azokat az elvesztett kilókat.

Olyan erősen csapta össze a két tenyerét, hogy biztos voltam benne, elzsibbadt a keze, de ő nem bánta. Megremegtem. Mintha a levegő pattogott volna körülöttem.

– Rajta, rajta! – mondta, majd rögtön megindult a tűzhely felé. Lassan kikászálódtam az ágyból. Anthony levette rólam a láncot arra az időre, míg felöltözöm. Tekintve, hogy a saját holmijaim alapján választotta ki a méretet, nem lehetett nem észrevenni, mennyit fogytam, amikor magamra vettem az új holmikat. Eleredtek a könnyeim.

Anthony abbahagyta, amit csinált, mosolyogva a fejét rázta csodálkozásában.

– Te olyan nő vagy, aki mindenben szép, még akkor is, ha most sokat fogytál, Kaylee. Abban a pillanatban tudtam, ahogy megláttalak. Igazi kincset találtam – jelentette ki.

Kész őrület, hogy nem képes másmilyennek, mint elbűvölőnek látni. Már korábban is észrevettem, hogy gint kortyolgat egy üvegből, mialatt a vacsorát készíti, ezúttal is ezt tette.

Megtörölte a száját, és azt mondta:

– Az igazi szépséget eltitkolni nem lehet. Egészségedre!

Megint ivott. Én meg csak álltam, bizonytalanul, és elég gyöngének éreztem magam. Aztán a mosoly lehervadt az arcáról. Arra számított, hogy dicséretekkel halmozom el, de én még ahhoz is túl kába voltam, hogy eljátsszam, milyen hálás vagyok.

– Eredj, és mosd meg a kezed vacsora előtt! – parancsolt rám éles hangon, mint egy megfáradt szülő, aki köszönetet várt volna el a gyerekétől. A fejével a fürdőszoba felé intett. – Na, lódulj! Ne piszmogj. Farkaséhes vagyok. Egy férfinak erőre van szüksége egy ilyen asszony mellett. Olyan ez, mintha egy vadlovat akarnánk betörni. Nem könnyű, de majd értékelni fogod, ha rájössz, hogy mi mindent meg nem teszek érted. A francba, biztos, hogy így lesz.

A hangulatai olyan gyorsan váltakoztak, mint amilyen gyorsan egy gyufaszálat lobbantunk lángra.

Ahogy kimondta a szavakat, a harag is megvillant a szemében. Még ha csak egy pillanatig tartott is, rémisztő volt. Mintha két különböző ember lakozott volna benne, az egyik kedves és törődő, a másik haragos és kíméletlen. Ilyen

lehetett az apja, mint ez az utóbbi, gonosz és kiszámíthatatlan. Amikor meg kedves volt, mintha az anyjára emlékeztetett volna. Szinte láttam, ahogy a két személyiség állandóan nekifeszül egymásnak, de egyik sem uralja a másikat sokáig.

Amilyen gyorsan csak tudtam, kimentem a fürdőszobába, remélve, ha látja, milyen kényelmetlen ebben a legyöngült állapotomban magam után vonszolni a láncot, talán megszán, és leveszi rólam újra. Hisz láthatja, hogy ilyen erőnlétben nem kockáztatnék meg még egy szökést, de amikor visszanéztem rá, csöppnyi együttérzést sem láttam az arcán. Dühösen nézett utánam, és tán még egy korbácsot is odaképzelt a kezébe. Lehet, hogy az lesz a következő büntetés.

Abban a pillanatban, hogy a tükörbe néztem, elakadt a lélegzetem. Az ujjaimmal már kitapogattam a fejemet korábban, és volt elképzelésem arról, milyen barbár módon vágta le a hajamat, de amikor megláttam a több helyen is kivillanó, rózsaszínes fejbőrömet ebben a nagy egyenetlenségben, annyira rémesnek és visszataszítónak találtam, hogy azt kívántam, bár inkább kopaszra nyírt volna. Hogy képes ez az ember rám nézve szépségről beszélni? Hát nem látja, mit művelt?

Olyan pánikroham fogott el hirtelen, amiről már azt gondoltam, többé nem fordulhat elő velem. Azt hittem, eljutottam a tűréshatárom végére, de a sápadt arcom most még hamuszürkébb lett. A kontraszttól, amit az új blúz okozott, még rémesebb látványt nyújtottam. És megint az a vízióm támadt, hogy Haylee ott áll mellettem tátott szájjal. Aztán mosolyog, egyre szélesebbre húzódik az ajka. Végül

elneveti magát, és ujjaival beletúr a gyönyörű hajába, hogy kínozzon, hogy lássam a dús, fényes fürtöket.

Ezt már nem tudtam elviselni. Az a kevés erő, ami visszatért belém, segített ökölbe szorítani a kezem. Sikoltozva a tükörnek rontottam, vertem az öklömmel Haylee arcát, míg a tükör darabokra nem tört. Vér spriccelt a kezemből. Anthony egy pillanat alatt ott termett mellettem, elkerekedett szemmel. Rogyadozott a lábam, de ő elkapta a derekamat a jobb karjával, a mosdóhoz vezetett, kinyitotta a csapot, és a vizet ráfolyatta a kezemre. Néztem, ahogy a vérem lecsorog, és azt kívántam, bár vele merülhetnék alá.

Egy tükörszilánk belefúródott a tenyerem élébe. Csak néztem egy darabig, majd lehunytam a szemem, és éreztem, hogy a testem elernyed. De azért próbáltam eszméletemnél maradni. Vajon hányszor lehet elájulni és magunkhoz térni? Ezúttal küzdöttem a sötétség ellen. Anthony lefektetett a földre, ellátta a sebeket a kezemen, közben átkozódott és morgott. Bugyogtak belőle a szavak, mint egy részeg őrültből. Igyekeztem nem gondolni a fájdalomra, próbáltam elképzelni, hogy máshol vagyok, de már a képzelgéshez is kimerült voltam. Olyan volt az egész, mintha minden szép emlék, a boldogság minden szikrája kifogyott volna az örömteli és vidám emlékeket őrző gondolatbankomból.

– Bármit teszek a boldogságunkért, te mindig mindent elrontasz – motyogta Anthony. – Csak rombolsz és rombolsz és rombolsz, ez minden, amihez értesz. Mert te magad vagy romlott a velejedig. És én pontosan ettől féltem. Igen, ettől. Mami is mondta, figyelmeztetett, hogy az elkényeztetett lányok mind ilyenek. Azok még a vért is vízzé változtatják.

Elérik, hogy meggyűlöld magad, amiért törődsz velük. És több bajt okoznak, mint ami megérné.

Sipító öregasszonyhangon folytatta:

– „Nem fognak szeretni téged. Soha nem fognak szeretni. Csak azt, amit teszel értük. De szeretetet nem kapsz érte. Olyan leszel, mint egy tükör, amiben csakis saját magukat látják. És kizárólag azt fogják látni és akarni, ami nekik jó. Kerüld az elkényeztetett lányokat, hallod, Anthony?”

Visszaváltott a saját hangjára:

– Hallani hallottam, de nem figyeltem rá. Miért csinálod ezt? Nagyszerű vacsorára készültem. Vettem neked új ruhát, új cipőt, a kedvenc ételeidet. Akkor hát miért csinálod ezt velem?

Kiszedte a szilánkot a tenyeremből, aztán lemosta a kezem, és tovább ismételgette az anyja intelmeit, mint valami mantrát. Fertőtlenítőkrémet tett a mélyebb vágásra, majd gyakorlott mozdulatokkal bekötözte a kezemet, de olyan szorosan, hogy még az ujjaimat sem tudtam mozdítani. Utána felállt, és olyan utálattal nézett rám, hogy el sem tudtam képzelni, hogy továbbra is itt akar tartani.

Biztos, hogy ez a vége. Most vagy elenged, vagy megöl, gondoltam, de már olyan elcsigázott voltam, hogy ez sem érdekelt.

– Több tükör nem lesz, Kaylee. És a vacsorámat sem fogod elrontani. Nem, kis hölgy, nem. Leülsz szépen az asztalhoz, és megeszel mindent, amit eléd rakok, a másik kezeddel. És amit nem eszel meg, azt lenyomom a torkodon, vagy még ma, vagy majd holnap reggelire. Apám is ezt csinálta velem, sokszor reggelire etette meg, amit a vacsoránál meghagytam. Hallod, amit mondok? Hallod?!

Lovagló ülésben ült rajtam, a keze ökölbe szorult, mint két pöröly, a bütykei meg sebesek voltak, mintha a falat püfölte volna velük. Az erei a nyakán megfeszültek, kidagadtak. Az álla leesett, a szája elnyílt, és én vad képzelgésemben azt véltem látni, hogy két apró szem villan rám torka sötét üregéből.

Bólintottam.

– Mondd ki!

– Igen – nyögtem. Minden alkalommal, amikor azt hittem, hogy feladom, és itt a vége, a félelmem egyre mélyebb és mélyebb lett. Nem akartam több fájdalmat. De nem lehetett nem beszélni Anthonyhoz. Már megpróbáltam, de az sem működött. Mert ilyenkor egész egyszerűen hallani vélte a szavaimat, ráadásul azokat, amiket hallani akart. Arra is képtelen voltam, hogy éhen halassam magam. A testem tiltakozott ellene. Dacolni sem tudtam vele, mégis, valahol mélyen legbelül, ahol eddig sosem jártam, mintha még hunyorgott volna bennem az ellenállás szikrája. Nem adhatom fel, még akkor sem, ha értelmetlennek tűnik. Itt voltam ezen a furcsa helyen, ahol az ember csak bezárni tudja az elméjét, és megpróbál kilépni saját magából, nem törődve azzal, hogy mi lesz a megkínzott testével, de közben még mindig a szabadulásról álmodoztam.

- Most pedig állj fel, és ülj oda az asztalhoz! És ne próbálj még tovább dühíteni – figyelmeztetett Anthony. – Kezd elfogyni a türelmem. És eszemben sincs olyan zenét kapcsolni, amit szeretsz. Mert ez itt nem egy romantikus vacsora. Csak egy szimpla vacsora, amikor úgy dobom oda neked az ételt, mintha a kutya elé vetném. Ne merj tovább bosszantani!

Villogó tekintete beleégette a fenyegetését a homlokomba. Lehunytam a szemem, és azt vártam, hogy nekem ugrik, kirugdossa belőlem az életet.

De ő visszament konyhába, és magában dohogott tovább. Lassan felültem. A tükör szilánkjait nem söpörte fel, ezért vigyázva kellett letennem a bal kezem, hogy fel tudjak állni. A jobb kezem fájdalmasan lüktetett, de én odamentem az asztalhoz, és leültem. Odahozta az ételt, ám ezúttal nem játszotta el, hogy pincér. Maradt annál, ami: a fogvatartóm és elrablóm. Szedett a salátából, leült, és izzó pillantást vetett rám, jelezve, hogy ne merjek nem enni.

Nekiláttam. A jobb kezemet egyáltalán nem tudtam használni, a ballal meg ügyetlen voltam, de Anthony nem szólt egy szót sem. Csak nézett boldogtalanul. Eszegettem, de a dühe szemlátomást nem csillapodott. *Lehet, hogy mégiscsak közel a vég?*

– Szép új ruhák, a legfinomabb steak és gyönyörű tervek, hogyan csinosítsuk ki az otthonunkat, milyen színeket válasszunk, milyen bútorokat, szőnyegeket… a közös jövőnk tervei, de téged még ez sem boldogít – sorolta egy automata fegyver ropogására emlékeztető gyorsasággal. – Miért is vesztegetem rád a szót?

Beledöfött a salátába, olyan erővel, hogy majdnem kettétört a tányér. Falni kezdett. Mintha fuldoklóit volna, miközben nyeldekelte az ételt. Ide-oda tologatta a salátaleveleket és a paradicsomokat, és közben bólogatott, mintha valaki beszélne hozzá. Aztán a következő pillanatban lecsapta a villáját, és hátradőlt a székében.

– Mi tesz téged boldoggá, Kaylee? Elmondtad, mit szeretsz, és én gondoskodtam arról, hogy megkapd ezeket a

dolgokat. Tudod, a szeretet nem egyirányú utca. És igen, emlékszem, azt is mondtad, hogy el vagy kényeztetve, és hogy ne bánjak veled kesztyűs kézzel, igen, ezt őszintén elmondtad, és ne feledd, hogy te akartad ezt az egészet. Kértem én tőled, hogy találkozzunk? Én kerestelek állandóan, vagy te engem? És figyelmeztettelek, hogy nem szeretném, ha csak játszadoznál velem, mire te azt felelted, hogy nem játszadozol. Megesküdtél rá. Még dühös is lettél rám, amiért ezt feltételeztem. De akkor mi ez a viselkedés? Azt hiszed, én is csak egy férfi vagyok, akivel kedved szerint szórakozhatsz? Ezt gondolod? De én nem vagyok a játékszered, nem bizony, drága kis hölgy.

Anthony keresztbe font karral ült, és csak nézett merőn.

Próbáljam meg újra? Van hozzá elég erőm?

– De az nem én voltam – nyögtem. – Elmondtam már, hogy az ikertestvéremmel leveleztél. Haylee a neve. Vele kellett volna találkoznod, nem velem.

Anthony nem szólt egy szót sem, csak megrázta a fejét, felnézett a plafonra, megint bólintott, mintha valaki szólt volna hozzá, majd ette tovább a salátáját.

Némi hallgatás után aztán megszólalt, de ezúttal az asztalt nézte, nem hozzám beszélt, olyan volt, mintha magát győzködné.

– Idő kell hozzá. Meg türelem, ahogy a mami is mindig mondta. A türelem rózsát terem. A türelmetlenséggel csak elrontunk mindent.

Aztán odament a tűzhelyhez, az ételekhez. Még mindig dühösen csinált mindent, csapkodta az edényeket, káromkodott a bajsza alatt. Én lehajtott fejjel ettem, nyeltem, de semminek nem éreztem az ízét. Igyekeztem

sietve legyűrni mindent, hátha attól ő megnyugszik, én meg erőre kapok az ellenálláshoz. Amikor odahozta a húst, apró darabokra vágta nekem. Lesütött szemmel enni kezdtem. Ő is nekilátott, csöndben evett. Már majdnem mindent megettünk, amikor mintha csöngetést hallottam volna. Anthony hallgatózott. Megint hallottam, tényleg a csengő volt.

Van okom reménykedni? Még sosem hallottam itt a csöngőt.

Anthony az órájára nézett, egy pillanatra elgondolkodott, majd elmosolyodott, és bólintott is hozzá. Vajon miért örül annak, hogy valaki csöngetett? Ide akar hozni valaki mást is?

Felállt.

– Te csak fejezd be az evést – mondta –, és meg se mukkanj! – Azzal kiment, bezárta maga mögött az ajtót, és felsietett a lépcsőn.

Nagyon füleltem, és elhatároztam, ha idegen hangot hallok, akkor a maradék erőmet összeszedve odarohanok az ajtóhoz, és teli torokból kiabálni fogok segítségért, bármi történjék is utána.

De semmit sem hallottam. Alig egy perc múltán Anthony már jött is lefelé. Kinyitotta az ajtót, és ott állt a kezében egy nagy dobozzal, és mosolygott megint, úgy mosolygott, mintha semmi sem történt volna, ami felbosszantotta.

– A futár hozta. Így könnyebb volt beszerezni. Végül is ez nem olyasmi, amit egy férfi vásárol meg az üzletben a feleségének – mondta az asztalhoz lépve –, még ha a felesége különleges asszony is. Neked van címezve.

Mindent félretolt az asztalon, és letette a dobozt. A címkén ez a név állt: Mrs. Kaylee Cabot. Egy internetes

ruhaboltból küldték. Anthony a késével felvágta a ragasztócsíkot, majd egyik dolgot a másik után emelte ki a dobozból, és elém dobta. Zavarba jöttem. Miféle holmik ezek? Ő meg csak állt mosolyogva, alig várta már, hogy lássa, milyen arcot vágok az ajándékaihoz. Felemeltem az első darabot a jó kezemmel. Anthony türelmetlenül kikapta a kezemből, és feltartotta. A felismerés mint valami hideg tengeráramlat söpört végig a testemen.

Kismamaruha volt.

– Már nem kell sokáig várnunk – mondta Anthony.

Mire nem kell sokáig várnunk?, dermedtem meg.

Eddig még nem erőszakolt meg. Mégis azt hiszi, hogy terhes vagyok? Így működne az ő képzeletvilága?

Anthony sorra kivette a ruhákat, és mindegyiket felmutatta.

– Három különböző szín, de mind a kedvenced, igaz?

Ki merjem mondani? Vagy ezzel pont azt érem el, hogy megerőszakoljon?

– Én... én nem vagyok terhes – ráztam meg a fejem.

– Na de az leszel, nem? – Anthony gondosan összehajtogatta és visszatette a ruhákat a dobozba. – Már csak idő kérdése – motyogta. – Minden jobban alakul, ha előre megtervezzük. Én addig is előkészülök rá. Neked nem lesz másra gondod, csak a kicsinkre. Mondtam már, és komolyan gondolom. Ez a gyógymódja az önzésnek, az, hogy lesz melletted valaki, aki fontosabb számodra, mint te magad. Mami sosem volt önző. A férfiak között persze akad ilyen. Az apám az élő példa rá, de esküszöm, én nem leszek az. Emiatt nem kell aggódnod, Kaylee Cabot. Csak szólj, ha meg akarod tartani a középső nevedet. Nekem tetszik...

Blossom. Kaylee Blossom Cabot. Dallamos név, nem? Vagy tudod, mit? Ha lányunk születik, akkor hívhatnánk Blossomnak. Mit szólsz hozzá?

Semmit sem szóltam.

– Egen, ezt talán még valóban korai lenne eldöntenünk. Még az is lehet, hogy fiunk születik előbb.

Anthony lecsukta a dobozt, és odavitte az ágy jobb sarkához.

– Egy darabig itt lesz a helye – jelentette ki. – És most, hogy megünnepeljük, jöhet az a csokitorta, amit beígértem.

Azzal odament a pulthoz, és óvatosan kiemelte a tortát a dobozából. Figyeltem, ahogy precízen ügyel a szeletek egyformaságára, ugyanúgy, ahogy a szendvicsekkel tette. Aztán odahozta az asztalhoz, és leült.

– Nekem még mindig az jár a fejemben, hogy milyen jól hangzik az a Blossom Cabot. Talán mégiscsak jobb volna, ha lányunk születne előbb. Nekem nem fontos, hogy az apám nevét viszi-e tovább egy fiúgyerek. Igen, uram, ideje ezen is komolyan elgondolkodni.

– Mintha azt mesélted volna, az édesanyád azt mondta egyszer, hogy egy nőnek fájdalomban nem foganhat boldog gyereke.

Anthony mosolyogva bólintott.

– Te emlékszel a mami szavaira? Igen, ezt mondta, de már nem sokáig lesznek fájdalmaid, még ha ostoba módon most elvágtad is a kezedet. A lábadon már majdnem begyógyultak a sebek, és egy hét sem kell hozzá, hogy teljesen felépülj – fejtegette. – Nem kell aggodalmaskodnod. Dr. Anthony mindent szépen elrendez. Tudod, mi jutott eszembe, mit hozok le holnap odafentről? A bölcsőmet. Igen,

a saját bölcsőmet. A mami nem engedte, hogy apa kidobja vagy eladja. Még mindig ott van a szobámban. De ahhoz szét kell szednem, hogy lehozhassam, majd itt újra összeszerelem. Te meg nézed, ahogy csinálom, és mindennap láthatod majd, és beleképzelheted a kisbabánkat. Még egy csomó más dolgot is meg fogok csinálni. Már utánanéztem, mi minden kell egy csecsemőnek.

Anthony a tőlem jobbra lévő falra nézett.

– Teszek oda még polcokat, azon lesznek a babaholmik.

Amikor elégedett volt, és majdnem beszámítható, mint most, hiába tervezett őrültséget, nem féltem attól, hogy kimondjam, amit gondolok:

– Egy kisbabának napfényre és friss levegőre van szüksége.

– Hogyne, persze. Addigra rendbe hozom az udvart is. Rengeteg dolgom lesz, de most jó okom van dolgozni. Igen, most megcsinálom. Megcsináljuk. Ne aggódj, Kaylee Blossom Cabot. Mert jó kezekben vagy. – Elkezdte enni a tortát, és a fejével intett, hogy én is lássak hozzá.

Engedelmeskedtem.

Minden falattal erősödött bennem a vágy a túlélés, a szabadulás iránt. *Miért is ne?,* gondoltam, ahogy kezdett visszatérni az energiám. *Okosabb vagyok nála. Megszökhetek. Ha sikerül erről meggyőznöm magam, akkor a módját is kitalálom, hogyan.*

Anthony mosolyogva nézte, milyen lelkesen eszem a tortát.

– Kérsz még?

– Igen, kérek – válaszoltam. – Köszönöm.

– Ezt már szeretem hallani, a „kérek ”-et meg a „köszönöm”-öt. Képes vagy megváltozni. Tökéletes leszel, az én tökéletes kis feleségem és a gyermekem anyja.

Felállt, hogy hozzon még nekem tortát.

Igen, valóban az leszek egyszer, valakinek a tökéletes felesége és valaki gyerekének az anyja, de nem a te feleséged és nem a te gyereked anyja.

Lelki szemeim előtt felrémlett a hallgatózó Haylee képe. De amikor az elhatározás megfogalmazódott bennem, Haylee eltűnt.

Ám előtte még mintha csalódást és némi félelmet láttam volna az arcán.

Ó, *van okod rá,* gondoltam. *Nagyon meg fogod még ezt bánni. És jó okod van félni.*

Anthony visszatért a második szelet tortával. Ezt gyorsabban ettem meg, mint az előzőt.

– Ezt nevezem – mondta. – Látom, te is szeretnél hamar felépülni. Mert te még jobban akarod ezt a gyereket, mint én.

A szemébe néztem.

És elmosolyodtam.

Ez kell, hogy kivezessen a börtönömből. Máris azon gondolkodtam, hogy tudnám felhasználni.

17

Haylee

– Ma este visszaköltözöm anyád szobájába – közölte apa, amikor hazafelé tartottunk az étteremből.

– Komolyan?

– Mrs. Lofter eddig minden idejét nekünk szentelte, mert ez fontos volt az elején. Egy perc szabadideje sem maradt, de nem várhatjuk el tőle, hogy a hét minden napját és éjszakáját nálunk töltse.

– Ó.

Vagyis nem zárta anyát a szívébe, gondoltam. *Csak átmenetileg volt nálunk.*

– Na és anya tudja, mire készülsz?

Apa úgy nézett rám, mintha egy másik bolygóról csöppentem volna ide, majd lassan megrázta a fejét.

– Sajnálom, Haylee. Tudom, nehéz ezzel megbirkóznod, de anyádnak pillanatnyilag fogalma sincs arról, hogy mi történik körülötte. Az elméje teljesen összezavarodott. Nem hiszem, hogy furcsállaná, ha visszaköltözöm… vagy erről beugrana neki a valóság? Nem valószínű, hogy úgy hatna rá, mint egy sokkterápia.

– Na és azután? Úgy értem, mi lesz, ha végül mégiscsak ráeszmél, hogy Kaylee nincs itt?

– Majd meglátjuk, és ha az elméje kitisztul, és visszanyeri az erejét, és már szembe tud nézni az igazsággal, akkor kiköltözöm, és nemcsak a hálószobából, hanem a házból is.

– A házból is? És én itt maradok vele egyedül?

– Akkor is így volt, mielőtt ez megtörtént.

Elfordultam, és kibámultam a kocsi ablakán. Ezt még nem mondtam ki, de anya idegösszeomlása tulajdonképpen bónusz volt számomra. Mert előtte szigorúan fogott bennünket. Még azt is tudta, hogy egy nap hányszor veszünk levegőt. Attól a pillanattól fogva, hogy Kaylee meg én már járni tudtunk, egészen Kaylee eltűnéséig úgy éreztem, mintha egy Big Brother-világban élnénk, csak a miénket a Big Mother irányította és figyelte. Harmadikos korunkig magántanulók voltunk, ő tanított minket, csak akkor engedte meg, hogy iskolába menjünk. De még ott is rajtunk tartotta a szemét. Beállt pedagógiai asszisztensnek, hogy kémkedhessen utánunk.

Ahhoz, hogy normális dolgokat csinálhassunk, mindig ki kellett találnom valami furfangot, mindkettőnk érdekében, és azért nekem, mert Kaylee sosem volt igazán jó a megtévesztésben. Mindig én voltam az, aki előállt a megfelelő ürügyekkel, és én ötlöttem ki a jó kis hazugságokat. Kaylee bátortalan és kelletlen volt e téren. A korombeli lányokon nem volt ekkora teher. Kaylee ráadásul számtalan alkalommal ostoba módon kibökte az igazat, és ezzel elrontott mindent, de az is lehet, hogy szándékosan csinálta, mert félt, hogy bűntudata támad. Feltehetően kevesebb hajszál van a fejemen, mint ahányszor Kaylee felbosszantott, amióta megszülettünk. Szerintem már anya méhében is ezt tette. Anya szívesen mesélte, mennyit

rúgkapáltunk benne. Bármibe lefogadom, hogy én voltam az, aki folyton rugdosta. Kaylee még anya hasában is egész biztosan sokkal belátóbb volt, mint én.

- Hé! – mondta apa. Felé fordultam. – De én azért nem vagyok túl optimista.

Túl optimista? Úgy kellett volna fogalmaznia, hogy még nem adta fel. És azzal mit akart, hogy anya majd eljut odáig, hogy szembenézzen az igazsággal? Hisz nem arról van szó, hogy egyszerűen visszatérünk oda, ahol korábban voltunk, így, hogy Kaylee már nincs köztünk.

Ó, ne! Az egész egyre rosszabbnak ígérkezett, különösen a barátkozás, ismerkedés terén számíthattam további korlátozásokra. Anyának esetleg az az őrült ötlete támad, hogy az a valaki, aki elrabolta Kayleet, majd engem is el akar vinni. Merthogy ő is mind a két felét akarná a tökéletes lánynak.

Ráadásul irracionális félelmében arra a következtetésre juthat, hogy ha Kaylee nincs itt, és így nem járogathat el sehová, akkor én sem. Ülhetnék otthon estéről estére, anyát vigasztalva. Azt soha nem volna képes elfogadni, hogy ha Kaylee többé már nincs, és ő semmit sem tehet ellene, attól még nem büntethet engem megvonásokkal egy életen át. Talán nem tesz majd úgy, mintha Kaylee is itt lenne, de a reményt sosem adná fel, hogy egy nap majd visszatér. És ha előbb halnék meg, mint Kaylee, anya tutira azt mondaná a koporsóvivőknek, várjanak még a temetésemmel, mert a testvérem biztosan eljön a búcsúztatásomra.

Őrültebbnél őrültebb gondolatok jártak a fejemben. Eszembe se juthatna áthívni egy barátot, még ha anya megengedné, akkor se, pláne nem a fiúimat. Tíz perc anyával

elegendő volna ahhoz, hogy fejvesztve meneküljenek. Gyakorlatilag úgy éreztem magam, mintha engem raboltak volna el. Talán még jobban is jártam volna, és odáig jutottam, hogy már megint féltékeny voltam Kayleere.

Apa azt mondta az előbb, hogy megint el fog költözni, és így nekem nem lesz szövetségesem, senkim, aki mellém állna, és azt mondaná anyának, hogy engedjen a szorításán. Mindenki lábujjhegyen fog járni körülötte, és nem lesz senki, aki intené, hogy ne okozzon több szenvedést nekem, mint amennyi már amúgy is osztályrészemül jutott. Élénken élt bennem, hogyan fogadta korábban az ilyen ellenvetéseket sokkal kisebb horderejű dolgokban. Egészen biztos voltam abban, hogy nagyon rosszul érintené, ha bárki ilyesmit mondana neki. Az illetőt, beleértve apát is, nyomban, ahogy Kaylee mondta annak idején, *persona non grat*ának tekintené. (Kaylee örökösen azzal kérkedett, hogy műveltebb nálam.)

Anya mellett sem állna senki, ahogy mellettem sem. A ház megtelne visszhangokkal. A telefonom elhallgatna. Soha többet senki nem hívna bulizni. Olyan lenne az egész, mintha a házunkat beborítanák egy olyan sátorral, amivel a termeszhangyákat szokták kiirtani, csakhogy a mi esetünkben a normális emberekkel való kapcsolatunkat irtanák ki. És apa anélkül, hogy tudta volna, ezt a jövőt vázolta fel nekem.

Nem engedhetem, hogy ez megtörténjen.

– Jól érezted magad? – kérdezte apa hazaérve. Bizonytalanul csengett a hangja. Egyetlen szóval sem feleltem. – Finom volt az ennivaló, ugye?

– Igen, az volt. Köszönöm, apa.

– Én is jól éreztem magam. Néha el is felejtem, milyen jó együtt lenni az én ifjú hölgyeimmel – tette még hozzá.

Milyen ifjú hölgyeiddel?, álmélkodtam. *Csak én voltam veled.* Lehet, hogy rá is kezd átragadni anya őrültsége? Mert akkor neki is hamarosan szakápolóra lesz szüksége.

Amikor beléptünk az ajtón, Mrs. Lofter már várt ránk. A jelek szerint apa és ő előre megbeszélt mindent. Egy kis bőrönd volt mellette a földön.

– Minden rendben? – kérdezte apa sietve. Azt hiszem, arra azért nem számított, hogy Mrs. Lofter ugrásra készen várja.

– Igen. Most alszik. Volt néhány telefonhívás, nem vettem fel, ott vannak az üzenetrögzítőn. Tudtam, hogy a rendőrségnél megvan a mobilszáma.

– Igen, hogyne. Köszönöm, Mrs. Lofter – hálálkodott apa.

Mrs. Lofter rám nézett.

– Nagyon szép vagy, Haylee. – Barátságos megjegyzésnek szánta, de most nem úgy fogadtam a bókot, ahogy általában szoktam. Kaylee állította, hogy ilyenkor egy éhes madárfiókára emlékeztetem, aki már jó előre tátog a mamája felé. Csak úgy falom a bókokat. Az ő szájából ez bűnnek hangzott, mire én mosolyogva csak annyit mondtam: „És be is gyűjtöm őket. Dicséretekből nekem sosem elég.”

De Mrs. Lofter kedvéért most felöltöttem a bűntudatos ábrázatomat.

– A testvérem nélkül, hogy nem áll itt mellettem ugyanilyen a ruhában, már szépnek sem tudom érezni magam. Eddig mindig mindenhová együtt mentünk.

– Igen, hogyne – biccentett erre Mrs. Lofter. – Tudom, milyen nehéz ez neked és az édesapádnak is. De erősnek kell

maradnod. – Ezúttal gyanakvónak és kritikusnak tűnt a hangja. – Reggel jövök – mondta apának. – Jó éjszakát! – Azzal küldött felém egy mosolyt, és távozott.

– Szerencsénk van vele – jegyezte meg apa. – Megyek, megnézem anyádat, aztán lassan magam is lefekszem.

– Csak szólj, ha szükséged lenne rám. Én még nem vagyok fáradt, azt hiszem, megcsinálok egy-két házi feladatot, amit neten átküldték.

– Hogyne, csináld csak – bólintott apa. – Jó ötlet. Nemsokára amúgy is vissza kellene menned az iskolába, Haylee. Nem lesz könnyű, de meg kell próbálnod összeszedned az erődet.

– Én belőled merítek erőt, apa – suttogtam, ráadásul olyan őszintén, hogy magam is elhittem.

Ő elmosolyodott, adott egy puszit az arcomra, jó éjt kívánt, és felment az emeletre.

Én még meghallgattam az üzeneteket. Jól sejtettem, anya két barátnője telefonált, a többiek a barátaink voltak. Úgy döntöttem, ma egyiküket sem hívom vissza. És persze a leckeíráshoz sem volt kedvem. Felzaklatott, amit apa mondott, nagyon rossz kedvem lett tőle.

Miután ittam egy pohár vizet, magam is felmentem az emeletre. Amikor már majdnem odaértem a szobámhoz, apa hangját hallottam, majd rögtön utána anyáét. Odamentem az ajtóhoz hallgatózni.

– A lányok már alszanak? – kérdezte anya.

– Igen – felelte apa.

– Rosszat álmodtam. Hogy elveszítettük az egyiket, mire a másik belehalt a szomorúságba. Elhervadt, mint egy rózsa.

– Csak álmodtad – nyugtatta meg apa. – Nincs miért aggódnod.

Nincs miért aggódnia? Vajon mi történne, ha apa szembesítené az igazsággal, kényszerítené, hogy szembenézzen vele? Vagy nem erre gondolt, amikor sokkterápiáról beszélt? Teljesen odavoltam. Úgy éreztem, sokkal jobb nekem egy zavarodott anyával. Mert akkor legalább azt csinálhatok, amit akarok, akkor is, ha már visszamentem az iskolába. És ha bármit mond, majd sietve rávágom: „Ó, hát Kaylee is ezt szeretné”, vagy azt, hogy: „Kaylee is ezt szeretné felvenni.”

A vicc az, hogy most még inkább úgy irányíthatok mindent, hogy Kaylee pontosan azt tegye, amit akarok. Erre elmosolyodtam. A borongós hangulatom máris elillant, hirtelen megint megelevenedtem.

Esetleg felhívom Ryant. Talán egy kis szerelmi édelgés elalvás előtt eltereli a borús gondolataimat, és nem aggódom, hogy a terveim nem úgy alakulnak, ahogy szerettem volna. Ryan az első csöngetésre felvette. Bárhol volt is, a telefon mindig ott volt nála, feltehetően azért, mert várta, hogy jelentkezem.

– Szia! – köszönt. – Épp rád gondoltam.

– Te folyton rám gondolsz.

Ryan elnevette magát.

– Ez igaz. Na és milyen volt apáddal vacsorázni?

– Pazar. Szerinted mégis milyen lehetett? Azért vitt el, hogy megfeledkezzek anya állapotáról, de végül egész idő alatt róla beszéltünk.

– Ó! Sajnálom.

– Senki sem tudja, mi lesz ennek a vége. Lehet, hogy hosszú ideig így marad, de még ha ki is tisztul a feje, és felfogja, hogy mi történt… attól talán még rosszabb állapotba kerül, csak másképp.

Ryan hallgatott. Túlságosan drámai volt, amit közöltem vele.

– De addig nincs semmi baj, amíg olyan erős emberek állnak mellettem, mint te – tettem hozzá.

– Igen, rám számíthatsz. Esküszöm.

– Az is lehet, hogy hamarabb visszamegyek a suliba, mint terveztem.

– Még jót is tehetne neked. Ha gondolod, reggelenként szívesen érted megyek.

– Szeretném. Legalábbis addig, amíg apa nem vesz egy kocsit nekem. De szerintem most venni fog.

– Akkor csak szólj.

– Szólok.

Ryan elnevette magát.

– Mikor mehetek át megint hozzád?

– Hívj fel holnap! – kértem. – Olyantájt, mint szoktál. Akkor együtt lehetünk, ahogy eddig, hacsak időközben rám nem untál.

– Viccelsz? A csupasz falon is felmásznék az ablakodhoz.

Elmosolyodtam. Mindig is nagyobb hatalmam volt a fiúk fölött, mint Kayleenek. Velem sohasem ellenkeztek, nem is okoztak csalódást. A lányok meg majd belehaltak a sárga irigységbe, látva, hogy én bármit bármikor megkaphatok. Persze azért azzal tisztában voltam, hogy ez nem marad így örökre. És egy idő után én magam is eluntam.

Mert én mindig arról álmodoztam, ami majd ez után következik.

Még egy darabig beszélgettünk Ryannel, elmesélte, hogy Kaylee meg az én barátaim mit csinálnak, milyen együtt érzően beszélnek rólam és a családomról. Azt is elmondta, hogy néhány lányos szülő igencsak aggódni kezdett, és szigorúbban fogták a lányaikat, nem nagyon engedik eljárni őket. Az igazgató pedig megparancsolta a tanároknak, hogy beszélgessenek a diákokkal arról, milyen veszélyes lehet, ha idegenekkel flörtölnek, ha bátorítják őket.

– Úgy látszik, a Fitzgerald lányok híresek lettek – állapítottam meg. – De nem egészen úgy, ahogy szerettük volna – tettem hozzá gyorsan.

A hallottak kifárasztottak. Elköszöntem, és letettem a telefont. Aztán lefeküdni készültem. De még mielőtt eloltottam volna a lámpát, mintha va~ lami nyöszörgésfélét hallottam volna Kaylee szobájából. Odamentem hallgatózni az ajtajához, de csend volt odabent. Csak a képzeletem játszott velem. *Fújd el, mint egy gyufa lángját, és aludj!,* tanácsoltam magamnak.

Amint hirtelen felfogtam, milyen jövő ígérkezik számomra, rengeteg dolgom támadt.

Apa már ébren volt, mire felkeltem, a konyhában reggelit készített anyának. Én még pizsamában lézengtem, de szerettem volna meginni egy kávét.

– Szia! – köszöntött apa. – Ilyen korán?

– Nem tudok sokáig aludni. Amikor kipattan a szemem, mindjárt Kaylee jut eszembe. Néha erre ébredek.

Apa fájdalmas tekintettel bólintott. Eddig engem mindig Kaylee ébresztett iskolanapokon, mert ha anya azt látta

volna, hogy valamelyikünk tovább alszik, akkor eltiltott volna mind a kettőnket az esti foglalatosságainktól.

Töltöttem magamnak egy bögre kávét.

– Ma este később jövök, mint szoktam – mondta apa. – Van egy fontos megbeszélésem New Jerseyben, amit nem halogathatok tovább. Mrs. Lofter nemsokára itt lesz.

Elkeserítő volt a gondolat, hogy az a nő egész nap itt fog lógni a nyakamon. Ha épp nem anyáról gondoskodik, akkor majd gyanakodva engem figyel, így aztán még jobb ötletnek tűnt, hogy visszamenjek az iskolába.

– Arra gondoltam, hogy holnap már megyek iskolába, apa – jelentettem be.

– Helyes. Nem sok mindent tudsz csinálni itthon, és ha valami hírt kapok Kayleeről, azonnal értesítelek.

– Megígéred?

– Persze – felelte apa. – Még azelőtt, hogy anyáddal beszélnék. – Nyomott egy gyors puszit az arcomra, ahogy elment mellettem anya reggelistálcájával. – Egyél rendesen! – szólt még vissza.

– Úgy lesz.

Pirítottam egy szelet kenyeret, és kentem rá dzsemet. Míg ettem, azon gondolkodtam, mit vegyek fel, mire Ryan idejön. Arra riadtam, hogy nyílik a bejárati ajtó. Úgy látszik, apa kulcsot adott Mrs. Lofternék. Vajon mi a jobb nekem, ha ez a némber itt szaglászik, vagy ha anya már olyan állapotban van, hogy nincs szükségünk ápolónőre?

Mrs. Lofter a szomorúságomnak és a levertségemnek tudta be dühös pillantásomat. Láttam az arcán, amikor a kis bőröndjével belépett a konyhába.

– Mi a helyzet? – kérdezte.

– Semmi sem változott azóta, hogy elment.

Mrs. Lofter bólintott.

– Édesapád odafent van?

– Most vitte fel anyának a reggelit.

– Idehallgass, Haylee, nem szeretném előírni neked, hogy mit csinálj, vagy mit ne, de a hasonló esetekben szerzett tapasztalataim azt mutatták, a fiatalabbaknak az a jó, ha minél hamarabb próbálnak visszatérni a korábbi életükhöz addig is, amíg a dolgok rendeződnek. Te talán nem is hiszed, de az édesanyád megérzi a szomorúságodat, és az befolyásolja az ő viselkedését is.

– Azt szeretné, hogy ne legyek itthon?

– Nem, ez nem azt jelenti, hogy nem akarom, hogy itt legyél, csak térj vissza a napi rutinhoz. Persze tudom, hogy ez milyen nehéz – tette hozzá gyorsan.

Normál rutin, gondoltam. Ha tudná, hogy nálunk mit jelentett a normál rutin, esze ágában nem lett volna ezt javasolni.

Nagyot sóhajtottam, mintha ezzel még több terhet rakott volna a vállamra a meglévőkhöz.

– Azt hiszem, igaza van – bólintottam. – Én is azon gondolkodtam, hogy áthívok valakit az órák után. Elhozhatná a házi feladatomat, és elmondhatná, mi történt az iskolában.

Mrs. Lofternek elkerekedett a szeme.

– Ó! Na és komoly a dolog?

– Nem – feleltem, talán egy kicsit élesebb hangon, mint kellett volna. – Ez nem komoly kapcsolat, az olyan gyerekes.

– Ühüm…

– Ha egy lány leragad egy fiú mellett, és esküdözik, hogy hű marad hozzá, meg ilyesmi, az azt jelenti, hogy bizonytalan. Bár így a legkönnyebb és a legkényelmesebb.

– Értem. Hát… hát éppenséggel így is lehet nézni – hümmögött Mrs. Lofter. Nem állt messze attól, hogy kinevessen.

Meghallottuk apa lépteit a lépcsőn.

– Ahogy gondolod – mondta Mrs. Lofter. – Ha ez segít visszatalálnod és elvonni a figyelmedet a bajokról, legyen.

Kösz a kéretlen jóváhagyást, gondoltam magamban, és betettem a mosatlant a mosogatóba.

Mrs. Lofter odament apához. Láttam, hogy elindulnak a dolgozószoba felé. *Titkos megbeszélés,* gondoltam, és felmentem a szobámba.

– Ki az? – szólt ki anya, amikor már majdnem az ajtaja elé értem.

Megálltam egy pillanatra gondolkodni. Visszanéztem a lépcsőre, hallgatóztam egy picit, majd bementem hozzá. Ült az ágyban, a reggelizőtálcája az éjjeliszekrényen.

– Jó reggelt, anya! – köszöntem.

Már majdnem elmosolyodott, de meggondolta magát.

– Hol van Kaylee?

– A fürdőszobában zuhanyozik. Én is oda készülök.

– Jól van.

– Apa elvisz bennünket iskolába.

– Jó.

– De ne izgulj, bejövünk elköszönni.

– Az én jó kislányaim.

– Ó, igen. Haylee és Kaylee… Mi már csak ilyenek vagyunk.

Anya rám meredt. *Lehet, hogy kezd észhez térni? Rájött volna, hogy csak ugratom?*

– Még mindig fáradt vagyok egy kicsit – sóhajtotta végül.

– Pihenj csak, anya. Mi mindent megoldunk, megosztjuk a házimunkát, ahogy eddig is tettük. Na, megyek zuhanyozni. Azt vesszük fel, amit kikészítettél nekünk mára. Tetszik.

Anya ezt egy mosollyal nyugtázta.

– Hát persze hogy tetszik. Az én lányaim vagytok.

– A te lányaid – feleltem, és kimentem. Lezuhanyoztam, és öltözködés közben egyre többet gondoltam apa és Mrs. Lofter tanácsaira. A suliban nyugodtan mondhatom azt, hogy gyakorlatilag kiebrudaltak otthonról, mert Mrs. Lofter szerint azzal, hogy Kayleet siratom, nem segítek anyának, sőt még rontok is az állapotán. Ezt mindenki meg fogja érteni, és kétszer olyan együtt érzőek lesznek.

Köszönöm, Mrs. Lofter, hálálkodtam magamban.

Úgy döntöttem, megkérem apát, hogy vigyen el már ma a suliba. Nem baj, hogy elkésem. Sőt ettől még drámaibb lesz a megjelenésem. Aztán majd Ryan hazahoz. Nagyon nem szerettem volna még egy napot ebben a bús-borongós hangulatban tölteni. Olyan volt a házunk, mint egy ravatalozó. Kinyitottam a szekrényemet, és a lehetőségeket latolgattam. Egyelőre visszafogottnak kell látszanom, nem szabad valami túl élénk, túl vidám dolgot magamra venni, pláne olyasmit nem, amiben szexi vagyok. Hisz végtére is még mindig gyászolok, vagy nem? Végül egy egyszerű, fekete ruhát választottam, anya vette nekünk az egyik barátnője férjének a temetésére kábé egy évvel ezelőtt. *Kösz, hogy meghaltál, Mr. Akárkicsoda,* gondoltam. Annak idején gyűlöltem az egész szertartást, és már az illetőnek a nevére

sem emlékeztem. Percenként bökdöstem, csikiztem Kayleet, aki illedelmesen ült a búcsúztatón, és úgy tett, mintha nem utálná minden percét ugyanúgy, mint én.

És a ruhát is előnytelennek gondoltam, mert nem emelte ki az alakunkat. Amikor ezt elpanaszoltam Kayleenek, ő azt mondta, hogy ennek a ruhának nem csinosnak és szexinek kell lennie: „Gondold inkább alkalomhoz illő jelmeznek."

Mert Kaylee mindig olyan megértő és megfontolt volt. Senki nem tudta ezt olyan jól róla, mint én. Pedig Miss Tökéletesnek is megvoltak a maga rossz tulajdonságai.

Amikor már belebújtam a ruhába, a folyosón lármát hallottam. Kinyitottam az ajtót annyira, hogy kileshessek, és azt láttam, hogy Mrs. Lofter anya vállát átkarolva odakint áll Kaylee ajtaja előtt. Anya még mindig hálóingben, hisztérikusan zokogott. Apa rohant fel a lépcsőn. Odament hozzájuk, és gyakorlatilag erőnek erejével visszavitték anyát a szobájába.

Mrs. Lofter visszafordulva a fejét rázta felém. Becsuktam az ajtót, megfésülködtem, és feltettem egy kevés sminket. Pár perc múlva apa kopogtatott és bejött. Előléptem a fürdőszobából.

– Mi történt?

– Anyád azt vette a fejébe, hogy elviszlek benneteket iskolába, de egyikőtök se ment be hozzá elköszönni, és megmutatni, hogy néztek ki.

– Ez jutott volna eszébe? – kérdeztem, kicsit félve, hátha apa rájött, hogy ezt én mondtam anyának.

– Igen, úgy néz ki. – Aztán amikor felfogta, hogy fel vagyok öltözve, elcsodálkozott: – Mész valahová?

– Úgy gondoltam, igazad van, és Mrs. Lofter is ugyanazt tanácsolta, amikor meglátott a konyhában.

Ezért úgy döntöttem, bemegyek a suliba. Munkába menet ki tudsz ott tenni, igaz?

– Hogyne. – Apa tétovázott.

– Mi van?

– Mrs. Lofter úgy gondolja, minél előbb meg kellene vizsgáltatnunk anyádat dr. Jaffe-fel. Ezért lehet, hogy egy nappal elhalasztóm a mai megbeszélést New Jersey-ben. Meglátjuk. Mrs. Lofter egy kicsit később telefonál az orvosnak. Mennyi idő, míg elkészülsz?

– Tíz perc – feleltem.

Ettől a hírtől váratlanul remegni kezdtem. Mintha lavinát indítottam volna el egy hógolyó elhajításával. És bármennyire utáltam is azt a világot, amelyben idáig éltünk, számomra mégis ez volt az egyetlen világ, amit ismertem. S noha érzékeltem, hogy a megbomlott szálaknál egyszer ez a világ felfeslik, s noha emiatt csupa jó dolgot képzeltem el magamnak a jövőben, hirtelen már egyáltalán nem voltam olyan biztos abban, hogy ez így is lesz.

Apa látta rajtam a félelmet.

– Hé! – mondta közelebb lépve. – Ne aggódj! Semmiképpen sem leszel magadra hagyva. Ketten vagyunk, te meg én. Együtt tesszük meg, amit meg kell tennünk. És ne hidd, hogy rád nem gondolok ugyanannyit, mint most anyátokra. Tudom, micsoda megrázkódtatás ez számodra, ahogy mindenki más számára is. Neked még inkább, hisz a testvéred a részed volt, és fordítva. De ne félj, én itt vagyok neked.

Sírva fakadtam. *Ez meg mi?,* tűnődtem. *Tényleg sírok? Előjött volna a Kaylee-felem? A fenébe!* Bármit csináltam is, mégiscsak egymás részei vagyunk. Idővel talán ez megváltozik, de Kaylee most itt állt mellettem, és siratott mindannyiunkat pontosan úgy, ahogy vártam tőle. Ráadásul saját magát okolja a történtekért.

Hát csak vádold magad, gondoltam, és letöröltem a könnyeimet.

– Helyre kell hoznom a sminkemet – szipogtam apának.

Ő elmosolyodott.

– Bizony, kár lenne ezért a szép arcért. – Adott egy puszit, és kiment.

A fürdőszobába visszatérve megnéztem magam a tükörben, és azon tűnődtem, marad-e még elég könnyem, amiket majd az iskolában onthatok a barátaink szeme láttára.

A szobámból kilépve megtorpantam, beköszönjek-e anyához. Mrs. Lofter épp a fürdőszobából jött ki, amikor meglátott a küszöbön.

– Engedtem fürdővizet neki – mondta. – Az megnyugtatja. Édesapádtól azt hallottam, hogy bemész ma az iskolába.

– Igen. Megfogadtam a tanácsát – tettem hozzá sietve, hogy ha bármi baj lesz belőle, tudja, hogy az ő hibája. – Én még nem akartam, de maga bizonyára többet tud ezekről a dolgokról, mint én.

A szeme összeszűkült, és a mosolya olyan mosoly volt, amit gyakran láttam mások arcán, és ami megijesztett. Mert azt jelezte, azon mulat, hogy próbálom megtéveszteni. Máskor ilyenkor gyorsan félrekaptam a tekintetem, de most

nem engedhettem, hogy Mrs. Lofter szégyent és bűntudatot ébresszen bennem.

– Vagy nem így van? – kérdeztem.

– Természetesen minden eset más, de azt hiszem, jót tenne neked, igen.

Mrs. Lofter ezzel visszament a fürdőszobába anyához.

Olyan volt, mintha egy jégfal úszott volna be közénk. Én lesiettem, és rendeztem az arckifejezésem, hogy apa ne vegye észre, mennyire fájdalmas nekem ez az egész.

Épp akkor tette le a telefont. Megálltam. Apa megrázta a fejét.

– A rendőrség volt.

Visszatartottam a lélegzetem.

– Még mindig semmi kézzelfogható – mondta.

Lehajtottam a fejem. *Kaylee sosem jön már haza,* gondoltam. Elhiszem már végre? Vagy egy életen át várni fogom a telefonhívásokat, mindegy, hol vagyok, az iskolában, vagy férjnél, a saját családommal?

– Készen vagy? – kérdezte apa.

– Ennél készebb már nem is lehetnék, azt hiszem. – Kimentünk a kocsihoz, beszálltam.

– Hányra is kell érted mennem? – kérdezte apa.

– Ne fáradj. Van valaki, aki alig várja, hogy hazahozhasson.

Apa elnevette magát.

– Gondolhattam volna.

Amikor már távolodtunk, pedzegetni kezdtem:

– Anya megígérte Kayleenek meg nekem, hogy kapunk egy autót. A legtöbb srácnak a suliban már van ebben a korban.

– Ó! Nos, ha megígérte, az olyan, mintha én ígértem volna meg.

– Kedves, hogy ezt mondod, apa.

– És gondold el – tette még hozzá felém fordulva –, micsoda meglepetés ajándék lesz Kayleenek, ha ezzel fogadjuk, amikor hazatér.

– Igen – bólintottam. – Belegondoltam.

Örömmel néztem elébe az eljövendőnek.

Isten hozott az új életedben, Haylee Blossom Fitzgerald!, mondta odabent egy hang ujjongva.

Én meg gondolatban gyorsan hozzátettem: *Igen, az én új életemben.* Amit már soha többé nem kell megosztanom Kayleevel.

18

– Szükségem van egy igazi hálóingre – mondtam merészen, most már követelőzőbb hangon. Ha panaszosan adom elő, azt Anthony megint csak úgy veszi, hogy elkényeztetett vagyok, amit Haylee a jelek szerint magától bevallott neki. Most ügyesen lepleznem kell, hogy megvetem ezt az embert, bele kell simulnom a fantáziavilágába, el kell hitetnem vele, hogy elnyerte a szerelmemet. Az őrültsége ellenére is úgy gondoltam, hogy ez az utolsó esélyem.

Próbáltam már ellenkezni, próbáltam már megszökni, most meg kell győznöm arról, hogy gyereket szeretnék tőle, családot, új életet.

– Egy hálóingre?

– Ha nem alszom jól, nem épülök fel elég gyorsan. Venned kell egy olyat, ami jó rám, valami újat. Valami olyat, amiben kényelmesen érzem magam. Szeretném...

– Tudom én, milyet szeretnél – vágta rá ő gyorsan, nyilván, hogy bebizonyítsa, milyen okos, milyen tökéletesen illik hozzám. – Amit vagy háromszor is viseltél, amikor az interneten beszélgettünk.

– Anthony elgondolkodva az órájára nézett, majd bólintott. – Jól van, majd később mosogatok el. Te meg pihenj addig, amíg visszajövök.

– Köszönöm.

Lassan felálltam, és az ágy felé indulva szándékosan csak vonszoltam magam után a láncot, mintha komoly erőfeszítésembe kerülne minden egyes lépés, egészen addig, míg el nem estem. Ő már rohant is oda hozzám.

– Sajnálom – nyögtem. – De a lábam nem bírta el a súlyát.

Anthony az arcomat tanulmányozta mellém guggolva, majd belenyúlt a zsebébe, kivette a kulcsot, és lepattintotta a lábamról a bilincset.

– Köszönöm, Anthony!

Talpra segített, és belém karolva elvitt az ágyig. Nehézkesen lefeküdtem, ő betakargatott, és adott egy puszit a homlokomra.

– Mintha volna egy kis lázad – mondta. – Hozok aszpirint.

Kiment a fürdőszobába, és a gyógyszerrel meg egy pohár vízzel tért vissza. Bevettem, majd visszafeküdtem. Anthony rám nézett, aggodalom ült ki az arcára. *Használd ki,* gondoltam magamban. *Használd ki, és akkor túléled.*

– Köszönöm. Nagyon megfájdult a fejem.

– Jól van. Sietek vissza. És ha már vásárolok, veszek neked olyan tápláló gabonaszeleteket is. Te csak pihenj.

Bólintottam, ő meg elsietett. Mr. Mokaszin felugrott az ágyra, és úgy nézett rám, mint aki tudja, miben sántikálok. Felé nyújtottam a kezem, mire ő közelebb jött, és a fejét a tenyeremnek dörzsölte, majd elhelyezkedett szorosan mellettem. Elaludtam. Anthony úgy egy óra múlva tért vissza egy újabb csomaggal, és kivett belőle egy ugyanolyan hálóinget, ami mindkettőnknek volt Hayleevel: rózsaszín fodros gallérral és buggyos ujjal.

– Ez az, igaz?

– Igen – feleltem. Haylee lediktált volna neki mindent pontosan, még a gyártót is, vagy Anthonynak volt fotografikus memóriája, amivel mindent könnyen rögzített?

Odaadta a hálóinget, én meg felültem. Anthony egy tucat csokis müzliszeletet vett elő, olyanokat, amiktől hízni lehet.

– Ezt majszolgasd két evés között – parancsolt rám. Bólintottam, és oldalra fordultam. – Én megyek, elmosogatok és rendet rakok. Mami nagyon leszidna, ha látná ezt a rendetlenséget.

Visszament a mosogatóhoz, én meg felvettem a hálóinget, és visszafeküdtem. Anthony fütyörészett munka közben. Boldog és elégedett volt az elképzelt jövőben, amit megálmodott kettőnknek. Lehunytam a szemem, és úgy tettem, mintha aludnék, mire odajött hozzám. Még akkor is csukva volt a szemem, amikor megint a homlokomra tette a kezét. Álldogált ott, és nézett álmomban, de aztán hallottam, hogy kimegy az alagsorból.

Nem szabad kibillentenem az egyensúlyából, gondoltam. Nincs több hiszti, nincs több fenyegetés. Minél inkább elhiszi, hogy engedek az akaratának és a vágyainak, annál nagyobb esélyem lesz az újabb szökésre. A müzliszeleteket az éjjeliszekrényre tettem.

Órákkal később tért vissza. Hallottam, hogy lefekszik mellém. Én az oldalamon feküdtem, háttal neki. Megérintette a vállamat, mintha meg akarna bizonyosodni arról, hogy nem a képzelete szüleménye vagyok, aztán elaludt, horkolni kezdett. Igyekeztem nem nagyon mozogni. Tudtam, hogy erőre kell kapnom, ezért annyit aludtam, amennyit csak tudtam. Reggel előbb ébredtem, mint ő, és kimentem a fürdőszobába. Anthony már felsöpörte a törött tükör maradványait. Mire kijöttem a fürdőből, ő is felébredt. Egy percig csak döbbenten nézett rám, mintha már teljesen elfelejtette volna, ki vagyok, és miért vagyok itt. De aztán

elmosolyodott, felült, megdörzsölte az arcát, és jó reggelt kívánt.

– Jó reggelt! – köszöntem én is.

Felkelt, természetesen anyaszült meztelenül, és odajött, hogy megöleljen és megcsókoljon. Engem is meglepett, mennyire nem érdekelt már a meztelensége. Mostanra én is csak azt láttam, amit látni akartam, mást nem.

– Azt hiszem, már nincs lázad. Összeütök egy finom reggelit.

Ő is kiment a fürdőszobába, majd hozzáfogott a rántottához. Most is fütyörészett közben, mint előző este, majd ecsetelni kezdte, mi mindent fog csinálni. Ma először is, ahogy ígérte, lehozza a bölcsőjét, és összerakja. Azt is elmesélte újra, hogy ezt már régóta tervezte, meg azt is, hogy írt egy hosszú listát arról, mire van szüksége egy kisbabának. Arra készült, hogy elmegy vásárolni, megveszi a gyerekszobához valókat, amit majd az alagsori lakás egyik sarkában rendez be, és nekiáll felszerelni a polcokat. Miközben csak mondta és mondta, én azon gondolkodtam, vajon említette-e valaki másnak is a terveit.

– Neked van legjobb barátod? – kérdeztem, miközben ő a reggelihez terített.

– Volt egy, de összevesztünk. Soha ne adj kölcsön pénzt a barátaidnak! – intett. – Mami figyelmeztetett, elmondta sokszor, de én nem hallgattam rá.

– És nincsenek más barátaid, akiknek beszéltél rólunk?

– Á! Akikkel együtt dolgozom, azok mind aljas, felelőtlen gazemberek. Vannak köztük olyanok, akik elhagyták a feleségüket és a gyerekeiket, hogy kedvükre szórakozhassanak. Önző disznók mind. Aztán meg ezek

egyáltalán nem értékelnék, ami köztünk van, és azt sem, hogy egy ilyen lány mit jelent. Mert mindig csak a szexen jár az eszük. Na, gyere, egyél! És ne aggódj miattam. Csak magaddal törődj. Még napokba telhet, mire jobban leszel, mire újra elég erős leszel ahhoz, hogy teherbe eshess. Mert mindketten ezt akarjuk, igaz?

– Igen – vágtam rá gyorsan.

Anthony elmosolyodott, és odaült az asztalhoz. Mennyire ironikus volt, hogy itt ülök én is éhesen, eszem, és nagyon igyekszem, hogy erőre kapjak. Fogalmam sem volt róla, mikor dönt úgy, már elég jól vagyok ahhoz, hogy gyereket csináljon nekem, viszont ha felépülök, akkor közelebb kerülök ahhoz a naphoz, amikor megerőszakol. Hol itt a választás lehetősége? Vagy maradjak beteg? Talán már az sem számítana neki. Holnap akár elém állhat azzal, hogy itt az idő, és nekem nem lesz merszem szembeszállni vele. Ha megpróbálnám, egy fikarcnyi kétségem sem lehet afelől, hogy nyomban erőszakossá válna.

Eszembe jutott, amikor Hayleevel az erőszakról beszélgettünk, és most, miután megpróbáltam megszökni, de nem sikerült, és mert fizikailag sokkal gyengébb vagyok, és úgy érzem, hogy legyőztek, rájöttem, hogy talán tényleg nem marad más választásom, mint elfogadni a megváltoztathatatlant, és közben olyasvalakit képzelni Anthony helyébe, akit szeretek. A sors iróniája, hogy Haylee olyan helyzetbe kényszerített, ahol a túléléshez nem marad más választásom, mint azt tenni, amit ő tenne a helyemben.

Amikor kicsik voltunk, gyakran játszottunk szerepcserét. Nevet cseréltünk, és úgy tettünk, mintha egyikünk a másik volna. Anya persze rajtakapott minket, de nagyon

aranyosnak találta, amit csinálunk. Ez is csak a hitében erősítette meg.

– Nagyon könnyű nektek a másikat alakítani – tartott kiselőadást az egyik ilyen alkalommal. – Hisz tulajdonképpen ti ketten egyek vagytok. Ugyanazt szeretitek, ugyanazt nem szeretitek. Nincs még két testvér, akik úgy szeretnék egymást, mint ti ketten, mert voltaképp saját magatokat szeretitek. Ezért sem szabad soha szembeszállnotok vagy vitatkoznotok a másikkal. És nem irigykedhettek egymásra, és ezért lesz úgy, hogy mindig csak a legjobbakat kívánjátok a testvéreteknek, mert magatoknak is az lesz a legjobb. Ezt mindenki látni fogja rajtatok, és majd nagyon elcsodálkoznak. Végül megértik, miért gondolom úgy, hogy ti ketten különlegesek vagytok. Az én lányaim!

Magához ölelt bennünket.

– Az én csodálatos, önzetlen lányaim!

Emlékszem, milyen boldogtalan képet vágott akkor Haylee. Egészen más dolog eljátszani valamit, hisz a játékok véget érnek. De Haylee soha nem akart olyan lenni, mint én. Akkoriban persze nem mondtam ki, még csak gondolni se mertem rá, de én is így éreztem. És az érzés erősödött bennem, ahogy idősebbek lettünk. Nem akartam olyan lenni, mint ő.

Kiskorunk java részét mégis azzal töltöttük, hogy igyekeztünk hasonlítani a másikra, Haylee rám, én pedig őrá. De komoly erőfeszítésünkbe került úgy csinálni, hogy anya ne vegye észre, harc folyik köztünk. Haylee előszeretettel mondogatta: „Majd rájössz, hogy nekem van igazam.” Szentül hitte, hogy én leszek olyan, mint ő, én meg azt, hogy ő sosem lesz olyan, mint én. Ahogy idősebbek lettünk, egyre

inkább meggyőződésemmé vált, hogy teljesen különbözőek vagyunk, hiába állította anya az ellenkezőjét. Felerészben minden, amit tettünk, csak színjáték volt, hogy anya elégedett legyen.

És Haylee mindig nagyon élvezte, ha olyasmire kényszeríthetett, amit nem szerettem volna. Ő akart lenni az irányadó, a hangadó, mindenben a több, de volt elég esze ahhoz, hogy ne keljen versenyre velem olyan dolgokban, amikben egyértelműen jobb voltam nála, mint például a tanulás, mindenekelőtt a matematika és a természettudományok. Megelégedett azzal, hogy a segítségemmel elég jó jegyeket kapott, így anya is elégedett volt. Ha valamiben nem tudott versenyezni velem, arról kijelentette, hogy az nem is fontos.

Egy percig sem volt kérdéses, hogy melyikünk a keményebb, ravaszabb, megtévesztőbb. Nyilván ő – és az az igazság, hogy ezt többször kihasználtam. Mert Haylee ugyanúgy kiállt értem, ahogy saját magáért is kiállt volna. Sokszor nem tetszett, amit csinált, mert eltorzította az igazságot, vagy épp hazudott másoknak azokról a lányokról, akik megpróbáltak megbántani, féltékenykedtek rám, vagy szimplán elutasítottak. És ha még ez sem volt elég, akkor az öltözőben vagy a mosdóban durván megfenyegette a kérdéses lányt, míg az bocsánatot nem kért, és messziről el nem került engem a továbbiakban.

Így hát bizonyos tekintetben igaza volt anyának, amikor azt állította, hogy egy tökéletes egész két fele vagyunk. Én megadtam Hayleenek azt, amire szüksége volt, és ő viszont. De hozzá hasonlóan én is saját magam akartam lenni. Ám pillanatnyilag nem volt választásom. Ha most, amikor

szükségem van rá, nem tudok Hayleevé válni, akkor sokkal jobban fogok szenvedni. Hisz végül is ő annyi mindenben győzött.

Az elkövetkező napokban rendesen ettem, majszoltam a müzliszeleteket, és egyre erősebbnek éreztem magam. Most, hogy már nem voltam láncra verve, sokkal többet mozogtam, tornáztam, tisztálkodtam, elfoglaltam magam a naplómmal, és egyre csak azon törtem a fejem, hogyan szabadulhatnék. Anthony lehozta és összeszerelte a bölcsőt. Meg kellett csodálnom, milyen jó állapotban maradt meg; mindezt az anyja érdemének tudta be. Mostanában még többet beszélt az anyjáról, mint korábban. Néha órákig is mesélte, hogyan nevelte fel őt egy konfliktusos környezetben, ahol az apja örökösen csak bajt csinált. Meg akarta értetni velem, hogy az anyja mennyire védelmezte. Esküdözött, hogy ő ugyanúgy fogja óvni a mi gyerekünket, ahogy az anyja óvta őt. Tökéletes ellentéte akart lenni az apjának mindenben.

Komoly kísértést éreztem, hogy a képébe vágjam, de legalább célozzak rá, hogy már most is pontosan olyan, mint az apja, azzal, hogy fogva tart akaratom ellenére, de nem mertem. Ahogy telt-múlt az idő, Anthony sokat fantáziált a megszületendő gyerekünkről, részletesen előadta, hogyan fogjuk nevelni, mikre fogja megtanítani, jó modorra meg arra, hogyan kell a természetben túlélni. Összeírta, milyen játékokat veszünk neki, természetesen fejlesztő játékokat, és megfogadta, hogy mi mindig együtt fogunk étkezni, ahogy azt egy igazi családnak kell. Fogadkozott, hogy esténként mesél a fiunknak (vagy a lányunknak), és megmutatta a polcon a könyveket, amiket már időrendbe is állított.

És mindig azzal zárta, milyen fontos, hogy a gyerekünknek legyen egy öccse vagy húga is. Ezt már korábban is mondogatta, de mostanra azt is megtervezte, mennyi idővel az első születése után kell nekikezdenünk a gyerekcsinálásnak. Hangsúlyozta, hány szakkönyvet elolvasott ehhez. Valószínűleg a rettenetes gyerekkorának és a magányának köszönhető, hogy ennyire szeretett volna egy sikeresen működő családot. Gyakran elcsodálkoztam, hogy egy őrült szájából hallom mindazokat a célokat és vágyakat, amiket a jó szülők is szeretnének valóra váltani.

Ahogy teltek-múltak a napok, egyre inkább azon törtem a fejem, hogyan tarthatnám továbbra is távol magamtól Anthonyt. Noha tükör már nem volt a lakásban, a testemet látva nem lehetett nem észrevenni, hogy kezdem visszaszedni az elvesztett kilókat. Ha már úgy éreztem, jóllaktam, Anthony erősködött, hogy egyek még egy keveset, vagy nassoljak el legalább egy müzliszeletet lefekvés előtt. Kezdtem úgy érezni magam, mint egy haszonállat, amit a vágóhídra hizlalnak, csak engem nem a vágóhíd várt, hanem a közösülés Anthonyval, aki egy napra többet is betervezett. Úgy beszélt a várható együttléteinkről és a szexuális potenciáljáról, mintha ő maga is egy tenyészmén volna. Aztán persze mindig visszakanyarodott az alagsori lakás felújításához. Úgy gondolta, ha már elég erős leszek ahhoz, hogy teherbe essek, akkor ahhoz is lesz erőm, hogy segítsek neki átfesteni a falakat, kicserélni a padlószőnyeget, mert nagyon fontos, hogy ezt is együtt csináljuk. Aznap, amikor elkezdte lehordani a szerszámokat és az anyagokat a munkához, tudtam, hogy nincs sok időm. Ha akkor este még nem is fog velem közösülni, másnap már biztosan.

És hogy örömet okozzon nekem, ígéretéhez híven egyre több mindent hozogatott haza, ruhákat és cipőket, kozmetikumokat és parfümöket, még bizsut is, nyakláncokat a hozzáillő fülbevalókkal. A „kényszerű etetésemet” követő első két nap múltán már mindennap felmehettem a házba fürdeni, és megengedte, hogy magam fürödjek. De őrt állt az ajtóban vagy épp a kád mellett, és beszélt, amíg én tisztálkodtam. Tudtam, hogy árgus szemmel figyeli a gyarapodásomat, mert mindig alaposan szemrevételezte a csípőmet, a bordáimat, a karjaim és a lábaim vastagságát. Én meg szégyenkeztem, vagy tagadtam az egészet.

Mindeközben a viselkedése furcsán aszexuális maradt, hozzám sem ért, semmi olyat nem tett, ami „olyasféle” közeledésről árulkodott volna. Néha az az érzésem támadt, mintha úgy gondolná, valaki figyeli, hogy rendesen viselkedik-e. Pedig addigra egyfolytában valami közeledésfélétől tartottam, de sosem történt meg. Ettől még inkább úgy éreztem magam, mint egy vágóhídra készülő jószág. Szinte őrjítő volt a feszültség és a várakozás. Valahányszor megérintett, akármilyen ártatlanul is, a testem nyomban megfeszült, mint az íj húrja. Lehunytam a szemem, visszafojtottam a lélegzetem arra készülve, hogy eljött a pillanat. De még mindig nem történt semmi.

Ám nem volt kétséges, hogy történni fog. Mivel Anthony számára maga az esemény és az időzítés is szent dolognak számított, biztos, hogy nem rögtönözni fog. Aztán végül aznap délután, hogy segédkeznem kellett neki a szőnyegezésben, bejelentette, hogy már csak egy napom van a gyógyulásra. Próbáltam leplezni a rettenetemet, de a szívem elkezdett vadul dobogni. Előbb az ajtóra néztem,

majd őrá, aki épp fölébe hajolt valaminek. Mindig arra koncentrált, amivel dolgozott, de vajon megkockáztathatok-e még egy szökést? Hiába erősödtem meg, hiába van rajtam cipő, tudtam, hogy nem sikerülne. És akkor biztos lehetek abban, hogy nagyon rosszul fogok járni. Mosolyt erőltetve az arcomra, bólintottam, és segítettem neki tovább.

Másnap másról sem beszélt reggeli közben, mint a közelgő szeretkezésünkről.

– Sietek ma haza a munkából – ígérte. – Szépen megvacsorázunk, iszunk egy kis bort, zenét hallgatunk és szeretkezünk néhányszor. Ha kell, igazi csődör tudok lenni.

Más nem jutott eszembe, mint hogy beszéltessem.

– Sok barátnőd volt már?

– Több is a kelleténél. De természetesen egyikük sem fog idejönni, hogy gyertyát tartson neked. Bevallhatom, némelyikük akár zacskót is húzhatott volna a fejére. A szex jó volt velük, de érzelem semmi, érted? Kicsit szégyellem azokat az időket. Mami mindig megérezte rajtam, ha valami luvnyával voltam együtt. Ilyenkor közölte is: „Érezni rajtad, hogy kurváztál, fiam.” Mire apám természetesen felröhögött: „Ki más menne el ezzel?”

– Szörnyű lehetett neked.

– Egén, szörnyű volt – mondta Anthony bólintva, és látszott az arcán, hogy elönti a méreg. Nem szóltam egy szót sem, mire ő rám nézett, és gyorsan elmosolyodott. – De nem szabad rosszra gondolnod, hallod? Ma nem gondolhatunk semmi rossz dologra. Mert a szomorú gondolatok megbújnak a lelked mélyén, és megfertőzik a gyerekedet.

– Rendben. Nem gondolok szomorú dolgokra.

– Jól van. És ne fáradsz ki magad. Ebédelj egy jót. Hallgass zenét. Olvass, és gondolj rám, rendben?

– Rendben – feleltem, és csak remélni tudtam, hogy nem hallja ki a rémületet a hangomból. Látszólag nem, de hát ő amúgy sem hallotta vagy látta meg azt, amit nem akart.

Miután Anthony el ment, csak üldögéltem az ágyon a sorsomon gondolkodva. Mit tehetnék? Megint megpróbálhatnám az ajtó zárját piszkálni. És persze ha nem sikerülne, és ő meglátná a lepattant faforgácsokat, mindjárt tudná, hogy miben mesterkedtem, és a legrosszabbakra számíthatok. Bár annál rosszabb, mint hogy a gyereke megfogan bennem, nem nagyon történhet velem. De az is lehet, hogy pont most jött el az ideje annak, hogy válasszak, vagy meghalok, vagy így élem tovább a napjaimat.

Tavaly történt egy öngyilkosság az iskolánkban. Egy Hampton Hill nevű fiú agyonlőtte magát az apja pisztolyával a szülei hálószobájában. A fiúk az osztályában állandóan piszkálták a szexuális irányultsága miatt. Mindez még rosszabb lett, amikor az egyik fiú megvádolta, hogy „úgy” közeledett hozzá. Aztán néhány szülő panaszt tett, hogy a gyerekeik kényelmetlenül érzik magukat a társaságában a tornaöltözőben. Azt beszélték, hogy a saját apja is kigúnyolta, amiért nem sportol, és nincsenek barátnői. Haylee azt mondta, ezért használta a fiú az apja fegyverét, ezért lőtte agyon magát a szülei hálószobájában. Mert így akart bosszút állni.

- Még hogy bosszút állni – ingattam a fejem. – Az a fiú halott.

Haylee elnevette magát. Nagyokat tudott nevetni olyan dolgokon, amelyekben a humornak szikrája sem volt.

Vajon most is nevetne?, ötlött fel bennem a kérdés.

A kezembe vettem a kenyérvágó kést, és nézegettem. Megpróbálhatnám megölni Anthonyt. Ez az eshetőség is eszembe jutott párszor, de megölni valakit, még egy olyan embert is, mint ő, sokkal nehezebb, mint magunkkal végezni. Na és ha nem sikerül? Mi van, ha tényleg nem is tudnám meggyilkolni? Ő talán nem is ölne meg, csak kínozna, kínozna heteken át, míg végül tényleg belehalnék, ahogy már majdnem megtörtént. Nem, az öngyilkosságra több esélyem van.

Na jó, de hol haljak meg?

Körbenéztem a lehangoló alagsorban, sorra véve a lehetőségeket. A fürdőszobában, vagy a mosogatónál, miközben folyatom a vizet? Vagy üljek oda az ebédlőasztalhoz kinyújtott karral? Esetleg a frissen lerakott szőnyegen? Nem, gondoltam, a legjobb lesz az ágyon, lehunyt szemmel. Felhajtottam a takarót és megigazítottam a párnát, arra gondolva, hogy ha már halni készülök, haljak meg kényelmesen.

Vajon azok az emberek, akik az öngyilkosság mellett döntenek, mire gondolnak előtte?, tűnődtem. Ha dühösek valami miatt vagy valakire, akkor feltehetően arra gondolnak. Ha depressziósak, akkor valószínűleg arra, hogy végre megszabadulhatnak az érzéstől. Ha meg semmire sem tartják magukat, ahogy bizonyára Hampton is tette, azt gondolhatják, nincs értelme így tovább élniük. Talán azt hiszik, hogy egy másik testben valaki másként, jobb emberként térhetnek vissza. Még az is lehet, hogy Hayleenek igaza volt Hamptonnal kapcsolatban, és talán épp ez áll minden öngyilkosság hátterében. Ezek az emberek nem

akarnak mást, csak hogy valaki rémesen érezze magát miattuk, hogy így álljanak bosszút másokon, az egész világon, amiért így bántak velük.

Gondoljak Hayleere? Teljen meg a szívem iránta gyűlölettel, átkozzam, miközben elszivárog a vér az ereimből? Ki ítélhetne el miatta? Haylee biztosan ezt tenné, ha ő volna az én helyemben. De a Kaylee-énem emlékezett a szép időkre is, amikor még együtt nevettünk, ujjongtunk, egymást átölelve aludtunk el pici korunkban, amikor sírva fakadtunk, ha a másiknak fájt valamije, talán attól félve, hogy nekünk magunknak is el kell szenvednünk ugyanazt a fájdalmat. Néha persze csupán azért csináltuk, hogy örömet okozzunk anyának, hogy lássa, mi nemcsak sajnáljuk a másikat, hanem empatikusak is vagyunk.

Na és azok az idők is eszembe jutottak, amikor megkaptuk mindazt, amit mindketten szerettünk volna, a cipőket, a játékokat. Ilyenkor elégedetten, cinkos tekintettel néztünk össze. Hol Haylee, hol én győztem meg apát vagy anyát, ha nagyon szerettünk volna valamit. Megtanultuk kihasználni az „ikerkedésünket", ahogy Haylee nevezte. „Ma ikerkedünk egyet", súgta, és máris hozzáfogtunk a cselszövéshez, elterveztük, milyen mimikával jelezzük a másiknak, hogy mit szeretnénk.

Volt, amikor igazi testvérek voltunk, merengtem. *Mi legyen az utolsó gondolatom, az akkori Haylee, vagy a gyűlöletes mostani?*

A legtöbb embernek nem adatik meg, hogy eldönthesse, hogyan és hol hal meg. Hiába képesek elfogadni az elfogadhatatlant, hogy végül ez mindenkivel megtörténik, mégis képtelenek elhinni, hogy egyszer, esetleg idő előtt

velük is megesik. Mert abban bíznak, hogy valaki valahogyan megmenti őket. De amikor a halál hívó szava elhangzik, akkor vajon megadják magukat, vagy harcolnak ellene, míg ki nem fogynak az erőből, az utolsó lélegzetből, és el nem veszítik a reményt? Szerintem a legtöbb embernek az öngyilkosság meg sem fordul a fejében.

– Én soha nem fogok meghalni – jelentette ki egyszer Haylee. – Annyira elcsúfítom majd magam, és olyan gonosz leszek, hogy Isten nem is akar magához venni.

A legjobb úton haladsz, hogy ezt elérjed, drága testvérkém.

Hayleenek hála, nekem nem kellett okot keresnem a halálra. Csupán két választásom maradt, és nem fogadom el a másodikat. Nem fogok a világra hozni egy olyan gyereket, akit nem akartam, és akit nem tudnék szeretni. Nem lehetek annyira sebzett, hogy ne reménykednék egy másik életben, egy másfajta boldogságban. De senki sem talált rám. Nem úgy fest, hogy bárki is megpróbálta volna, és én kénytelen vagyok elfogadni és tudomásul venni, hogy nincs esélyem a menekülésre.

A bal csuklómhoz érintettem a kést. Jó mélyen belevágok, aztán lelógatom a kezem az ágy mellett, hogy ne lássam, ahogy kifolyik a vérem. Egyre gyöngébb és gyöngébb leszek, egyre jobban elálmosodom. Könnyű lesz, szinte észre sem fogom venni, hogy közel a vég.

De nem kellene egy kicsit anyára és apára is gondolnom? Vagy talán attól félek, ha megteszem, akkor nem lesz bátorságom felvágni a csuklóm? Mindennek dacára még csak elképzelni sem akartam, micsoda fájdalom és bánat szakad rájuk. Egészen biztos voltam benne, hogy Anthony itt fogja

elásni a testemet valahol a farmon, és soha senki nem fog rám találni. A szeretteim számára életben leszek. Erről fogják meggyőzni magukat, visszautasítják, hogy még csak gondolatban is eltemessenek.

És így lesz a legjobb mindenkinek.

Nekem meg nem kell búcsúznom senkitől, nem kell megbánnom semmit. Végül is én megszabadulok.

Nekinyomtam a kést a csuklómnak, lehunytam a szemem, de mielőtt megvágtam volna magam, valami megzavart. Mr. Mokaszin ugrott fel az ágyra, a szájában egy frissen fogott egérrel. Leült, és várta, hogy megdicsérjem, amiért ilyen ügyes vadász. Aztán kiejtette szájából kábult zsákmányát, majd hátat fordított, és leugrott az ágyról.

Más körülmények között visítottam volna, és a rosszullét környékez, de most mintha a macska hallotta volna minden gondolatomat: más megoldást kínált arra, hogy egy kicsivel tovább életben és érintetlen maradjak.

Felültem, és megvágtam az egeret a késsel, mire kiserkent a vére. Fogalmam sincs, honnan vettem hozzá az erőt, de a következő pillanatban felkaptam a nyomorult kis dögöt, és kifacsartam, mint egy narancsot. Aztán az ujjaimmal a hálóingemre kentem a vért a két lábam között. A rágcsálótetemet behajítottam az ágy alá, a kést lemostam, visszatettem a helyére, és vártam.

Abban a pillanatban, hogy Anthony belépett az ajtón, sírva fakadtam. Ő meg csak állt értetlenül, míg rá nem mutattam a vérfoltra.

– Megjött a menzeszem – mentegőztem. – Várnunk kell.

Az álla leesett a meglepetéstől.

– Kéne valami…

– Hogyne – hebegte. – Tudom, hol tartotta mami az ilyen dolgait. Kicsit régiek már…

– Nem baj. Bármi jó lesz. Csak hozd, kérlek! – nyöszörögtem, mire ő sarkon fordult, és felrobogott a lépcsőn.

Mr. Mokaszinra pillantottam, aki nem messze az ágytól épp mosakodott, és nagyon elégedetten nézett vissza rám.

Akaratom ellenére elnevettem magam, holott ideges voltam, rettegtem Anthony reakciójától.

Aztán a kacagás sírásba csapott át. Anthony így talált rám, amikor visszajött.

Az arcán együttérzés és zavar látszott, bennem meg új remény ébredt.

19

Haylee

Minden tekintet felém fordult, amikor beléptem a tanterembe. Nincs még egy ünnepelt tévé- vagy mozisztár, aki ekkora figyelmet kapott volna, mint én, gondoltam. Mindjárt iderohannak hozzám autogramot kérni, bizonyságul, hogy ismerik a híres Fitzgerald ikreket.

Én csak néztem egyenesen magam elé, az arcomon szomorúság és fájdalom, azt sugallva, hogy valahol egészen másutt szeretnék lenni. Tudtam, hogy feltűnik mindenkinek, milyen visszafogott a sminkem, hogy olyan ruha van rajtam, amit más körülmények között fel sem vennék. Semmilyen ékszert nem viseltem, se fülbevalót, se karkötőt, se nyakláncot. Pár lány a sírás határán állt. De még a fiúk is elérzékenyültek, gyorsan elfordították a fejüket, vagy lesütötték a szemüket.

– Elnézést a késésért, Mr. Madeo – köszöntem az angoltanárunknak, amikor kelletlenül és elgyötörten leültem a helyemre. Odanéztem Kaylee üres padjára, mire mintha eggyel hátrébb Melody Wilkes felszisszent volna.

– Nincs semmi baj, Haylee – mondta Mr. Madeo. – A *Macbeth* második felvonásánál tartunk. A 236. oldal a tankönyvben.

– Még... még nem tudtam elolvasni – dadogtam. – El... elnézést.

– Nem baj. Akkor most csak figyelj.

Láthatóan komoly zavarban volt, ami nem jellemző rá. Új lesz majd ez a helyzet minden tanáromnak, akik azért már feltehetően kigondolták, hogyan fognak viselkedni velem. És közben tartanak attól, hogy olyasmit találnak mondani, amitől elsírom magam. A könyvembe temetkeztem szinte egész idő alatt, de egyetlen szót sem olvastam belőle, és nem is hallottam, mit magyaráz Mr. Madeo, vagy mit mondanak a többiek az osztályban. De éreztem, hogy mindenki engem néz. Talán attól féltek, hogy hangos zokogásban török ki, valahányszor Kaylee üres padjára téved a tekintetem. Én időnként nagyot sóhajtottam, vagy a szám elé kaptam a kezem, mintha a hányingeremet akarnám elfojtani.

Pillanatokkal azután, hogy megszólalt a csengő, a lányok mind körém sereglettek, és felajánlották a segítségüket. Mindenkinek megköszöntem, majd mint egy királylány a vörös szőnyegen, elindultam a következő órámra, előrenézve, de nem mulasztva el látni a meglepett, érdeklődő pillantásokat. Sokan összesúgtak. A megjelenésem híre hamar szétfutott az épületben, és Ryan már a becsöngetés előtt megjelent az ajtóban, hogy megkérdezze, miért nem szóltam neki, hogy jöjjön értem ma reggel.

– Mert az utolsó pillanatban döntöttem el – vontam vállat. – Én még nem éreztem magamban erőt hozzá, de apám és az ápolónő úgy gondolták, az lesz a legjobb, ha visszatérek a normál életemhez – mondtam jó hangosan, hogy a közelben állók is hallhassák.

– Jó, akkor majd hazaviszlek – erősködött Ryan. – Aztán reggelente érted megyek suli előtt.

– Köszönöm. Te olyan kedves és megbízható vagy – simogattam meg az arcát. Ryan belevörösödött. Ott hagytam a zavarával, és elfoglaltam a helyem a természetismeret órán, amit nagyon utáltam, mert végig figyelni kellett, meg jegyzetelni egy csomót. Ezt eddig mindig Kaylee csinálta. Üres padja ezúttal is sokkal szembeötlőbb volt attól, hogy én itt voltam.

Ryan olyan nehezen indult el azután, hogy velem beszélt, hogy elkésett a saját órájáról. Később elmondta, a tanára figyelmeztette, ha ez még egyszer előfordul, büntetést fog kapni. Mire én azt feleltem, vigyáznia kell, hogy máskor ne késsen, mert akkor ki fog hazavinni. Ezzel mindenki füle hallatára jeleztem, mennyire nem szeretnék apa vállára még több terhet rakni. Mi ketten voltunk a figyelem középpontjában. Körülöttünk mindenki elhallgatott, hogy ne mulasszon el egyetlen szót sem. Olyan volt az egész, mintha rivaldafényben álltam volna.

Jöhet egy közeli snitt, gondoltam, jót mosolyogva magamban.

Nem is emlékszem, mikor éreztem magam ennyire jól utoljára az iskolában. Annyi lány volt körülöttem a menzán, és annyit beszéltek, hogy szinte egy szót sem tudtam szólni, enni se nagyon ettem. S ez így volt jó. A hallgatásom és az étvágytalanságom bárkit meggyőzhetett arról, milyen nagyon szenvedek. Ryan ott ült mellettem, de sok más fiú is engem nézett, és valahányszor megengedtem magamnak egy-egy halovány mosolyt, azt feléjük küldtem.

– El sem tudom képzelni, milyen rémes lehet ez neked meg a családodnak – mondta Amanda Sanders, amikor kiléptünk a menzáról. – Szombatra bulit szervezek nálunk, és

arra gondoltam, talán te is eljöhetnél. Egy kicsit elterelné a gondolataidat. De természetesen megértem, ha még túl korainak tartanád…

– Nem, jó ötlet – feleltem, és bólintottam. – Apa is azt szeretné, ha visszatérnék a régi életemhez. Köszönöm.

– Ryant is meghívom.

– Ó, hívjál csak bátran annyi fiút, amennyit akarsz – válaszoltam erre egy erőltetett mosoly kíséretében, és magára hagytam. Nyilvánvalóan nem akart túl vidámnak tűnni a jelenlétemben.

Mindenki csínján bánt a szavakkal és a mosolyokkal, nem tudták eldönteni, hogyan kellene viselkedni egy olyan lány jelenlétében, akinek elrabolták az ikertestvérét, aki feltehetően már sosem kerül elő. Mulattatott, hogy ugyanilyen kínban voltak a tanáraim, az igazgató és minden más felnőtt is az iskolában, nagyon igyekeztek megnyugtatóan viselkedni.

Ryan megállás nélkül beszélt az első napon, amikor hazavitt. Mindenki tudta, hogy párszor meglátogatott, de most, hogy együtt láttak bennünket az iskolában, Ryan még nagyobbat nőtt a diáktársaink szemében. Elmesélte, mennyit faggatták rólam meg Kaylee eltűnéséről a többiek.

– Na és te mit mondtál nekik? – kérdeztem. – Remélem, kettőnkről azért nem árultál el mindent.

– Ó, nem, persze hogy nem. Nem értenék – felelte olyan hangsúllyal, hogy ezt csak mi ketten érthetjük.

– Nem, egész biztosan nem – hagytam helyben. – Rosszat gondolnának, és azzal csak még több fájdalmat okoznának nekem. Kegyetlen dolog volna tőled.

Ryan égre-földre esküdözött, hogy egyetlen szóval sem említette senkinek, hogy mi van köztünk.

– Csupán annyit mondtam, örülök, hogy a társaságod lehettem.

– És hogy nekem milyen nehéz volt megállnom, hogy ne sírjak közben.

– Hát persze – bólintott, bár ez eszébe sem jutott. De most már terjeszteni fogja.

– És hogy annyira el voltam keseredve, hogy még az öngyilkosság gondolata is megfordult a fejemben.

– Ne! Tényleg?

– Tényleg, Ryan. Hisz Kaylee meg én egy egésznek a részei voltunk. Olyan ez, mintha az ember hirtelen elveszítené a testének a felét. Te akkor mit csinálnál?

– De már nem jut eszedbe az öngyilkosság, ugye?

– Néha még igen – sóhajtottam. – De ha veled vagyok, akkor sohasem – tettem hozzá gyorsan, hogy eltűnjön az arcáról a riadalom.

Közben Ryan agya lázasan dolgozott. Megrémítette, mi lesz, ha esetleg mégis öngyilkosságot követek el. Tépelődött, mit kellene tennie, hogy megakadályozza. Talán szóljon valakinek? Ha tényleg megtenném, olyan bűntudata lenne, hogy azt se tudná, mit kezdjen magával.

– Idehallgass! – kezdte. – Tudom, hogy most még nem tudsz önmagad lenni, nem tudod olyan jól érezni magad, mint korábban, de ígérem, hogy minden jóra fordul, bármi történjék is. És ha bármire szükséged van, csak szólj nekem, rendben?

– Ez nagyon kedves tőled, Ryan. Képzeld, eldöntöttem, hogy elmegyek Amanda bulijára szombaton. Legalábbis ezt

ígértem neki, de most már úgy érzem, mégsincs kedvem elmenni.

– Hogyne, megértelek. De ha gondolod, szívesen érted jövök, és veled maradok. Ha nem érzed jól magad, akkor hazahozlak, akár öt perc múltán is.

– Meglátjuk – mondtam. – Talán nem kellett volna megígérnem neki.

– Mindenki megérti, ha mégis meggondolod magad. Ne izgulj emiatt.

Hazaértünk. Mrs. Lofter kocsija ott parkolt. Ryan már indult volna, hogy ajtót nyisson nekem. Úgy bánt velem, mint valami kényes porcelánnal. Ha azt akartam volna, hogy a karjában vigyen el a bejáratig, azt is megteszi.

– Várj! – fogtam meg a kezét, mielőtt kiszállhatott volna az autóból.

– Mi a baj?

– Csak eszembe jutott, hogy apám és a nővér ma elvitték anyát a pszichiáterhez vizsgálatra.

– Ó!

– Nem tudom, mire számíthatunk, Ryan. Ráadásul sokkal jobban megviselt érzelmileg, hogy ma iskolába kellett mennem, mint gondoltam volna. Most bemegyek, és azt hiszem, alszom, amíg csak tudok.

– Jól van. Akkor majd hívlak később.

– Köszönöm – mondtam, és kiszálltam. Az ajtóból még visszaintegettem és rámosolyogtam, mielőtt bementem volna a házba.

Mostanra már gyűlöltem a csöndet, ami itthon fogadott. Anya többnyire be volt nyugtatózva, és aludt. Mrs. Lofter az ideje nagy részét anyával töltötte, vagy a saját szobájában.

Néha hallottam, hogy nagyon halkan tévézik. Apa is egyre többet járt el dolgozni. Sosem hittem volna, hogy egyszer még örülni fogok annak, ha iskolába mehetek, de az itthoni ravatalozói hangulat már nagyon nyomasztott. Fel akartam menni tévézni a szobámba, és már a lépcsőnél jártam, amikor Mrs. Lofter váratlanul előlépett a nappaliból.

– Nehéz volt? – kérdezte.

– Micsoda?

– Visszamenni az iskolába – felelte Mrs. Lofter elkerekedett szemmel. Csodálkozott, hogy nem értem, mire kíváncsi.

– Természetesen – válaszoltam olyan hangsúllyal, mintha maga a kérdés lett volna ostobaság. – Mindenki, még a tanárok is tele voltak sajnálattal és együttérzéssel. Megszólalni sem tudtam anélkül, hogy el ne szorult volna a torkom, és vagy egy tucatszor mentem ki sírni a lánymosdóba.

Mrs. Lofter bólintott.

– Akkor is jót tesz, ha elfoglalod magad.

– Tudom – leheltem mély sóhajjal. Az egyik legjobban sikerült alakításom volt. Egy ilyen láttán bárki arra számítana, hogy a következő pillanatban lehunyom a szemem, és a földre hullok, mint egy falevél ősszel, amelyiknek már nincs ereje megkapaszkodni az ágban, és a bánat szele leszaggatja. Újra elindultam felfelé, lehajtott fejjel, behúzott vállal, a szomorúság súlya alatt roskadozva.

– Egy pillanat még, Haylee!

Visszafordultam, meglepett a parancsoló hang.

– Igen?

– Voltaképp téged vártalak – mondta Mrs. Lofter sietve, és közelebb lépett. – Megígértem az édesapádnak.

Felnéztem az emelet irányába.

– Mi történt? Van valami új hír Kayleeről?

– Én nem tudok róla. Édesapád édesanyáddal van – folytatta gyorsan a nővér.

– Anyával? Hol?

– Dr. Jaffe úgy gondolja, az a legjobb, ha édesanyád befekszik a klinikájára. A megszokott környezet most túlságosan stresszes a számára, csak ront az állapotán. A klinikán hatékonyabban lehet gyógyítani. Te majd akkor látogathatod meg, ha dr. Jaffe elérkezettnek látja az időt rá.

– Amikor elérkezettnek látja az időt rá? Most nem mehetek be hozzá?

– Még nem. Kell hozzá pár nap, hogy édesanyád megszokja az új helyzetet. Dr. Jaffe úgy gondolja, ha látna téged a testvéred nélkül, az csak súlyosbítaná a problémát.

– Súlyosbítaná?

– Igen, rontana az állapotán. Tudom, nehéz ez számodra, de azt kell tenni, ami édesanyádnak a legjobb. Én egy darabig nem jövök. Talán majd ha már hazaengedik... De megvárhatom veled édesapádat, ha szeretnéd.

– Azt hiszem, nekem most hánynom kell – nyögtem. – Ebédet sem ettem.

Mielőtt még Mrs. Lofter egy szót is szólhatott volna, nekiiramodtam a lépcsőnek, felrohantam a szobámba, és bevágtam magam mögött az ajtót. Pár percig csak álltam és hallgatóztam. Ahogy számítottam rá, Mrs. Lofter utánam jött az emeletre. Bementem a fürdőszobába, és megeresztettem a vizet a mosdónál. Hallottam, hogy kopogtat, de nem

reagáltam. Megnéztem magam a tükörben. Egy kicsit meglepett, hogy minden ilyen gyorsan történik, ráadásul úgy, ahogy az nekem a legjobb, és most nehéz volt lepleznem az izgatottságomat. Anyát befektették egy klinikára. Apa dolgozik, és anyával lesz elfoglalva. Abban erősen kételkedtem, hogy bármelyik rokonunk ideutazna. Clara Beth nagymama nem szívesen látogatná a lányát egy elmegyógyintézetben. Biztos megfelelő ürügyet talál arra, hogy ezt elkerülje. Így aztán én végre... egyedül leszek.

– Haylee! – Mrs. Lofter már szólongatott is, nem csak kopogtatott. – Minden rendben?

– Igen. De szeretnék lepihenni.

– Okosan teszed – mondta. – Még maradok egy kicsit, hátha szükséged lesz valamire.

– Jól vagyok – győzködtem. – Nyugodtan elmehet. – *Menj már!,* súgtam magamban. *Tűnj el végre az életemből!*

– Pár perc, és indulok. – Hallottam, hogy lemegy a lépcsőn, mire én az ágyra dobtam magam, és a plafont bámultam. Apának majd természetesen el kell játszanom, hogy mennyire le vagyok sújtva, de azt is, hogy erős vagyok, mert így jó mindkettőnknek. Ha túlságosan átadom magam az önsajnálatnak, még azt gondolja, hogy éretlen vagyok a plusz felelősséghez, amivel meg kell birkóznom.

Szerettem volna egy kellemes órát magamnak, de megcsörrent a telefon. Nem lepett meg, hogy Sarah Morgan, Kaylee legjobb barátnője hív.

– Igen? – mondtam fagyosan, köszönés helyett.

– Szia, Haylee! Sarah vagyok.

– Igen?

– Ma háromszor próbáltam odamenni hozzád, hogy beszéljünk, de mindháromszor elsírtam magam, ezért nem mentem… nem akartalak még jobban elkeseríteni.

– Igen, ezt nagyon jól tetted – helyeseltem. – Már annyi könnyet elhullajtottunk a családommal, hogy egy medencét fel lehetne tölteni vele.

Gurgulázó hangot hallottam, amiből kikövetkeztettem, hogy Sarah a könnyeivel küzd.

– Sajnálom, hogy nem ajánlottam fel, hogy szívesen segítek, amiben csak tudok.

– Sokat nem tudsz segíteni.

– Hát, ha mégis szükséged volna segítségre a házikkal, vagy…

– Csak azért járok megint iskolába, mert az orvosok meg az apám úgy gondolják, hogy ez a legjobb számomra. De a legszívesebben magamra zárnám az ajtót, és bebújnék a takaró alá.

Sarah megszólalni sem tudott egy pillanatig, aztán:

– De ha mégis segíthetnék…

– Ha megcsináltad a mai matek házit, lemásolhatnád nekem is – mondtam úgy, mint amikor az ember odavet egy csontot a kutyának.

– Ó, igen, persze. Hogyne. De szívesen el is magyarázom, hogy megértsd.

– Az nem olyan fontos. Holnap is odaadhatod.

– Jól van – mondta Sarah, majd összeszedve a bátorságát, így folytatta: – Van valami hír…?

– Semmi. De most nem tudok tovább beszélni, Sarah. Kaylee meg én ilyenkor suli után mindig együtt ültünk le leckét írni.

– Sajnálom – hüppögte Sarah, aztán tényleg sírva fakadt.

– Holnap a suliban – mondtam, és letettem a telefont.

Vártam még tíz percet, egy kicsit megigazgattam a hajam, kiválasztottam egy olyan ruhát, amiben jól érzem magam, és lementem. Mrs. Lofter még mindig itt volt, a nappaliban üldögélt.

Amikor beléptem, felkapta a fejét.

– Hogy vagy?

– Túl fogom élni, köszönöm. Nincs szükségem bébiszitterre. Összeszedem magam, hogy segíteni tudjak apának.

Mrs. Lofter bólintott, majd felállt.

– Édesapáddal és dr. Jaffe-fel tartjuk a kapcsolatot, de ott hagytam a telefonszámomat a konyhapulton arra az esetre, ha neked is szükséged volna rám.

– Nagyon kedves – feleltem szárazon. – Mindig a személyes ügyének tekinti a betegeit és a családjukat?

– Csak ha rászorulnak – válaszolta. – Ne vállalj túl sokat magadra, Haylee. Pillanatnyilag olyan vagy, mint egy fazék forrásban lévő tej.

Elkerekedett a szemem, aztán biccentettem. Igen, valóban olyan voltam, mint egy forrásban lévő fazék tej, de nem azért, amiért Mrs. Lofter gondolta.

– Vacsorát kell készítenem – mondtam. – Köszönök mindent. – Azzal sarkon fordultam, és kimentem a konyhába. Úgy döntöttem, padlizsános tésztát csinálok, tudtam, hogy apa szereti. Eddig mindig Kaylee volt az irányító, ha valami meglepetést készítettünk vacsorára. Én meg hagytam, de persze ugyanolyan jól tudtam, hogyan kell megfőzni bármit, mint Kaylee.

Amikor hallottam, hogy Mrs. Lofter elhajt, fogtam a darab papírt, amin ott volt a telefonszáma, és betettem az egyik fiókba. *Nagyon elkeseredettnek kell lennem ahhoz, hogy valaha is felhívjam,* gondoltam, és hozzáláttam a főzéshez. Egy óra múlva apa is megjött. Már elő volt készítve minden hozzávaló, a salátát összeraktam, az asztalt megterítettem. Apa, amikor meglátott, csak állt és nézett.

– Mrs. Lofter már elment -- kezdtem azonnal. – Mindent elmondott. Nagyon megnyugtató volt a jelenléte.

– Dr. Jaffe úgy gondolja, jó, hogy léptünk. Tudom, milyen nehéz neked, hogy mindennek a tetejébe még ez is…

– Minden rendben lesz, apa. Itt leszünk egymásnak. Bánt, hogy még nem látogathatom, de Mrs. Lofter mindent elmagyarázott. Nekem csak az a fontos, hogy neked ne legyen semmi bajod.

– Nem lesz. Na és te mit csinálsz itt?

Elmondtam, mit készítek.

– Remek, nagyszerű. Lezuhanyozok, átöltözöm, és segítek.

– Neked már nincs semmi dolgod. Csak menj az ebédlőbe, ha lejöttél. Csokikrémes sütit is sütöttem, amit szeretsz – tettem hozzá.

– Komolyan?

– Nem nagy ügy. Kayleevel is mindig csináltunk. Anya is szerette.

Apa mosolyogva megrázta a fejét.

– Fantasztikus kölyök vagy, Haylee.

– Sokban hasonlítok rád. Mindig is így volt, apa.

Úgy érezte, magához kell öleljen, mielőtt felmegy zuhanyozni és átöltözni. Oldalra néztem, ahol máskor Kaylee

szokott állni, és elmosolyodtam. Mindig tudtam, hogy apa engem szeret jobban. Talán közöltem is ezt Kayleevel. Néha mindketten hangosan is kimondtunk bizonyos gondolatokat a hangulatunktól függően, és olyan gyakran volt ez így, hogy igazából nem tudtuk, hogy csak gondoltuk-e, vagy tényleg ki is mondtuk. Hisz végtére tényleg sok mindenben hasonlítottunk egymásra akkoriban.

Akkoriban, gondoltam, és megint elmosolyodtam. Mostantól kezdve már van egy „akkoriban" időszámítás. A vacsoránál apa elmesélte, hol van anya, és milyen kezeléseket fog kapni. Nagyon elégedett volt dr. Jaffe-fel; közel annyi ideig beszélt vele, mint amennyi időt a doktor anyával töltött. Apa közben egyre bizonygatta, hogy csak átmeneti dologról van szó:

– Rendbe fogja hozni. Nagyon kedves ember. Biztos vagyok benne, hogy anyád nemsokára elég erős lesz ahhoz, hogy visszatérjen a feladataihoz. A rendőrséggel is beszéltem – tette hozzá. – Három ember dolgozik azon, hogy ötven mérföldes körzetben ellenőrizzenek minden fehér furgont. Fáradságos, aprólékos munka, de nagyon elszántak.

Apa elgondolkodott, evett egy falatot, majd felnézett.

– Cowan hadnagy és Simpson nyomozó meg van győződve arról, hogy Kaylee nem szabad akaratából ment el.

– Miért olyan biztosak benne?

– Mert túl sok mindent hagyott maga mögött. És egyetlen barátjának sem említett semmit, azonkívül nem látták se a buszpályaudvaron, se a repülőtéren.

Bólintottam, majd apa szemébe néztem.

– Kaylee meg én sokat beszéltünk a szökésről, különösen azután, hogy elváltatok. Mert anya még szigorúbban előírta,

hogyan kell viselkednünk, mit nem csinálhatunk a másik nélkül, és hogy kikkel barátkozhatunk. Egészen addig az estéig, amikor abba a moziba mentünk, anya végig ragaszkodott ahhoz, hogy egyforma ruhákban járjunk, és soha semmi olyasmi szóba sem jöhetett reggelire, ebédre vagy vacsorára, amit csak az egyikünk szeretett, a másik meg nem. Nem volt titok számunkra, hogy ez neked nem tetszett, és valószínűleg ezért is mentél el.

Apa lehajtott fejjel bólintott.

– Mégsem vádolhatjuk érte anyádat, most nem. Dr. Jaffe arra gyanakszik, hogy részben a bűntudata is felelős lehet a kialakult állapotáért.

Ki nem mondtam, de magamban azt gondoltam: *Nagyon jó, legyen is. Minél nagyobb, annál jobb.*

– Igyekezzünk mindent a legjobban csinálni – folytatta apa. – Na és milyen volt visszamenni az iskolába?

– Nehéz, de megoldom.

– Biztos vagyok benne. Te egy nagyon erős ifjú hölgy vagy.

– Meghívtak egy szombati buliba – szúrtam közbe.

Apa felnézett, derűsebb lett az arca.

– Ó? Elmész, ugye?

– Nem tudom, képes vagyok-e rá – ráztam meg a fejem. – Valahányszor eszembe jut, émelyegni kezd a gyomrom.

– Jaj, ne. Ezt le kell küzdened, ahogy én is leküzdöttem az ellenállást, hogy visszamenjek dolgozni. Különben a végén olyan lesz, mintha ez az emberrabló bennünket is magával vitt volna.

– Ez nem is jutott eszembe.

– Próbálj így gondolni rá, rendben? Menj el abba a buliba.

Bólintottam.

– Jól van, apa.

– Ja! És fantasztikus ez a vacsora.

Apa elmosolyodott, és a tenyerét nyújtotta felém. Egy hosszú pillanatig csak fogtuk egymás kezét, és az egész olyan volt, mintha csak mi ketten lennénk ebben a családban, mintha ez soha nem is lett volna másképp.

Ez a gondolat aztán elszakította azt az ellenállást bennem, amit mint vékonyka láncot fontam magam és az élvezetek közé. Minden egyes nap elteltével egyre felszabadultabbnak éreztem magam az iskolában, többet telefonáltam, csevegtem a lányokkal, akiket kedveltem, de azokkal persze nem, akik Kayleehez álltak közelebb. Noha Ryan olyan volt, mint a légypapír, rám ragadt, akármerre jártam, azért sikerült időnként megszöknöm előle, és eljátszadozni két másik jóképű fiúval is, Eddie Haymannel és Luke Stillwell-lel a felsőbb évfolyamokról. Elhintettem nekik, milyen bosszantó, hogy Ryan tyúkanyóként próbál terelgetni.

– Állandóan a nyomorúságomra emlékeztet. Persze nagyon kedves és törődő, de mellette esélyem sem lehet, hogy kis időre mindenről megfeledkezzek.

Pedig minden orvos szerint ez a legjobb megoldás, különben én is csak teher leszek a szüleimnek.

Mindketten egyetértettek velem, és azt mondták, hogy ők is ott lesznek Amanda buliján.

– Majd mi segítünk megfeledkezni a gondjaidról – ígérte Eddie ravaszkás mosollyal. – Ryan erre nem képes.

Ryan szörnyen féltékeny volt, amiért beszélgettem velük, de megnyugtattam, hogy csupán kedvesek akarnak lenni hozzám.

– Mindenki segíteni szeretne, Ryan. Nem volna szép ridegen elutasítani senkit. Önző dolog lenne.

– Ó, ez eszembe sem jutott – motyogta.

– Hát, akkor gondolkodj rajta.

Mindketten hívogatni kezdtek esténként, és a hét vége felé már órákon át telefonálgattam, vagy a számítógépen lógtam, volt, hogy egyidejűleg mindkettőjükkel leveleztem. Eközben Kaylee barátnői, például Sarah, segítettek a leckékben, és még csalni is hajlandók voltak a röpdolgozatoknál, hogy átmenjek. Ilyen boldog még sose voltam. Nagyszerűnek ígérkezett a szombat este.

Az egyetlen dolog, ami beárnyékolta az örömömet, az volt, amikor apa péntek este beszámolt róla, hogy anya visszaesett, épp akkor, amikor dr. Jaffe úgy gondolta, hogy már javulófélben van. Anya gyakorlatilag katatón állapotba került.

– Akkor talán meg kellene látogatnom.

Apa legnagyobb meglepetésemre rábólintott.

– Beszéltünk erről is dr. Jaffe-fel. Ő is egyetért vele. Vasárnap bemegyünk hozzá, ha addig nincs változás.

– Rendben. Azt teszem, amit te meg az orvos javasoltok.

Apa elmosolyodott, majd vállat vont, és adott egy puszit.

Nehéz lett volna bárki korombelivel megértetni, hogy mindez mit jelent nekem. A barátaink számára magától értetődő volt a szüleik szeretete. Kaylee meg én nem mertünk versengeni érte, és a szüleink – mindenekelőtt természetesen anya – igyekeztek egyformán kinyilvánítani irányunkban. Ám ha az embernek osztoznia kell a szereteten, akkor jobb, ha egyáltalán nem is szeretik. De most végre kaptam belőle.

Még soha ennyi időt nem töltöttem a készülődéssel, mint szombaton a buli előtt. Bárki azt gondolhatta volna, hogy ez az első alkalom számomra. Apa azzal lepett meg szombat reggel, hogy telefonált anya fodrászának, és időpontot kért nekem délelőttre.

– Ha akarod, odaviszlek – mondta –, és érted is megyek.

Soha nem voltam Kaylee nélkül fodrásznál, de még új ruhát vásárolni se. Különös izgalom fogott el. Persze tisztában voltam vele, hogy a szalonban mindenki dédelgetni fog, és megválogatják a szavaikat, tudván, hogy Kaylee eltűnt, és azt is, hogy anya milyen állapotban van. Gondolom, ettől mindenki feszeng majd, de hogy olyan lehet a frizurám, amilyennek én szeretném, és nem olyan, ahogy anya akarta mindkettőnknek, az fellelkesített. Hát igen, örömömben hálásan megköszöntem, és adtam egy cuppanós puszit apának. Olyannyira jókedvre derült, hogy még a mosogatást is magára vállalta.

– Te csak készülődj – mondta. – A mai a te napod, Haylee. Megérdemled.

Milyen csodálatosan hangzott! „A mai a te napod, Haylee.” Nem azt kellett hallanom, hogy: „A mai a ti napotok, Haylee és Kaylee.”

Felrohantam magazinokat nézegetni, hogy eldönthessem, mit akarok változtatni a frizurámon. Kivágtam a képet, amelyiken a legjobban tetsző fazon volt. Anya hallani sem akart arról, hogy levágassunk a hajunkból, de én szerettem volna idősebbnek és kifinomultabbnak látszani. Egy rövid, hátrafésült frizurát választottam, és ehhez bizony sokat le kellett vágni a hajamból. *Végre!,* gondoltam, és leszökdécseltem a lépcsőn apához.

Dawn Selby, anya fodrásza igencsak meglepődött, amikor megmutattam neki a képet. Tanácstalanul apára nézett, aki indulóban volt.

Apa megnyugtatta:

– Csinálja csak úgy, ahogy Haylee szeretné.

Dawn bólintott. Ilyen csönd még sohasem volt a fodrásznál. Dawn feszült volt, egész idő alatt a saját hajáról beszélt, de nagyszerű munkát végzett. Pontosan olyanra sikerült, amilyenre szerettem volna. *Ha anya valaha is felépül és meglát, biztos, hogy újabb idegösszeomlást kap,* gondoltam.

Apának tetszett. Pontosan azt mondta, amit egy férfitól hallani akartam:

– Nagyon jól áll, Haylee. Így még szebb vagy.

Micsoda meglepetés lesz mindenkinek Amanda buliján! Legalább úgy érezhetik, hogy szabadon beszélhetnek valami másról, nem csak Kayleeről. A fodrásztól hazafelé kísértést éreztem, hogy megkérjem apát, vegyen valami új ruhát is nekem.

Észrevette, hogy elhaladóban egy bolt kirakatát bámulom.

– Mi lenne, ha vennénk valami új ruhát neked? – kérdezte, és lassított. Gondolom, rájött, hogy mit szeretnék.

Ez lesz az első olyan dolog, amit csak én kapok!

– Komolyan? Nagyon örülnék neki, apa.

– Akkor hát rajta! – vágta rá, és bekanyarodott a parkolóba.

Pontosan tudtam, melyik ruhát szeretném: azt, amelyiket anya sosem vett volna meg. Már régóta vágytam rá, nem volt kérdés, hogy azt választom. Az ujjatlan, mély dekoltázsú,

levendulakék ruha valósággal a testemhez tapadt. Apa döbbenten pislogott rám, amikor kiléptem a próbafülkéből.

– Nem tiltja a törvény? – kérdezte elhűlve.

– A lányok a suliban mind ilyenben járnak – nyugtattam meg, noha feltehetően csak egy-két merészebb lány engedett meg ilyesmit magának egy bulira.

– Ez biztos?

– Mindig ilyet szerettem volna. Olyan kényelmes.

– Nem kétlem. Mint egy második bőrréteg. Jól van – adta be a derekát apa. – De már előre sajnálom azt a szegény Ryant. Nem győzi majd elhessegetni a vetélytársakat.

Még beugrottunk egy cipőboltba is, és vettünk egy pár, a ruhához illő, elöl nyitott, két centi magas sarkú szandált is. Abban a pillanatban, hogy hazaértünk, nekiálltam sminkelni, és indulás előtt egy órával már teljes puccban álltam, hogy lássam, minden rendben van-e. Eddie és Luke is hívott Skype-on, és úgy döntöttem, hagyom, hogy ők lássanak elsőként az új holmikban.

Mindketten elismerően füttyentettek. Egy darabig évődtem velük, majd még egyszer megnéztem magam a tükörben. *Egyvalami biztos,* gondoltam. *Már semmiben sem hasonlítok Kayleehez.*

Amikor végül lejöttem, apának a szava is elakadt. Megpördültem előtte, és beálltam, mintha szelfizni készülnék.

– Haylee… nem is tudom, mit mondjak. Amikor elmentem, két kislányt hagytam itt, és most, hogy egy rettenetes fordulat miatt visszatértem, kiderül, hogy egy gyönyörű fiatal nő a lányom. Anyátok mindig is mondta, hogy azok lesztek.

– Köszönöm, apa, de talán mégsem kellene elmennem abba a buliba, főleg így kiöltözve.

– Butaság! Szeretném, hajói éreznéd magad. Nehéz út áll még előttünk, sajnos.

Csöngettek. Ryan jött meg. Neki még fogalma sem volt az átváltozásomról. Amikor meglátott az ajtóban, leesett az álla, mukkanni sem tudott.

Apa megállt mögöttem.

– Igen, ez ugyanaz a lány, Ryan – mosolygott.

– Jó napot, Mr. Fitzgerald! Igen, és... gyönyörű – makogta Ryan.

– Miért, előtte nem voltam az?

– Hm?

Apa elnevette magát.

– Na, jól van. Érezzétek jól magatokat, és legkésőbb éjfélre hazavárom a lányom. Éjfélre, Ryan!

– Értem, uram.

– Egy kiskabát nem kell, Haylee? – kérdezte apa.

– Alig leszek a szabadban. És Ryan kocsijában van fűtés.

– Igen, uram. Van – bólogatott Ryan.

Persze hűvös volt, de eszemben sem volt bármit is felvenni a ruhámra. Ryan megfogta a kezem. Visszanéztem apára. Mindazok ellenére, amiket mondott, az arca komoly aggodalomról árulkodott.

Méghogy éjfél!, gondoltam. *Mi vagyok én, Hamupipőke?*

Ma este biztosan nem.

20

Kaylee

Anthony anyjának a betétjei nagyon régiek és dohosak voltak, féltem, hogy szétmállanak az ujjaim között, de persze most ez nem számított. Nem hittem, hogy Anthony naponta ellenőrizni akarná, de a biztonság kedvéért kértem egy külön szemeteszsákot magamnak. Anthonyt szemmel láthatóan zavarták a történtek, de tette, amit kértem, én meg nekiálltam kimosni a hálóingemet. A köntösömet vettem magamra, amit újonnan vett nekem ez az ember, és másnap még három új hálóinggel tért haza.

Egy alkalmas pillanatban a döglött egeret lehúztam a WC-n, és megígértem Anthonynak, hogy szólok, ha már hozzáláthatunk az első gyerekhez, és ő belenyugodott. Majd, hogy időt nyerjek, kiselőadásba kezdtem arról, hogy mikor van egy nőnél az ovulációs időszak, kihangsúlyozva, hogy időpocsékolás volna idő előtt nekikezdeni. Ő végighallgatott, de látszott az arckifejezésén, hogy mindezt pontosan tudja. Örültem, hogy nem hazudtam.

Érezhetően nem sok kedve volt a témáról beszélgetni. Ironikusnak találtam, hogy mindazok után, amit velem tett, a nők menstruációja kínosan érintette, zavarba hozta, kicsit undorodott is tőle.

Én meg ezt kihasználva gyakorta feljajdultam, görcsökre panaszkodtam, és elküldtem fájdalom-csillapítóért.

Reggelente összegörnyedve feküdtem az ágyban, vizet hozattam magamnak, hideg borogatást, puhább párnát, másik takarót. Futtattam le és fel a lépcsőn, mielőtt még megihatta volna a reggeli kávéját.

Olyan jeleneteket rendeztem, hogy alig várta, hogy munkába mehessen.

– Már vége lehetne – jegyezte meg egyszer vészjósló hangon.

– Ó, bár vége volna! – nyűgösködtem én is. – Általában egy teljes hétig vérzek, de van, hogy elhúzódik még egy-két nappal.

Tulajdonképpen Haylee volt az, aki mindennek pontosan utánajárt, mert félt, hogy teherbe eshet egy-egy szenvedélyesebb randi alkalmával. Már tizenkét évesen mindent tudott ezekről a dolgokról.

Anthony elfogadta, amit mondtam, és feszengve igyekezett témát váltani. A munkából hazatérve engem ágyban fekve, görcsök közt talált. Egy kicsit gyanakodva nézegetett, mire elmondtam neki, gyakran még a suliból is mulasztottam olyankor, ha menstruáltam. Hogy ne kelljen tovább erről beszélgetnie, inkább hozzálátott a vacsora elkészítéséhez, amit oda kértem az ágyba, utána aztán elmosogatott, és folytatta a szőnyegezést. Nem akarta, hogy segítsek neki, a szerszámokat sem kellett adogatnom. Ezt a viselkedését még furcsábbnak találtam, mint a többit. Úgy tűnt, rám nézni sincs kedve, amíg menstruálok. Hozzám sem ért, és pár éjszakára nem is aludt velem. Közben persze egyre azon törtem a fejem, vajon meddig húzhatom, és mit találhatok ki, ha már vége.

A menekülésen gondolkodtam. Anthony, amikor végzett aznapra a munkával, kivitte a szerszámokat, de mindig gondosan bezárta maga mögött az ajtót. Még mindig foglalkoztatott a gondolat, hogy a zár talán mégis kinyitható valahogyan egy késsel. De visszatartott a félsz, hogy ha ki is jutok innen, mi van, ha a fenti ajtó zárva van. Vajon azt is ki tudnám nyitni, mielőtt hazaér? Ezekben a napokban óra nélkül kezdtem kitapasztalni, hogyan múlik az idő, és mennyi áll a rendelkezésemre.

Az eljátszott menstruációm hatodik napján úgy döntöttem, mégis megpróbálom, hisz más módon már nem tudnám Anthonyt visszatartani. A leg-ironikusabb az volt az egészben, hogy lassan tényleg meg kellett jönnie a menzeszemnek. Nyolcadikos korunkban a lányoknak tartottak egészségügyi felvilágosító órákat. A legtöbb lány akkorra már menstruált, de voltak páran, akik még nem. Az egyik lánynak már két évvel korábban megjött, de hallottam olyan lányokról is, akiknél ötödikes korukban elkezdődött. Ám néhány osztálytársnőmnél elég rendszertelenül jelentkezett. Volt, hogy hónapok is kimaradtak náluk.

Így tisztában voltam vele, hogy a stressz, pláne egy ilyen drámai stressz, amit én megéltem, azzal járhat, hogy kimarad a ciklus. Ráadásul volt még egy anorexiás időszakom is, ami igencsak hatással lehetett az ösztrogéntermelésemre.

Mindezek együtt azt is eredményezhetik, hogy egyáltalán nem fogok teherbe esni, ami jó hír. Ez volt a legnagyobb gondom, de természetesen az eshetőségtől, hogy Anthony rákényszeríthet arra, hogy egy éjszaka kétszer vagy háromszor is közösüljek vele, felfordult a gyomrom. Hogy

tudnám undor nélkül túlélni, hogy akaratom ellenére megerőszakol? Úgy érezném, hogy beszennyezett. És a lelki sérülés sokkal fájdalmasabb volna, mint amit a testemnek kell elszenvednie.

A lányok az én koromban (vagy idősebben) sokféleképpen elveszíthetik a szüzességüket. Van, akit egy randi alkalmával, bedrogozva erőszakolnak meg, de a legtöbben szégyellik bevallani, hogy mi történt velük. Vannak, akik együtt tudnak élni a tagadással, és még az is sikerül nekik, hogy utána normális kapcsolatban éljenek, de akik bevallják, nem feltétlenül járnak jól. Igen, lehet, hogy ilyen esetben az erőszaktevőt megbüntetik, de a stigma ott marad. Milyen férfi randizna veled úgy, hogy közben ne gondolna arra, hogy téged megerőszakoltak? Nyilván azon tépelődne, vajon normális maradtál-e. És neked nem ugyanez jutna eszedbe, ha szeretkezni akarnál a fiúddal?

És ha utána sikerülne is megszöknöm valahogyan, vajon milyen fiú akarna komoly kapcsolatot velem akár egy vagy több év múltán? Tisztában voltam vele, mindegyre azon tépelődnének, vajon mennyire lettem mentálisan sérült a dologtól. Biztos, hogy komoly pszichológiai kezelésre szorulnék. Még az is lehet, hogy be kellene feküdnöm valamelyik elmegyógyintézetbe egy időre. Az is eszembe jutott, vajon hogy lehet most anya, és hogyan konfrontálódnék Hayleevel. Elképzelni sem tudtam, hogy úszta meg, hogy ne őt vádolják a történtekért. Persze az is lehet, volt elég esze ahhoz, hogy senki ne őt okolja. Hogyan tudnám bizonyítani, hogy mindez az ő műve? Tudnám-e szeretni még valaha is? Nagyon is elképzelhetőnek tartottam, hogy mindenre, amit mondanék vagy tennék a történtek

után, Haylee rávágná, hogy csupán az elrablásom és az elszenvedett kínok mondatják velem.

– El kell néznünk neki, hogy hisztériázik – jelentené ki, és a testvéremet ismerve biztos lehettem abban, hogy a végén mindenki őt sajnálná. Merthogy utánozhatatlanul képes színészkedni. Mindig ezt tette, ha kellett, és mindig meg is úszott mindent.

De most nem a jó híremért, vagy a jövőbeli szerelmi kapcsolataimért, vagy a barátnőimért kellett megküzdenem. Hanem a saját életemért és a saját lelkemért. Egyre csak azt mondogattam magamnak, hogy nem engedhetem ezt a dolgot megtörténni. Nem eshetek teherbe Anthony gyerekével. Ennél még az öngyilkosság is jobb.

Reszkető kézzel kezdtem piszkálni a zárat. Mr. Mokaszin mögöttem ült, figyelte, mit csinálok, és legalább olyan izgatottan várta, mint én, a szabadulást. Próbálkoztam, próbálkoztam, de csak kibillentenem sikerült a zár nyelvét, ami aztán mindig visszacsúszott a helyére. A csuklóm belefájdult az erőlködésbe, minduntalan meg kellett állnom. A kés, amit használtam, végül elgörbült. El kell dugnom, mert ha Anthony meglátja, nyomban rájön, miben mesterkedtem.

Valami más eszköz után kutatva találtam egy ollót a fürdőszobában. Hm, ez erősebb, mint a kés. Visszasiettem az ajtóhoz, újra nekiláttam, és majdnem sikerült elsőre, még a fában sem tettem igazán kárt. Ha ezúttal sem jönne össze, Anthony nem venné észre a nyomát. Tovább küzdöttem, és ezúttal kibillentettem a zár nyelvét. Az ajtó kinyílt.

Hevesen zakatoló szívvel néztem fel a rövid lépcsősorra, amit csupán az alagsor bedeszkázott ablakain át beszűrődő

fény világított meg. A sötét árnyak fenyegetőnek tűntek. Úgy gondoltam, még kora délután lehet. Anthony sosem mondta, hogy épp min vagy milyen messze dolgozik, de biztos voltam benne, hogy még van néhány órám, mielőtt hazaér. Ezúttal felöltöztem, és felvettem egy pár jó cipőt. Mr. Mokaszin nem tétovázott. Kisurrant, és már türelmetlenül várta a lépcső tetején, hogy kinyissam a másik ajtót is.

– Kijuttatlak a házból – ígértem a macskának, amikor felértem.

Lassan lenyomtam a kilincset, de az ajtó nem nyílt ki. Pontosan ettől féltem. Ezt is bezárta. Viszont szerencsére ugyanolyan zár volt benne. Visszarohantam az alagsorba az ollóért. Ezzel a zárral nehezebben boldogultam, talán mert kevesebbet volt használva, és mert a sötétben szinte semmit sem láttam. A nyelv gyakorlatilag meg sem mozdult, pedig még vállal is az ajtónak feszültem.

Minél tovább babráltam vele, annál inkább elfogott a pánik. Már-már azon a ponton voltam, hogy feladom, visszamegyek, bezárom magam mögött az ajtót, és Anthony nem is fogja észrevenni, mit csináltam. Aztán másnap majd újrapróbálkozom. De mi van, ha másnap nem megy dolgozni? Mi van, ha már végzett ezzel a munkával, és velem akarja tölteni az egész napot abban a reményben, hogy végre hozzáfoghatunk a gyerekcsináláshoz? Muszáj kijutnom innen, muszáj.

Csak feszegettem, feszegettem tovább a zárat, és már nem csak a tenyerem, de a mellkasom is belefájdult az erőlködésbe. Többször is csalódottan felszisszentem, de végül a makacs zár megadta magát, az olló szárával sikerült

kiakasztanom, a másik kezemmel meg lenyomtam a kilincset. Az ajtó kinyílt.

Abban a pillanatban egy beesett, pergamensárga, foltos, fekete és barna pöttyökkel tarkított, aszott arc nézett vissza rám. Egy kerekesszékben ülő alak arca. Az ajka szétnyílva, lefittyedve foghíjakat tárt fel. A megmaradt fogak sárgásfeketék voltak, a nyelve fehéres. A szeme mint két szétpattanni készülő buborék.

Rémülten felsikoltottam, és ijedtemben túl nagyot léptem hátra. Egyensúlyomat vesztve próbáltam a korlátba kapaszkodni, el is kaptam, de a lendület megperdített, és lezuhantam. Mr. Mokaszin elugrott az útból, én nekicsapódtam az egyik lépcsőfok élének. A lélegzetem is elállt.

Az ajtó becsukódott odafent.

Egy pillanatig csak feküdtem, azt figyelve, hol jelez bajt a testem. A csuklóm kicsavarodott, amikor elkaptam a korlátot. Éles fájdalmat éreztem a hátamban is, de meglepő módon csontom nem tört. Pár pillanatig még kapkodtam a levegő után, majd lassan feltápászkodtam. A fájdalom továbbvándorolt, le a lábamba, de tudtam járni. Mr. Mokaszin az alagsori lakás ajtajában toporogva, ijedten nézett rám. Lebotladoztam a lépcsőn, elbotorkáltam az ágyig, és lefeküdtem, hogy visszanyerjem a lélegzetem. Az ajtót nem csuktam be. Mi értelme volna most már eltitkolni, mit csináltam? Az anyja úgyis elmondja neki.

Lassan túljutottam a sokkon. Csak képzeltem volna az egészet? Lehet, hogy Anthony anyja még él? Élőhalottnak tetszett. És legutóbb miért nem láttam?

Nagy nehezen felültem. Élesen hasogatott a hátam, biztos, hogy csúnyán bezöldül-bekékül, de legalább a gerincemnek nem esett baja. A nyakamat dörzsölgetve igyekeztem egyenletesen lélegezni.

Lehet, hogy a koporsó a hálószobában mégsem Anthony anyjáé? Talán egy másik szobában lakik, és amikor fent jártam, épp aludt. Hány éves lehet? De ha él, akkor tudnia kell, hogy idelent vagyok. Vajon melyikük az őrültebb? Anthony vagy az anyja? Na de Anthony miért titkolta el, hogy él még az anyja? S most, hogy már láttam, lehet, hogy Anthony azon nyomban megöl, amint hazaér? Menjek fel, és próbáljam meg újra? Könnyedén elfuthatok egy kerekesszékes öregasszony mellett, hisz nagyon vén és erőtlen már.

Múlt az idő, sietnem kellett a döntéssel. Visszamentem a nyitott alagsori ajtóhoz, és megtaláltam a földre esett ollót is a lépcsőn. Mr. Mokaszin ezúttal már óvatosabb volt, nem jött mindjárt utánam. Lent maradt a lépcső aljánál, onnan nézte, hogy felmegyek. Fájt mindenem, de eltökélt voltam. Újra nekiláttam a zárnak.

A hátam nyilallása és a kicsavarodott csuklóm miatt ezúttal sokkal tovább tartott. Kétszer meg is szédültem, és abba kellett hagynom, hogy összeszedjem magam. Az erőfeszítés fájt, az izgalom tombolt bennem, de muszáj volt folytatnom.

Azt hittem, végre sikerrel jártam, mert az ajtó kinyílt.

De nem én pattintottam ki a zárat.

Anthony nézett farkasszemet velem. A falig hátráltam. Ő meg üvöltött, mint egy megsebzett vadállat. Felemeltem a kezem, hogy belevágom az ollót, de ő elkapta és a

hátracsavarta a másik kezem a derekamra, majd megperdítve a falhoz csapta az ollót tartó kezemet, mire az olló lehullott a földre. Mr. Mokaszin bemenekült a lakásba.

Anthony becsukta mögöttünk az ajtót, és maga előtt lökdösött le a lépcsőn. Én próbáltam ellenállni, de nagyon szorosan fogott. Visszavitt az alagsorba, és itt is bezárta az ajtót. Aztán odavonszolt az ágyhoz, és arccal előre rádobott. Biztos, hogy sikítottam, de nem hallottam a saját hangomat.

Pillanatokkal később Anthony megragadta a jobb csuklómat, köré tekert valami szalagot, aztán a kezemet az ágy fejtámlájához ragasztotta. Ugyanezt tette a másik csuklómmal is, majd hátrébb lépett. Látni nem láttam, de pillanatokkal később letépte rólam a szoknyámat és a bugyit, kitépte belőle az egészségügyi betétet.

– Te hazug! – üvöltötte.

– Sosem szülök neked gyereket! Te őrült vagy. Nálad már csak az anyád őrültebb. Nem érdekel, mit csinálsz velem. De én nem szülök neked gyereket.

– Nem is! – üvöltötte. Odajött az ágy másik oldalára, megragadta, ami még maradt a hajamból, és úgy fordította a fejem, hogy lássam. – Mert én nem akarok már tőled gyereket. Nem lennél jó anya. Mert hazug vagy.

Azzal elengedett és odébb ment. Én meg lehunytam a szemem. Annyira kimerült voltam, hogy már fájdalmat sem éreztem.

Legalább vége, gondoltam. *Legalább véget ér.*

21

Haylee

Amanda Sanders szüleinek volt az egyik legnagyobb és legdrágább házuk a környéken. Vidékies jellegű volt, két nagy birtok határolta. Egyszer már jártam itt Kayleevel, amikor Amanda szülei a lányuk tizenhatodik születésnapját ünnepelték. A hatalmas kertben úszómedence, teniszpálya volt, és a viktoriánus stílusban épült, hatalmas házat még anya is elirigyelte. Halványkék, egyemeletes épület, de majd kétszer akkora alapterületű, mint a mi házunk, széles, aszimmetrikus verandával, amit Amanda imádott. Engem nem nagyon érdekelt az építészet, de be kell valljam, a tornyocskák és kiugrók a homlokzaton teljesen elbűvöltek. Méltóságteljesnek és ősinek látszott tőlük a ház, noha egyáltalán nem volt olyan régi.

Na és a belseje... anya káprázatosnak találta. Az ebédlőjük sokkal nagyobb, mint a miénk, és természetesen sokkal drágább bútorokkal, függönyökkel meg csillárokkal volt berendezve, és tele mindenféle művészeti alkotásokkal, festményekkel és szobrokkal. A nappali kandallója a szoba egyik egész falát betöltötte, és a konyha mintha éttermi konyha lett volna, a legmodernebb berendezésekkel felszerelve.

Engem azonban az alagsor kápráztatott el, ami a ház teljes hosszúságát és szélességét elfoglalta. Itt fogadták a

vendégeket, volt benne egy hatalmas kivetítő is a mozizáshoz. Amanda apja hangmérnök volt az egyik legnagyobb tévéállomásnál, és minden berendezés a legmodernebb volt itt is. Anya azt mondta, hogy bárki, aki egyszer is járt náluk vendégségben, állította, hogy náluk aztán lehet bulizni.

Ezen a hétvégén Amanda öccse, Sanford cserkésztáborban volt. A szülők megengedték Amandának, hogy huszonöt embert meghívjon a barátai közül, és az invitálást mindenki hálásan fogadta. Mindezt Amanda a jó jegyeivel és azzal érdemelte ki, hogy szívességet tett az öccsének. De ez senkit sem érdekelt különösebben. A buli az buli. Tőlünk akár halottvirrasztás is lehetett volna.

Amanda szülei a vendéglátáshoz számolatlanul bocsátották a pénzt a lányuk rendelkezésére. Olyan pazar volt minden, hogy akár esküvői fogadás is lehetett volna. Még profi DJ is volt, és noha a szülők gondosan elzárták az alkoholos italokat, még a sört is, néhány srác, de még lány is hozott azért valami „komolyat". Amandával a szülei megígértették, hogy senki sem dohányozhat, és semmit sem szívhatunk, de mert a teremből pár lépcső a szabadba vezetett a ház hátsó végében, oda bárki felmehetett, és tehette, amit akart. A hangulatot néhányan fűvel dobták fel.

Én meg úgy éreztem magam, mint valami mágnes, amikor Ryannel beléptünk. Nemcsak a lányok hagyták nyomban faképnél azt, akivel voltak, hogy odajöjjenek hozzám, de még a fiúk is magukra hagyták a barátnőjüket. Özönlöttek felém a bókok minden irányból.

– Imádom a frizurádat!

– Én is ilyet szeretnék. Nagyon jól áll.

– Szuper a ruhád.

– Olyan vagy, mint egy filmsztár! Ki sminkelt ki?

Én csak álltam, és most már inkább szivacsként szívtam magamba az irigységet és a csodálatot. Ryannek keményen kellett küzdenie azért, hogy megtartson magának. Elment, hozott nekünk enni és inni, majd táncolni akart. A többiek a parketten helyet adtak nekünk, illetve nekem, hisz Ryannel táncolni olyan volt, mintha egymagam táncoltam volna. Képtelen volt az ütemet tartani, és mivel most először táncoltunk együtt, kiderült, hogy Ryannek ez nem erőssége. Márpedig egy rossz táncossal az ember maga is annak tűnik. Pedig Ryan nagyon igyekezett, komoly képet vágott hozzá, amitől viszont nevetségesnek hatott. Oldalt megpillantottam Eddie-t és Luke-ot, rám mosolyogtak, mire én Ryannek hátat fordítva jeleztem nekik, hogy milyen kínos a helyzet. Luke erre szétnyitotta a zakóját, és mutatta, hogy a belső zsebében van valamije, ami segíthet feledtetni. Rákacsintottam, és tovább táncoltam, illetve próbáltam táncolni Ryannel. Még több pár lépett a parkettre, és néhány fiú olyan közel nyomakodott hozzánk, hogy én gyakorlatilag velük táncoltam. Nem kétséges, hogy én jártam a fejükben. A barátnőik nem igazán díjazták. Gyakorlatilag erőszakkal kellett maguk felé fordítaniuk a fiújuk fejét, különben engem bámultak volna.

Amikor abbahagytuk a táncot, hogy igyunk valamit, Amanda sietett oda hozzám, hogy áradozzon, milyen nagyszerűen nézek ki, és hogy menynyire örül, amiért eljöttem.

– Semmit sem tudnék csinálni, ha otthon maradok – mondtam.

Amanda bólintott, majd Ryanre nézett, mintha csak most vette volna észre, hogy velem van.

– Szia, Ryan! – köszöntötte. – Mindened van?

– Amíg itt van nekem Haylee, másra aligha van szükségem – felelte gálánsan Ryan, mire Amanda elnevette magát.

Luke és Eddie indult lassan felénk, úgy surranva el és kerülve meg a többieket, mintha pókhálót fonnának köréjük.

– Helló! – mosolyogtam rájuk.

– Helló! – köszönt Luke.

– Szia! – mondta Eddie, és beállt Ryan és énközém. – Jól mulattok?

– Csak nemrég érkeztünk – válaszolta Ryan barátságtalanul.

– Ahhoz nem kell hosszú idő, hogy az ember eldöntse, jól érzi-e magát, vagy sem – közölte Luke.

Eddie elnevette magát, majd körülnézett.

– Nem valami izgalmas ez a buli. Túlságosan civilizált.

Ryan rám nézett, és elvigyorodott.

– A vadembereknek minden túlságosan civilizált.

Luke és Eddie csak röhincsélt ezen. Látszott rajtuk, hogy ők már fel vannak dobva valamitől. *Valami jótól,* gondoltam.

– Ha unatkoztok, tartsatok velünk – ajánlotta Eddie, majd elindultak az ételek felé.

– Rémesek ezek ketten – csóválta meg a fejét Ryan. – De már csak idő kérdése. Mindenki tudja, hogy drogot árulnak a suliban.

– Tényleg? – Láttam, hogy Paulie Marcus valami puncsszerű italt tölt egy pohárba Melanie Roth-nak. Feléjük vettem az irányt. Ryan mögöttem ballagott. Öntöttem

magamnak egy kis puncsot, és a poharamat Paulie felé tartottam. Ő körülnézett, majd elővett egy flaskát, és rátöltött valamit.

– Az meg mi? – kérdezte Ryan.

– Vodka. Nem érződik a leheleten – magyarázta Paulie. – Te is kérsz?

– Nem. És Hayleenek se tölts többet – rendelkezett Ryan.

– Hé! – szóltam rá. – Te csak ne mondd meg másoknak, hogy mit adjanak nekem, és mit nem. Mert azt nem szeretem. Neked is innod kéne kicsit. Lazíts már.

Ryan elpirult, és megrázta a fejét.

– Bajba keverjük Amandát.

– Ó, ugyan már! Ő is tudja, mi történik – legyintettem. – Nyugi, Ryan.

Két kortyintásra kiittam az italom.

Paulie elmosolyodott, de félve nézett Ryanre, aki jó pár kilóval nehezebb volt nála. Rákacsintottam, és letettem a poharamat az asztalra.

– Gyere, menjünk táncolni! – mondtam Ryannek. – Rád fér a gyakorlás.

Tánc közben Paulie rám vigyorgott, és töltött egy nagy adag vodkát a poharamba. Azt hiszem, még sosem táncoltam ilyen lelkesen és ilyen jól. Éreztem, hogy a srácok vetkőztetnek a szemükkel, és Ryan egyre nagyobb kínban volt. Időnként a táncparkettről lelépve felkaptam a poharamat, töltöttem bele puncsot. Ryan nem tudta, hogy más is van benne.

Neki csalódást okozott a buli. Nem érezte magát jól, amikor velem táncolt. Olyan volt, mintha lassított felvételként mozogna. Aztán egyszer csak, amikor Charlie

Levine jelent meg a parketten a közelemben, megfordultam, és vele táncoltam tovább. A barátnője, Lois Christopher elképedt. Én Ryan felé biccentettem. Lois ránézett, és a vállát vonogatva odalépett hozzá. Ryan megdöbbent, de folytatta vele a táncot. Mi mást tehetett volna? Nem akart jelenetet. Az az én reszortom volt.

Egyik dal követte a másikat, de én nem álltam le. Amikor Charlie már kifáradt, valaki más lépett a helyébe. Ryan elvonult, hogy egyen valamit. Láttam, hogy Rachel Benton, a korábbi barátnője odamegy hozzá, és beszélgetni kezdenek. Egyáltalán nem bántam, annál sokkal jobban éreztem magam. Minél tovább táncoltam, annál többet ittam, és minél többet flörtöltem a fiúkkal, annál inkább megfeledkeztem az elmúlt hetek depressziós hangulatáról. Úgy döntöttem, már eleget bűnhődtem. S most, hogy anya már nincs a sarkamban, nem lesz nehéz, hogy ez így is maradjon.

Ryan túlságosan belemerült a beszélgetésbe Rachellel, nem vette észre, hogy otthagyva a táncparkettet, csatlakoztam Eddie-hez és Luke-hoz.

– Szóval, mitek van? – kérdeztem.

– Klassz X – felelte Luke.

Azzal bezárt öklét a csípőmhöz tolta. Lenyúltam, mire egy tablettát ejtett a tenyerembe. Eddie meg a kezembe nyomta a felturbózott puncsát, amibe én gyorsan beleittam, hogy lenyelhessem a tablettát.

– Akkor hát bulizzunk! – rikkantottam, és mindhárman visszamentünk táncolni. Nekem nem okozott gondot egyszerre két fiúval csinálni.

Az időérzékemet lassan teljesen elveszítettem, csak táncoltam és ittam, és amikor éreztem, hogy fáradok, kértem még egy tablettát Luke-tól. Ryan közben egyre elveszettebbnek, egyre zavarodottabbnak látszott. Hirtelen nagyon bosszantónak találtam. Idegesített, hogy olyan aggódva méricskél. Fél tizenkettőkor, félretolva néhány velem táncoló srácot, megfogta a csuklómat.

– Indulnunk kéne. Éjfélre otthon kell lenned. Megígértük a papádnak.

– Felejtsd el! – mondtam. – Hamupipőke elszökött otthonról.

– Tessék?

Elnevettem magam, és többen velem nevettek. Ryan meg csak ostobán álldogált.

– Haylee! – kiáltotta felém nyújtott karral. – Megígértem, hogy éjfélre hazaviszlek.

– Ó, igyál már te is valamit – tanácsoltam neki. – Nekem már nem szabják meg az időt.

Dühösen otthagyott. Láttam, hogy Rachellel beszél, mindketten felém tekingettek, majd úgy fél óra múltán észrevettem, hogy már nincsenek ott.

– A herceg távozott – jelentette Eddie.

– De a hercegnő még itt van! – vágtam rá. – Csak nem hagyom cserben a hódolóimat?!

Eddie vihogott. Egy darabig még táncoltunk, majd közelebb hajolva azt súgta:

– Van kedved kirúgni a hámból? Tudok egy jó kis helyet, ahol dzsesszt játszanak, és nem kérnek igazolványt.

– Naná! A dzsesszért nem rajongok, de azért igen, hogy nem kérnek igazolványt.

Eddie csak nevetett, majd kézen fogva kivezetett egy mellékajtón. A nagy nyüzsgésben könnyű volt kisurrannunk. Felmentünk pár lépcsőn, aztán a ház mentén Eddie kocsijához. Mintha lebegtem volna, csodálatos érzés volt. Eddie adott még egy tablettát, amikor beszálltam, és elhajtottunk.

De sosem értünk el ahhoz a jó kis helyhez. Eddie váratlanul lekanyarodott az útról, és megállt egy elhagyatott helyen, ahol mintha valamiféle építkezés folyt volna. Azt mondta, itt dolgozik az apja. De nem nagyon figyeltem arra, mit beszél. Csak kuncogtam, és nem is nagyon tiltakoztam, amikor szeretkezni kezdett velem. Tökéletes befejezése volt egy nagyszerű estének.

Utána mindketten elaludtunk. Én ébredtem fel elsőnek, és ütögetni kezdtem Eddie vállát, amikor rájöttem, hogy hajnali négy óra van. Ő csak nyögdécselt, és egy örökkévalóságnak tűnt, mire magához tért. Nagyon viccesnek találta a helyzetet.

– Nagy bajban leszek – mondtam. – Már négy órával ezelőtt otthon kellett volna lennem. – Hirtelen teljesen kijózanodtam ettől a gondolattól. – Vigyél haza! Gyorsan! – parancsoltam rá.

Kihúztam magam az ülésben, mintha teljesen jól volnék, miközben elindultunk hazafelé.

– A szüleid nem bánják, ha ilyenkor mész haza? – kérdeztem.

– A szüleim? Á, dehogy. Anyám még biztos nincs otthon, az apám meg máshol él.

– Remek – dünnyögtem.

A szívem nagyot dobbant, ahogy a ház közelébe értünk. Egy járőrkocsi állt a felhajtónkon, és mögötte az ismerős fekete autó.

– A francba! – mormolta Eddie. – Ott a cucc a csomagtartóban!

– Csak egy pillanatra állj meg, míg kiugrok – kértem.

Ám ugyanekkor két rendőr szállt ki a kocsiból, és indult felénk.

– Egy szót se senkinek! – sziszegte Eddie.

Nekem viszont nyomban az jutott eszembe, hogy egy Ryan Lockhart nevű illető már biztosan gondoskodott az ellenkezőjéről.

Kiszálltam a kocsiból. Eddie tolatni kezdett, de az egyik rendőr felemelte a karját, és a kocsihoz lépett. Hallottam, hogy ráparancsol Eddie-re, hogy szálljon ki.

Apa lépett ki a házból. Noha sejtettem, kié lehet a fekete autó, mégis megdöbbentem, amikor megláttam mellette Cowan hadnagyot.

Biztos megtudtak valamit Kayleeről, gondoltam. Mi másért volnának itt? Magamban felkészültem a rossz hírre.

Apa nem mozdult az ajtóból, hogy beengedjen, amikor odaértem. Keresztbe font karral állt, és izzó tekintettel nézett rám. Dühös volt, ilyen dühösnek még sose láttam. *Ha rossz hírt kapott, akkor csak még jobban elkeserítette a kimaradásom, és hogy nem telefonáltam haza,* gondoltam. *Mi más lehet a baj? Készítsd a könnyeidet!*

– Sajnálom, apa – mentegetőztem. – Elvesztettem az időérzékemet, és…

– Nagyon rám ijesztettél, Haylee. Fél kettőkor telefonáltam Ryannek. A szülei nem örültek – közölte apa. –

Ryan azt mondta, nem engedted, hogy hazahozzon, amikor szólt, hogy ideje indulni.

– Mert olyan jól éreztem magam! Nem is emlékszem, mikor volt ilyen utoljára. Ilyen korán senkinek sem kell hazamennie. Ez nem igazság! – vádaskodtam.

Cowan hadnagy furcsán nézett rám.

– Ami azt illeti, Sanderséknek is telefonáltam. A bulinak már régen vége volt. Amanda azt mondta, senki sem látott elmenni, de egy idő után már nem voltál ott.

– Sajnálom – ismételtem. Semmi sem jutott eszembe, amit mentségemre felhozhattam volna. Hátranézve láttam, hogy az egyik rendőr ott áll Eddie kocsijánál, mellette Eddie hátratett kézzel. A másik rendőr meg átkutatja az autót, épp a csomagtartót nyitva ki.

Jaj, ne!, gondoltam. *Ryan! Biztos ő mondta el.*

– Ezért aztán az első gondolatom az volt, hogy mi történt Kayleevel. Hogy talán az elrablója úgy döntött, kellene neki az ikertestvére is. Mielőtt telefonáltam volna Cowan hadnagynak, eszembe jutott, hogy megnézem a szobádban, hátha találok egy telefonszámot vagy valamit, amiből kiderülhet, hol lehetsz.

Apa elhallgatott. Perceknek tűnt, pedig csak néhány pillanat lehetett.

– És ekkor észrevettem, hogy nem kapcsoltad ki a számítógépedet. Nagy ostobaság volt azon intézni, amit tettél, különösen, hogy apád szoftveres céget vezet, Haylee. Mivel más ötletem nem volt, és nem akartam másokat is felverni az éjszaka közepén, szörfölni kezdtem a gépeden. Azután telefonáltam Cowan hadnagynak.

Hirtelen úgy éreztem, zsugorodni kezdtek.

– Miért tetted ezt a testvéreddel, Haylee? És miért hazudtál arról, hogy ki lépett kapcsolatba azzal az emberrel?

Beharaptam az alsó ajkam, és csak bámultam apára.

– Már tudjuk, hogy a neve Anthony Cabot, de ezt te rég megmondhattad volna nekünk, igaz?

Meg akartam rázni a fejem, de nem tettem. Itt most nem nagyon lehetett hazudni.

– Nemsokára megtudjuk, nincs-e már túl késő. Simpson nyomozó úton van hozzá a kollégáival. Van fogalmad arról, mit tettél? A testvéreddel. Az anyáddal. Velem. De saját magaddal is!

– Te ezt nem érted, apa – mondtam dacosan. – Soha nem is értetted.

– Őszintén szólva, nem is akarom megérteni – felelte. – Még csak meg sem akarom próbálni.

– Maga bűnsegéd volt a testvére elrablásában – jelentette ki Cowan hadnagy. Szinte reszketett a türelmetlenségtől.

Magyarázkodni készültem, de a hadnagy előrébb lépett, és legnagyobb döbbenetemre megbilincselt.

– Apa! – kiáltottam.

Ő egy lépést sem tett felém, hogy segítsen.

– Imádkozz, hogy ne legyen semmi baja Kayleenek – mondta. – Imádkozz érte és magadért. Anyád is ezt tanácsolná. És kivételesen igaza lenne. – Azzal bement a házba, és becsukta az ajtót.

Újabb járőrkocsi érkezett, egy rendőrnő szállt ki belőle és jött oda hozzánk.

– A magáé – mondta Cowan hadnagy. Miközben a nő elvezetett, láttam, hogy a rendőr beülteti Eddie-t a másik a járőrkocsi hátsó ülésére.

Még mielőtt a rendőrnő betuszkolt volna az ő kocsijukba, megálltam, és visszanéztem a házra.

Hogy hogyan jutott eszembe a szó, nem tudom. Arra sem számítottam, hogy elkiáltom magam. Ezt a szót még sohasem mondtam ki, pici koromban sem. És Kaylee sem, de most kiszakadt belőlem:

– Mami!!!

22

Kaylee

Anthony odahozta az egyik karosszéket az ágy mellé, és csak üldögélt ott egy hang nélkül. Nagyon kényelmetlenül feküdtem, ám valahányszor megpróbáltam összegömbölyödni, ő megfogta a bokámat, és egyenesbe rántotta a lábam. Végül feladtam, és belefúrtam az arcomat a takaróba. *Talán meg is tudnám fojtani magam,* gondoltam, de ha sokáig visszatartottam a lélegzetem, végül mindig levegő után kapkodtam.

– Oldozz el! – visítottam.

Anthony nem mozdult, nem szólt egy szót sem.

Én sírtam és könyörögtem, míg be nem rekedtem, de aztán feladtam, csak feküdtem mozdulatlanul, és vártam. Olyan sok idő telt el, hogy a végén elaludtam. Amikor felébredtem, füleltem, de néma csönd vett körül. Ám aztán észleltem, hogy Anthony még mindig ott ül, ugyanabban a székben, és engem néz. Megpróbáltam felé fordítani a fejem, hogy lássam.

– Mit csinálsz? Mit akarsz? – kérdeztem sírva.

– Azt akartam, hogy gyereket szülj nekünk. – Olyan tompa volt a hangja, mintha egy alagútból szólna. Megérintette a jobb talpamat, majd a balt. – Már készen álltál rá, de hazudtál nekem.

– Oldozz el – suttogtam. – Kérlek!

Érzékeltem, hogy feláll, odébb megy, és egy ponton láthattam is. A kezében néhány ruhát tartott, amiket nekem vett.

– Mit csinálsz? – kérdeztem.

– Ezekre már nem lesz többé szükséged, neki meg nem adhatom.

– Kinek?

– A következő barátnőmnek – felelte. – Ahogy te is, ő is új ruhákat érdemel.

– Ki tanácsolja ezt neked? Az édesanyád, fenn a kerekesszékben, igaz? Sosem mondtad, hogy él még. Úgy beszéltél róla, mintha már halott lenne. Miért?

– Ehhez most már semmi közöd. Mert te már nem létezel.

Halomba dobálta a többi holmimat is. Hallottam, hogy kimegy az alagsorból, és egy darabig nem jött vissza. Amikor visszatért, csomagolni kezdte a ruhákat.

– Elengedsz? – kérdeztem. – Anthony, elengedsz?

Nem válaszolt. Folytatta, amit addig. Én megint elaludtam, és ezúttal felhúzhattam a lábamat. Megfordulni nem tudtam így, hogy a kezem az ágyhoz volt kötözve.

Időnként felnyögtem, és újra meg újra megkérdeztem:

– El fogsz engedni?

Végül Anthony odalépett az ágy jobb oldalához, onnan nézett le rám.

– Elmész – bólintott. – Igen.

Ezzel magamra hagyott.

A fejemben meg ott kavarogtak a lehetőségek. Sokáig volt távol. Egyszer csak belém hasított a felismerés, és olyan volt, mintha tőrt döftek volna a szívembe.

Anthony odakint a síromat ásta.

Ugyanaz a páni félelem fogott el, mint abban a pillanatban, amikor elrabolt. Meghalok, és senki sem fog tudni róla. Soha senki nem fogja biztosan tudni. S talán így a jó. Mert így örökre élek mindenki emlékezetében. Ha bárki látni vél valaki hozzám hasonlót, azon morfondírozik majd, hogy ez Kaylee Blossom Fitzgerald lehet-e vajon, és hogy szóljon-e róla valakinek.

De még van benned egy kis mersz, nem?, kérdeztem magamtól. Elhatároztam, hogy amikor Anthony visszajön, nem fogok könyörögni az életemért.

Többé már nem akartam szólni hozzá, és nem akartam hallani a hangját. Azokra az emberekre akartam gondolni, akiket szerettem és akik viszontszerettek, meg a barátaimra, a zenére. Utoljára nem ennek a rettenetes embernek a hangját akartam hallani. Ennyi választásom legalább maradt. Lehunytam a szemem, és igyekeztem az életem szép napjaira emlékezni.

Lépteket hallottam odafentről. Anthony anyja feltehetően szenilis. Különben hogy tűrné el, amit a fia művel? És annyira, de annyira öregnek látszott.

Aztán hirtelen még több lépést hallottam, meg kiabálást. A léptek egyre hangosabbak lettek. Már a lépcsőn dobogtak.

Valaki felkiáltott:

– Itt van!

Hangzavar támadt, majd megláttam egy kék egyenruhát. A rendőrnő lázas izgalommal kiszabadította mindkét kezemet. Amikor megfordultam, két mentős jelent meg az ajtóban, és odarohantak hozzám. Képtelen voltam megszólalni. Lehet, hogy álmodom? Sietve megvizsgáltak, megmérték a vérnyomásomat, megnézték, vannak-e

sérüléseim, és felfedezték a foltokat, amiket akkor szereztem, amikor beütöttem a hátam a lépcsőn. Még két mentős érkezett, még több rendőr, és egy fiatalember zakóban, nyakkendőben. Várt, míg a mentősök végeznek a vizsgálatommal.

Az arcomról azt olvashatta le, hogy sokkos állapotban vagyok.

– Most már biztonságban van, Kaylee – mondta nekem a rendőrnő. – Nem lesz semmi baj.

Ránéztem, és a biztonság kedvéért, hogy nem álmodom, felé nyúltam, hogy megérintsem. Ő erre elmosolyodott, és szelíden megfogta a kezem.

Tényleg sokkos állapotban lehettem. A következő pillanatban nevetésben törtem ki, csak kacagtam, kacagtam, míg végül a nevetés zokogásba csapott át, heves zokogásba, mire az egyik mentős beadott valami injekciót. Azon nyomban megnyugodtam, és lehunytam a szemem.

A következő pillanatban éreztem, hogy óvatosan felemelnek és ráfektetnek egy hordágyra, aztán elindulnak velem kifelé az alagsorból. Még magamnál voltam annyira, hogy eszembe jusson valami.

– Várjanak!

Megálltak.

– Ne hagyják itt Mr. Mokaszint – mondtam a macskára mutatva.

Az utolsó kép, amire emlékszem, az, hogy a rendőrnő mosolyogva lehajol, és felemeli Mr. Mokaszint.

Epilógus

Kaylee

Majd egy hétig kórházban tartottak, aprólékosan kivizsgáltak, stabilizálták az állapotomat. Minden porcikámat átnézték. Még fogorvost is hívtak hozzám. Egy fodrászt is behoztak, hogy rendbe hozza a „frizurámat”. Apa megígérte, hogy vesz nekem parókát, ha akarom, kettőt is, míg ki nem nő a hajam. Csak a harmadik napon mondott el nekem mindent.

Semmit sem szóltam rá, nem is kérdeztem semmit. Nagyon sajnáltam anyát. Apa abban reménykedett, hogy ha már elég jól leszek ahhoz, hogy meglátogathassam, ő is felépül lassan. Az első napokban sokat aludtam. Fel-felriadtam, attól rettegve, hogy Anthony ott ül az ágyam mellett, és vár. Volt, hogy azt is hallani véltem, hogy beszél valakihez. Más alkalommal két öltönyös-nyakkendős férfival láttam. Tudtam, hogy üzletemberek nem lehetnek. Csakis civil ruhás rendőrök.

Egy dr. Sacks nevű pszichológusnő foglalkozott velem. A bemutatkozásából meg abból, amit később hallottam róla, kiderült, hogy erőszakot elszenvedett nőkre szakosodott. Elmondtam neki, hogy engem nem erőszakoltak meg. Mulattatta, milyen büszke vagyok arra, hogy e tekintetben túljártam Anthony eszén. Határozottan állította, hogy rendbe fogok jönni.

– Az elménk képes arra, hogy száműzze az emlékezetünkből az ilyen szörnyű élményeket – nyugtatott meg, de figyelmeztetett, hogy egy ideig azért még lehetnek rémálmaim.

Azt is elmondta, fennáll a veszélye, hogy nagyon bizalmatlanná válok.

– Nem nagyon fog tudni megbízni idegenekben, különösen a férfiakban nem, és ez talán egész életén át elkíséri, de végül is valamennyien egy kicsit paranoiásak vagyunk, nem? És a paranoia nem feltétlenül rossz dolog, ha kordában tartjuk. Maga csak óvatosabb lesz, mint a többi ember.

Természetesen tisztában voltam azzal, azért mond nekem ilyeneket, hogy jobban érezzem magam, és hogy bízni tudjak a jövőmben.

Arra kért, hogy minél részletesebben meséljem el, mi minden történt velem.

– Segít, ha beszél róla – győzködött.

Így hát mindenről részletesen beszámoltam neki, és ettől tényleg megkönnyebbültem. Megállapodtunk, hogy ha már kiengedtek a kórházból, időnként akkor is találkozunk. Észszerű döntésnek tűnt. Hisz más nőismerősöm nem volt, akiben megbízhattam volna. A nagymamáim ilyesmire alkalmatlanok, anya maga is ápolásra szorult, és hát bizonyos dolgokat nem szívesen mondtam volna el apának, kínosan éreztem volna magam tőle.

Ő megértette. Ami azt illeti, szerintem örült is neki, hogy nem tud mindent, mert félt, hogy neki is rémálmai lesznek. Aztán megkérdeztem, mi lett Mr. Mokaszinnal. Dr. Sacks úgy

gondolta, szép tőlem, hogy törődöm vele, de nem javasolta, hogy megtartsam.

– Csak a történtekre emlékeztetné – mondta. – Túlságosan erősen felidézné a történteket, amiket jobb, ha egy idő után elfelejt. De biztos, hogy a cicának jó helye lesz.

Sajnáltam, hisz Mr. Mokaszin lett az egyetlen társam és barátom, de megértettem, amit az orvos elmagyarázott.

Apa csak az utolsó kórházi estémen beszélt Hayleeről. Börtönben ült, és az ügyvéd, akit apa fogadott mellé, mert kötelességének érezte, azon dolgozott, hogy elmeorvosi vizsgálatnak vetesse alá egy klinikán.

– A jogi eljárások nehézkesek, de hogy őszinte legyek, örülök, hogy egy darabig még börtönben marad.

Én nem, gondoltam, de nem mondtam ki hangosan. Senki, még talán apa sem értené meg, hogy vagyok képes sajnálni Hayleet. De ez köztünk pontosan úgy működött, ahogy anya állította: mi mindig átéreztük egymás fájdalmát. És nagyon akartam hinni, hogy Haylee átérezte az enyémet, amíg be voltam zárva. Nagyon akartam hinni, hogy már megbánta. De hogy tudtam volna hinni ebben, ha meggyűlöltem volna őt?

Ezért nem szóltam egy szót sem.

Ám jól tudtam, egészen addig, míg nem találkozunk szemtől szemben, nem fog kiderülni, mit is érzek iránta valójában. De az még odébb volt.

– Mindenki kérdezősködik utánad – közölte apa, amikor hazavitt. – A nagyszüleid ideutaznak, a bátyám és a családja is itt töltik a szabadságukat. Összegyűlik a család.

Nagyon nyugtalanított a hazamenetel. Attól féltem, mihelyt belépek az ajtón, zokogásban török ki. Apán látszott, hogy ő is ettől tart.

Amikor beléptem az ajtón, azt vártam, hogy Haylee fogad. Annyira szokatlan volt, hogy nincs jelen… nincs otthon, amikor én. Apa felkísért a szobámba, én meg csak álltam az ajtóban, és olyan volt, mintha akkor először járnék ott.

– Mi volna, ha lepihennél kicsit? – kérdezte apa. – Rendelek valamit. Kínai jó lesz?

– Igen. Te tudod, mit szeretünk.

Haylee is ezt szerette volna. Apa megértette, amit kimondatlanul mondtam, és bólintott.

Aztán magához ölelt.

Magához ölel, gondoltam. *Hayleet most senki nem öleli magához.* Mert a testvérem végül elérte, amit akart.

Már nem vagyunk egyek.

Két nap múlva apa vett nekem egy parókát, amiben úgy néztem ki, mintha semmi nem történt volna a hajammal, és elmentünk anyához. A klinikai szobájában üldögélt, az ablaknál bámészkodott. Szép szoba volt, virágos tapétával. Egy ismerős otthoni ruha volt rajta, ebben szokta elvégezni a házimunkát, és a frizurája olyan volt, mintha frissen fésülte és tűzte volna fel.

– Szia, anya! – köszöntem, mire felém fordult. Tovább tartotta rajtam a tekintetét, mint vártam.

Apa ott állt mellettem.

Az első gondolatom az volt, hogy nem tudja, ki vagyok. *Anya most először nem tudja.* Pedig ő eddig még soha nem

tévesztett össze bennünket. Mindennél fontosabb volt számomra, hogy felismerjen.

Visszafojtott lélegzettel vártam.

Anya végül elmosolyodott.

– Kaylee – suttogta.

Ölelésre tárta a karját, én meg elindultam felé.

De hirtelen leeresztette a kezét, a mosoly lefagyott az arcáról.

– Haylee – mondta a fejét rázogatva.

Apára néztem, majd újra anyára.

– Ő rossz volt. Ezért most börtönben ül.

ISBN 978-963-635-670-5
ISSN 0865-2929

Kiadja az I. P. C. Könyvek Kft.
www.ipck.hu
Felelős kiadó az I. P. C. Könyvek Kft. igazgatója
A kötet kiadásában közreműködött a Nouvion Trade S. A.

Felelős szerkesztő: Varga Monika
Tipográfia és tördelés: Patkó-Huszti Hajnalka

Nyomtatta és kötötte az Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen
Felelős vezető György Géza vezérigazgató

Kizárólagos terjesztő: Tóthágas Plusz Könyvkereskedő Kft.
1047 Budapest, Perényi Zsigmond u. 15-17.
Telefon: (1) 370-9264 Fax: (1) 399-0638
www.tothagasplusz.hu